

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ
ΕΛΛΑΔΑΣ

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΩΝ

A.Σ.Κ.Ε

5

ΑΘΗΝΑ 2007

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Την 1^η Νοεμβρίου 2007 ξεκίνησε νέος γύρος διαπραγματεύσεων για το όνομα του κράτους των Σκοπίων. Ο κ. **Νίμιτς**, από το 1994 εκπρόσωπος του προέδρου των ΗΠΑ, μετονομάστηκε το 2004 σε εκπρόσωπο του Γ.Γ. του ΟΗΕ και (υποτίθεται ότι) παίζει το ρόλο του διαμεσολαβητή. Στην πραγματικότητα είναι μέλος του **αμερικανοεβραϊκού λόμπι**, που στηρίζει (αν δεν ενθαρρύνει και καθοδηγεί) τις παράλογες απαιτήσεις των γειτόνων μας.

Ο σφετερισμός του ονόματος της Μακεδονίας δεν προσβάλλει απλώς την ιστορία μας και τον πολιτισμό μας. Είναι ο τρόπος με τον οποίο **οι Αμερικανοευρωπαίοι προστάτες των Σκοπίων θα προσπαθήσουν να αυξήσουν τα προβλήματα που ήδη δημιουργούν στην Ελλάδα**, που προς το παρόν περιορίζονται στη δράση πρακτόρων τους σε ελληνικό έδαφος και στις καταγγελίες σε διεθνείς οργανισμούς ότι η Ελλάδα καταπιέζει τη «μακεδονική μειονότητα»! Οι πράκτορες αυτοί, που λειτουργούν στην Ελλάδα και με τη μορφή του νόμιμου πολιτικού κόμματος «Ουράνιο Τόξο», ήδη **με επιστολή τους στο Νίμιτς ζήτησαν να στείλει η «διεθνής κοινότητα», δηλ. το ΝΑΤΟ, στρατεύματα στην ελληνική Μακεδονία, για να τους προστατεύσει!**

Μακροπρόθεσμα θέλουν να αλλάξουν τη δημογραφική σύνθεση της Θεσσαλονίκης, να τη μετατρέψουν σε μια πολυεθνική πόλη 4.000.000 κατοίκων με μειοψηφικό το ελληνικό στοιχείο, όπως είχε διακηρύξει με πολλή υπερηφάνεια ο τότε πρωθυπουργός Κ. Σημίτης. Αν θα επετύγχαναν το στόχο αυτό (που δε θα τον επιτύχουν!), σχεδιάζουν απόσπαση της Μακεδονίας από την Ελλάδα, όπως ματαιώς επιχειρείται επί 1 αιώνα!

Η κατάσταση δε θα μας ανησυχούσε ιδιαίτερος, αν διαθέταμε πολιτικές ηγεσίες που να εξυπηρετούν με συνέπεια τα ελληνικά συμφέροντα. Δυστυχώς, **Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ, ΚΚΕ** ποτέ δεν πίστεψαν στην απόφαση των πολιτικών αρχηγών του 1992 κι έκαναν φανερό προς κάθε κατεύθυνση ότι θα την εγκαταλείψουν. Ήδη αποδέχτηκαν τη σύνθετη ονομασία (το ΚΚΕ την υποστήριζε από το 1992) κι αυτό παρά την αντίθεση της μεγάλης πλειοψηφίας του ελληνικού λαού, που καταγράφεται ακόμη και στις δημοσκοπήσεις των ελεγχόμενων ΜΜΕ. Τουλάχιστον σήμερα (Οκτώβριος 2008) η ελληνική κυβέρνηση απορρίπτει τη διπλή ονομασία και την ύπαρξη «μακεδονικού έθνους» και τη γραμμή αυτή στηρίζουν τα άλλα κόμματα, αν και στο εσωτερικό και των 4 κομμάτων υπάρχουν κύκλοι που είναι διατεθειμένοι για περαιτέρω υποχωρήσεις. Υπάρχει ο φόβος οι κύκλοι αυτοί να υπερισχύσουν, οπότε οι προοπτικές θα είναι δυσμενέστερες.

Από τα κοινοβουλευτικά κόμματα απομένει για την ... «υπεράσπιση» της Ελλάδας ο εσμός που συγκέντρωσε στο **ΛΑΟΣ** ο Γ. Καρατζαφέρης, ακριβώς για να διευκολυνθούν οι οποιεσδήποτε παραχωρήσεις.

Το αποτέλεσμα της υποχωρητικότητας των ελληνικών κυβερνήσεων είναι ότι ο χρόνος λειτούργησε υπέρ του γειτονικού μας αμερικανικού προτεκτοράτου, που, με τις πλάτες των προστατών του, πέτυχε την αναγνώρισή του ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας» ήδη από 124 χώρες.

Το ΑΣΚΕ πιστεύει ότι ο ελληνικός λαός έχει τη δυνατότητα να αναστρέψει την πορεία των πραγμάτων, γι' αυτό κάνει ό,τι μπορεί για την αναστροφή αυτή, όπως οφείλει κάθε συνειδητός πολίτης αυτής της χώρας. Όταν προτάθηκε το σχέδιο Ανάν, εκδώσαμε το ΑΣΚΕ-3 για την Κύπρο και, μαζί με άλλες δραστηριότητες, συμβάλαμε στο μέτρο των δυνατοτήτων μας στη καταδίκη αυτού του επαίσχυντου σχεδίου. Έτσι και τώρα, αποφασίσαμε να προχωρήσουμε σε μια νέα έκδοση, το ΑΣΚΕ-5 για τη Μακεδονία, που αποτελείται από 4 μέρη:

1) Σύντομη ιστορία της Μακεδονίας.

2) Η παραχάραξη της ιστορίας και του πολιτισμού της Μακεδονίας (με τους ισχυρισμούς των Σκοπίων).

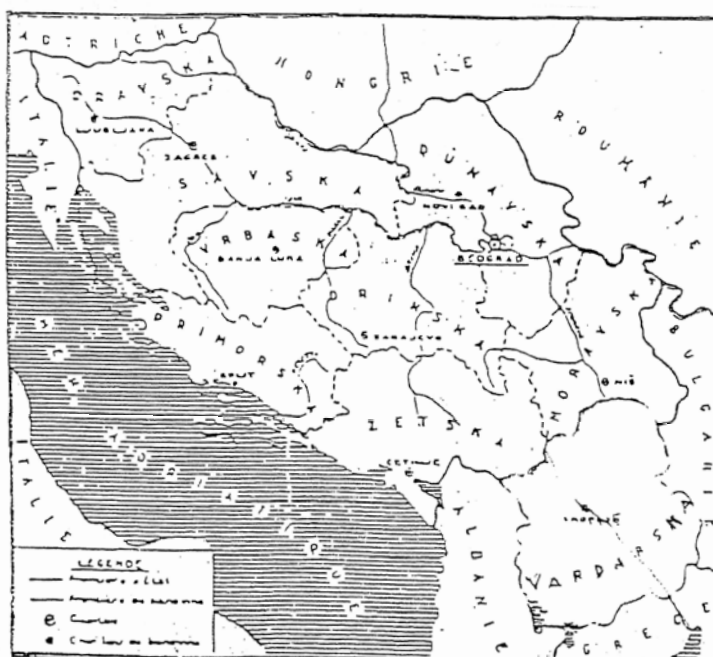
3) Οι διπλωματικές διεργασίες (με αναλυτικότερη αναφορά στην Ενδιάμεση Συμφωνία, που υποτίθεται ότι ισχύει μέχρι σήμερα).

4) Η σημερινή κατάσταση και οι θέσεις-προτάσεις του ΑΣΚΕ.

Οκτώβριος 2008

Γραμματόσημο της Γιουγκοσλαβίας (πάνω), που κυκλοφόρησε το φθινόπωρο του 1939 και δείχνει ότι μέχρι τότε η περιοχή του σημερινού κράτους των Σκοπίων ονομαζόταν «Βαρντάρσκα». Το ίδιο δείχνει και ο χάρτης (κάτω), που τυπώθηκε πριν τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο Τίτο, για να εξυπηρετήσει τα σχέδιά του, άλλαξε το 1944 το όνομά της σε «Μακεδονία».

ΜΕΡΟΣ Ι

ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Ο ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Οι Μακεδόνες, ελληνικό-δωρικό φύλο, που μιλούσαν μια ελληνική διάλεκτο, εγκαταστάθηκαν προς το τέλος της 2^{ης} χιλιετίας π.Χ. στην Άνω Μακεδονία (σημερινή δυτική ορεινή Μακεδονία, μεταξύ Καστοριάς- Φλώρινας- Βέροιας).

Τον 7^ο αιώνα π.Χ., με βασιλιά τον **Περδίκκα Α΄**, επεκτείνονται ανατολικά, στην Κάτω Μακεδονία, σημερινή πεδινή και παραθαλάσσια Κεντρική Μακεδονία (πλην Χαλκιδικής, που την έχουν αποικήσει Έλληνες του νότου), υποτάσσοντας ή απωθώντας προς τα ανατολικά τους παλαιότερους κατοίκους, Θράκες (φύλο συγγενικό προς τα ελληνικά) και Φρύγες. Ίδρυσαν το κράτος της Κάτω Μακεδονίας με πρωτεύουσα της **Αιγές** (σημερινή **Βεργίνα**), ενώ οι βασιλείς της Άνω Μακεδονίας παρέμειναν ανεξάρτητοι.

Την περίοδο αυτή οι Μακεδόνες ασχολούνται κυρίως με τη γεωργία και την κτηνοτροφία, με αριστοκρατική οργάνωση, είναι απομονωμένοι από τους υπόλοιπους Έλληνες και καθυστερημένοι πολιτικά, κοινωνικά και πολιτιστικά. Είναι σε κατάσταση διαρκούς πολεμικού συναγερμού, για να αντιμετωπίσουν τις επιδρομές των Ιλλυριών από τα Β.Δ. και των Θρακών από τα Β.Α., γι αυτό το πολίτευμά τους είναι συγκεντρωτικό (βασιλεία).

Η ΕΛΡΑΙΩΣΗ ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Τον 6^ο αιώνα π.Χ. το βασίλειο της Κάτω Μακεδονίας, με τον **Αμύντα Α΄** (540-498 π.Χ.) επεκτείνεται μέχρι το Στρυμόνα. Αναπτύσσονται εμπορικές σχέσεις με την υπόλοιπη Ελλάδα, π.χ. η Αθήνα εισάγει ξυλεία για το στόλο της από τη Μακεδονία.

Από το 510 έως το 479 π.Χ. το μακεδονικό κράτος βρίσκεται υπό **περσική επικυριαρχία**.

Εξέχουσα μορφή των Μακεδόνων είναι ο **Αλέξανδρος Α΄** (498-454 π.Χ.), που αναβαθμίζει πολιτιστικά τους υπηκόους του, τουλάχιστον την ελίτ, προσκαλώντας στις Αιγές διακεκριμένους ανθρώπους του πνεύματος από την υπόλοιπη Ελλάδα, όπως ο ποιητής Πίνδαρος από τη Βοιωτία (που αφιέρωσε στον Αλέξανδρο Α΄ μια ωδή, για την πρώτη νίκη που κατέκτησε στους Ολυμπιακούς Αγώνες το 496 π.Χ.) και ίσως οι ιστορικοί Ηρόδοτος και Ελλάνικος. Ο Αλέξανδρος Α΄ έπαιξε σημαντικό ρόλο στη νίκη των Ελλήνων επί των Περσών στις Πλαταιές το 479 π.Χ., αφού πήγε ο ίδιος στο στρατόπεδο των Ελλήνων τη νύχτα πριν τη μάχη και τους προειδοποίησε για τις προθέσεις του Μαρδόνιου (Ηρόδοτος βιβ.9, κεφ. 4). Κατά την υποχώρηση των Περσών και το πέρασμά τους από τη Μακεδονία τους επιτέθηκε και τους κατέστρεψε τελείως, απαλλάσσοντας το κράτος του από την περσική επικυριαρχία.

Ο **Περδίκκας Β΄** (454-413 π.Χ.) αντιμετώπισε μια μεγάλη επιδρομή των Ιλλυριών και την επιθετικότητα των Αθηναίων κατά τη διάρκεια του Πελοποννησιακού Πολέμου (431-404 π.Χ.).

Ο **Αρχέλαος** (413-399 π.Χ.) οργανώνει, ενισχύει και επεκτείνει το μακεδονικό κράτος του, υποχρεώνει τους ηγεμόνες της Άνω Μακεδονίας να αναγνωρίσουν την επικυριαρχία του και μεταφέρει την πρωτεύουσα στην παραλιακή (τότε) **Πέλλα**. Οι Αιγές παραμένουν τόπος θρησκευτικής λατρείας και ταφής των αρχόντων. Στη μεγάλη προσπάθειά του για περαιτέρω πολιτιστική αναβάθμιση, φέρνει στην Πέλλα τον επικό ποιητή Χοιρίλο από τη Σάμο, το μουσικό Τιμόθεο από τη Μίλητο, τον τραγικό ποιητή

Αγάθωνα από την Αθήνα, το ζωγράφο Ζεύξη και τον Ευριπίδη, που έγραψε στην Πέλλα τις τραγωδίες του «Βάκχες» και «Αρχέλαος».

Τα επόμενα 40 χρόνια ήταν δύσκολα για το μακεδονικό κράτος, με εξωτερικές επιβουλές, ταπεινώσεις και εσωτερικές δυναστικές συγκρούσεις. Στη διάρκειά τους ο νεαρός Φίλιππος είχε δοθεί 2 φορές ως όμηρος, στους Ιλλυριούς και στους Θηβαίους. Κατά την παραμονή του στη Θήβα έμαθε την πολεμική τέχνη του Επαμεινώνδα και του Πελοπίδα.

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ Β΄ (359-336 π.Χ.)

Η 23χρονη βασιλεία του Φιλίππου Β΄ μετέτρεψε το μακεδονικό κράτος στο ισχυρότερο ελληνικό κράτος, με ανθηρά οικονομικά, ασυναγώνιστο στρατό (με κύριο όπλο τη σάρισσα – δόρυ 6 μέτρων από ξύλο κρανιάς), ναυτική δύναμη, ασφαλή και διευρυμένα σύνορα, που περιέλαβαν την Παιονία (την περιοχή βόρεια της σημερινής ελληνικής Μακεδονίας, δηλ. το νότιο μέρος του σημερινού κράτους των Σκοπίων) και όλη τη Θράκη μέχρι τον Εύξεινο Πόντο.

Προώθησε τον εξελληνισμό των Θρακών, ο οποίος ξεκίνησε τον 7^ο αι. π.χ. από Μιλήσιους, Αθηναίους και λοιπούς Έλληνες αποίκους των παραλίων και ολοκληρώνεται κατά την ελληνιστική, τη ρωμαϊκή και τη βυζαντινή περίοδο.

Ο Φίλιππος απέκτησε επιρροή στο εσωτερικό των άλλων ελληνικών πόλεων-κρατών, όπου διαμορφώνονται **φιλομακεδονικές πτέρυγες**, που πιστεύουν στην **πανελλήνια ιδέα**, δηλ. τη συνένωση των Ελλήνων για την καθυπόταξη των Περσών. Στην Αθήνα εκφραστές της πτέρυγας αυτής είναι ο Αισχίνης και ο Ισοκράτης και φανατικός αντίπαλός της ο Δημοσθένης.

Ο Φίλιππος έγινε μέλος της **Δελφικής Αμφικτιονίας** και, ως εκτελεστής των αποφάσεών της, ανακηρύσσεται το 337 στο Συνέδριο της Κορίνθου αρχηγός των Ελλήνων. Όσους αντιστέκονταν τους έχει ήδη κατανικήσει στο πεδίο της μάχης, π.χ. τους Αθηναίους και τους Θηβαίους στη μάχη της Χαιρώνειας το 338 π.Χ. Όσοι δεν επιθυμούν (Λακεδαιμόνιοι) είναι ελεύθεροι να μην ακολουθήσουν.

Ο Φίλιππος είναι πλέον έτοιμος να εκστρατεύσει εναντίον των Περσών και να επεκτείνει το κράτος του και στην Ασία, όπου έχει ήδη στείλει ως προπομπό σώμα 10.000 στρατιωτών. Η δολοφονία του στις Αιγές το 336 π.Χ. σταματά την προσπάθειά του.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ΄ Ο ΜΕΓΑΣ (336-323 π.Χ.)

Ο γιος του Φιλίππου Αλέξανδρος ο Γ΄ με τη φροντίδα του πατέρα του, είχε ήδη εκπαιδευτεί στα γράμματα και στην πολεμική τέχνη από κορυφαίους δασκάλους της εποχής, μεταξύ των οποίων ο **Αριστοτέλης**. Στη μάχη της Χαιρώνειας, σε ηλικία 18 χρονών, του αναθέτει ο Φίλιππος την ηγεσία της αριστερής πτέρυγας του στρατού τους και ο Αλέξανδρος ανταποκρίνεται με εκπληκτική επιτυχία.

Όταν διαδέχεται τον πατέρα του το 336 π.Χ., είναι όλα έτοιμα για τη μεγάλη εκστρατεία. Επιδεικνύοντας μοναδικές πολεμικές ικανότητες, που τον κατατάσσουν ανάμεσα στους μεγαλύτερους στρατηλάτες της ανθρώπινης ιστορίας, ο ίδιος επικεφαλής των στρατιωτών του σε όλες τις μάχες, σε 13 μόλις χρόνια είχε επεκτείνει το κράτος μέχρι την Αίγυπτο και την Ινδία!

Ένας μεγάλος αριθμός Ελλήνων από ολόκληρη την Ελλάδα, κυρίως τη Μακεδονία, απλώνεται σ' όλες τις κατακτημένες περιοχές. Σ' αυτή την τεράστια έκταση διαδίδεται ο **ελληνικός πολιτισμός**. Η **ελληνική γλώσσα** είναι η ομιλούμενη γλώσσα σ' όλη την Ανατολική Μεσόγειο. Η όψη του αρχαίου κόσμου αλλάζει με την ίδρυση νέων πόλεων-κέντρων εμπορίου και πολιτισμού, όπως η Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου με το ονομαστό Μουσείο (Πανεπιστήμιο) και τη Βιβλιοθήκη του.

Χαρακτηριστικός της αντίληψής του είναι ο **όρκος που έδωσε το 324 π.Χ. στην Ωπι** της Ασσυρίας (σημερινό Β. Ιράκ), ενώπιον 9.000 αξιωματούχων διαφόρων φυλών: «Σας εύχομαι, τώρα που τελειώνουν οι πόλεμοι, να ευτυχήσετε με την ειρήνη...Δε χωρίζω τους ανθρώπους...σε Έλληνες και Βαρβάρους...Τους καταμερίζω με ένα μόνο κριτήριο, την αρετή. Για μένα κάθε καλός Ξένος είναι Έλληνας και κάθε κακός Έλληνας είναι χειρότερος από Βάρβαρος...Θα ήθελα να μην είσθε μόνον υπήκοοι της Κοινοπολιτείας μου, αλλά μέτοχοι, όλοι συνεταίροι. Όσο περνάει από το χέρι μου θα προσπαθήσω να συντελεστούν αυτά που υπόσχομαι...» (Αρριανός 7,9 κ.ε.)

Είναι έτοιμος να επεκτείνει το κράτος του και προς τη Δύση, όταν αρρωσταίνει και πεθαίνει το 323 π.Χ. στη Βαβυλώνα, που ήθελε να την κάνει πρωτεύουσα του κράτους του, σε ηλικία μόλις 33 ετών!

Η ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (323-168 π.Χ.)

Ο αιφνίδιος θάνατος του Μ. Αλεξάνδρου δεν επέτρεψε την ομαλή διαδοχή και, μετά από εσωτερικές συγκρούσεις, το τεράστιο κράτος χωρίστηκε σε 4 βασιλίες: της **Αιγύπτου** (Πτολεμαίος), της **Συρίας** (Σέλευκος), που έφτανε μέχρι την Ινδία, της **Περγάμου** (Λυσίμαχος, Άτταλοι), που περιελάμβανε τη Δυτική Μ. Ασία και τη Θράκη, και της **Μακεδονίας**, που έφτανε μέχρι τη Β.Α. Πελοπόννησο. Το 316 π.Χ. ιδρύεται η Θεσσαλονίκη στη σημερινή της θέση.

Τα 4 κράτη για πολλές δεκαετίες ακμάζουν οικονομικά και πολιτιστικά, με κυρίαρχο τον ελληνικό πολιτισμό σε όλες τις κοινωνικές τάξεις (ολοκληρώνεται ο εξελληνισμός όλων των φυλών της Μ. Ασίας), αλλά μετά χάνουν σιγά σιγά τη δύναμή τους και πέφτουν σταδιακά στα χέρια των Ρωμαίων.

Η ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΠΟΧΗ (168 π.Χ.-330 μ.Χ.)

Οι Ρωμαίοι περνούν από το στενό του Οτράντο στο Δυρράχιο (σημερινή Αλβανία), μετατρέπουν την περιοχή στο πρώτο στην ιστορία «προτεκτοράτο» και τελικά το 168 π.Χ. νικούν στην Πύδνα τον τελευταίο βασιλιά της Μακεδονίας, **Περσέα**.

Χωρίζουν τη Μακεδονία σε 4 κρατίδια, θεωρητικά ελεύθερα και αυτοδιοίκητα, αλλά επέβαλαν αριστοκρατικές κυβερνήσεις, αρεστές στη Ρώμη, και βαριά φορολογία. Οι Μακεδόνες αντιδρούν, συντάσσονται στην επαναστατική κίνηση του **Ανδρίσκου**, που εισβάλλει από τον Στρυμόνα και το 149 π.Χ. καταλαμβάνει όλη τη Μακεδονία. Όμως τον επόμενο χρόνο οι Ρωμαίοι στέλνουν στρατιωτικές ενισχύσεις, κατανικούν τον Ανδρίσκο στη Πύδνα (με 25.000 νεκρούς στρατιώτες), αφαιρούν από τους Μακεδόνες και την πλασματική ελευθερία και μετατρέπουν τη Μακεδονία σε επαρχία του Ρωμαϊκού κράτους.

Η **Pax Romana** (Ρωμαϊκή Ειρήνη), που επεκτείνεται σιγά σιγά σε όλη τη Μεσόγειο, επέτρεψε την οικονομική ανάπτυξη της Μακεδονίας. Η κατασκευή της Εγνατίας Οδού (Δυρράχιο – Θεσσαλονίκη - Βόσπορος) είναι σημαντική για τη διακίνηση στρατευμάτων και εμπορευμάτων. Η ανάπτυξη φέρνει μικρό αριθμό εποίκων από Ιταλία, Μ. Ασία και Αίγυπτο (μεταξύ τους και οι πρώτοι Εβραίοι). Οι Φίλιπποι μετατρέπονται σε μεγάλη πόλη (όπως και η Νικόπολη στην Ήπειρο).

Παρά την παρουσία των λατινόφωνων ρωμαϊκών στρατευμάτων και των αποίκων, η ελληνική γλώσσα των Μακεδόνων δε διαταράχτηκε. Σ' αυτή δίδαξε ο Απόστολος Παύλος το Χριστιανισμό κατά την περιοδεία του σε Φιλίππους, Θεσσαλονίκη και Βέροια (49-50 μ.Χ.). Μόνο σε στρατιωτικά περάσματα οι λατινόφωνοι φρουροί μεταδίδουν τη γλώσσα τους (στους προγόνους των βλαχοφώνων Ελλήνων).

1^η BYZANTINH ΠΕΡΙΟΔΟΣ (330-1204 μ.Χ.)

Με τη μεταφορά της πρωτεύουσας της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας στο Βυζάντιο και το σταδιακό εξελληνισμό της η σημασία της Μακεδονίας (στρατιωτική, οικονομική, πολιτική) αυξάνεται. Η Θεσσαλονίκη γίνεται η δεύτερη πόλη της αυτοκρατορίας.

Οι Γότθοι με τις επιδρομές τους αναστατώνουν τα Βαλκάνια (και τη Μακεδονία), αντιμετωπίζονται επιτυχημένα ή αποτυχημένα, διπλωματικά ή στρατιωτικά, με τη νίκη τους στην Αδριανούπολη (378 μ.Χ.) αποκτούν δικαίωμα εγκατάστασης μεταξύ Αίμου και Δούναβη, αλλά σταδιακά φεύγουν προς τη Δύση. Οι εναπομείναντες αφομοιώνονται και δε δημιουργούν εθνολογικό πρόβλημα.

Οι Σλάβοι, όμως, ινδοευρωπαϊκός λαός, που ως τον 5^ο αιώνα μ.Χ. κατοικούσαν στην περιοχή που σήμερα είναι η Πολωνία και η Λευκορωσία, κινούνται ανοργάνωτα και συνήθως ειρηνικά προς τα νότια και στις αρχές του 6^{ου} αι. φτάνουν στα Βαλκάνια.

Οι συνεχείς επιδρομές Γόθων και Ούννων αρχικά και **Αβάρων** (που χρησιμοποιούν και Σλάβους στρατιώτες) στη συνέχεια εξαντλούν τους αγροτικούς πληθυσμούς της Βόρειας και Κεντρικής Βαλκανικής, που αναγκάζονται να συσπειρωθούν στις πόλεις, αφήνοντας χώρο για διείσδυση και εγκατάσταση στους Σλάβους. Στο τέλος του 6^{ου} αι. ο στρατός των Αβάρων πολιορκεί τη Θεσσαλονίκη, αλλά η πολιορκία αποτυγχάνει και λύνεται («Θαύμα Αγίου Δημητρίου»), οι πολιορκητές αποσύρονται βόρεια του Δούναβη, προσωρινά όμως, γιατί μετά το 602 μ.Χ. οι Σλάβοι εγκαθίστανται μόνιμα πλέον. [Οι Άβαροι εξαφανίζονται ως λαός.]

Στον ελλαδικό χώρο οι Σλάβοι δεν καταλαμβάνουν ευρείες περιοχές, αλλά νησίδες, κυρίως στις βουνοπλαγιές, τις **Σκλαβηνίες**, απ' όπου αρχικά επιδίδονται σε επιδρομές και λεηλασίες, χωρίς να αποτελούν οργανωμένο σύνολο ως μειονότητα. Οι Σκλαβηνίες δεν είναι πολιτικά αυτόνομες, αλλά τελούν υπό βυζαντινή διοίκηση.

Από τον επόμενο αιώνα και με διαφορετικούς ρυθμούς οι Σκλαβηνίες αρχίζουν να ενσωματώνονται, οι κάτοικοί τους γίνονται ειρηνικοί γεωργοί και κτηνοτρόφοι και συμβιώνουν αρμονικά με το πολυπληθέστερο ελληνικό στοιχείο. Το βυζαντινό κράτος είχε σαφή **πολιτική αφομοίωσης**, χρησιμοποιώντας μέσα δημογραφικά (μεταφορά Σλάβων από τη Μακεδονία στη Μ. Ασία και Ελλήνων αντιστρόφως), εκκλησιαστικά (εκχριστιανισμός Σλάβων), διοικητικά (κατάτμηση περιοχών σε «θέματα»), οικονομικά και στρατιωτικά (όταν έχανε τον έλεγχο).

Στο τέλος του 9^{ου} αι., επί Βασιλείου Α' του Μακεδόνα, φαίνεται ότι όλοι οι Σλάβοι αισθάνονται πλέον «Γραικοί» (όπως γράφει ο Λέων ΣΤ' ο Σοφός) και παύουν να αποτελούν εθνολογικό πρόβλημα.

Οι Βούλγαροι, ένας λαός που προήλθε από τη συγχώνευση α) των τουρανικής καταγωγής Πρωτοβουλγάρων (που συνεισφέρουν την κρατική και στρατιωτική οργάνωση), β) Σλάβων (που είναι απειροπόλεμοι, κυριεύονται από τους Βουλγάρους, αλλά συνεισφέρουν τη γλώσσα τους και το ανθρώπινο πλήθος) και γ) γηγενών, από τα τέλη του 7^{ου} αι. μ.Χ. διαμορφώνουν ένα νέο κράτος μεταξύ Αίμου και Δούναβη, που αυξομειώνει την έκτασή του, μετατοπίζει δυτικά ή ανατολικά το κέντρο βάρους του και απειλεί να επεκταθεί στη Θράκη και τη Μακεδονία. Οι επιδρομές γίνονται πιο επικίνδυνες επί **Κρούμου** (803-814), **Συμεών** (893-927) και **Σαμουήλ** (977-1014). Επί Συμεών ο βουλγαρικός στρατός επεκτείνεται προσωρινά μέχρι τα δυτικά παράλια της Βαλκανικής, από τον Αμβρακικό μέχρι το Δυρράχιο. Το Σαμουήλ αντιμετώπισε με ιδιαίτερη σκληρότητα ο **Βασίλειος Β' (ο Βουλγαροκτόνος)** και απήλλαξε για μακρό διάστημα τη Μακεδονία από τη βουλγαρική απειλή.

[Με τους Βουλγάρους οι Έλληνες δεν πέρασαν μόνον περιόδους εχθρότητας, αλλά και περιόδους ειρήνης και συνεργασίας μέχρι και σήμερα. Χαρακτηριστικό είναι ότι και ο ίδιος ο Συμεών σπούδασε στην Κωνσταντινούπολη, προσπάθησε να οργανώσει το

βουλγαρικό κράτος στα πρότυπα του βυζαντινού και ονόμαζε τον εαυτό του «Αυτοκράτορα των Ελληνοβουλγάρων».]

Ενδιαμέσως (904 μ.Χ.) η Θεσσαλονίκη αλώθηκε και λεηλατήθηκε από τους Σαρακηνούς (Αραβες). Το 962-963 μ.Χ., με χορηγία του αυτοκράτορα **Νικηφόρου Φωκά**, ιδρύεται η μοναστική Πολιτεία του **Αγίου Όρους**, που ασκεί μεγάλη ακτινοβολία και σε όλους τους σλαβικούς λαούς.

Η ΦΡΑΓΚΟΚΡΑΤΙΑ (1204-1246 μ.Χ.)

Η κατάληψη της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας από τους Σταυροφόρους το 1204 ήταν από τις φρικτότερες στιγμές του ελληνισμού. Η Μακεδονία (μαζί με τη Θεσσαλία) παραδόθηκε στην εξουσία του **Βονιφάτιου του Μομφερρατικού**, με έδρα τη Θεσσαλονίκη.

Κατά τη διάρκεια της φραγκοκρατίας μεγάλο μέρος της Μακεδονίας πέρασε στην προσωρινή κυριαρχία των Βουλγάρων, που έφτασαν επανειλημμένα έξω από τη Θεσσαλονίκη, την οποία δεν μπόρεσαν να καταλάβουν.

Η Μακεδονία άρχισε σταδιακά να απελευθερώνεται από δυσμάς από τις δυνάμεις του (ελληνικού) Δεσποτάτου της Ηπείρου, που κατέλαβαν τη Θεσσαλονίκη το 1224. ακολούθησε περίοδος πίεσης από τους Βουλγάρους, για να περάσει τελικά στην εξουσία της (ελληνικής) Αυτοκρατορίας της Νίκαιας το 1246 μ.Χ., δυνάμεις της οποίας ανακατέλαβαν το 1261 και την Κωνσταντινούπολη.

2^η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1246-1430 μ.Χ.)

Μετά τη φραγκοκρατία η αυτοκρατορία είχε οριστικά χάσει ένα μεγάλο μέρος από την παλιά της δύναμη, αίγλη και έκταση.

Από το τέλος του 13^{ου} αι., παράλληλα με τους Βουλγάρους, άρχισαν να διεκδικούν και να κατακτούν εδάφη της Μακεδονίας οι **Σέρβοι**. Στα μέσα του 14^{ου} αι., επί **Στεφάνου Δουσάν**, οι Σέρβοι ασκούν εξουσία στο μεγαλύτερο μέρος της Μακεδονίας (και της κεντρικής Ελλάδας), χωρίς να μετακινήσουν πληθυσμούς. Οι Σέρβοι βασιλείς μετά το Δουσάν εκδίδουν χρυσόβουλα στα ελληνικά, ακριβώς γιατί έχουν συνείδηση ότι απευθύνονται σε ελληνικούς πληθυσμούς.

Η αδυναμία του βυζαντινού κράτους το οδηγεί στην ανάγκη να πρασλάβει τους μισθοφόρους στρατιώτες της **Καταλανικής Εταιρείας**, που μεταβλήθηκαν σε μάστιγα και το 1308 εισέβαλαν στη Μακεδονία καταστρέφοντας τα πάντα, ακόμη και στο Άγιο Όρος.

Όλη την περίοδο αυτή δεν έπαψαν να ταλαιπωρούν τη Μακεδονία οι εμφύλιες διαμάχες. Αξιοσημείωτο είναι το προοδευτικό **Κίνημα των Ζηλωτών**, που έπαιξε ρόλο στις εξελίξεις της Θεσσαλονίκης από το 1342 έως το 1347.

Η ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ

Από το 1354 οι Τούρκοι περνάνε στην Ευρώπη με την κατάληψη της Καλλίπολης και σταδιακά επεκτείνουν την κυριαρχία τους στα Βαλκάνια. Οι προσπάθειες του διοικητή της Θεσσαλονίκης **Μανουήλ Παλαιολόγου** να αποκρούσει τους Τούρκους δεν έφεραν τελικά αποτέλεσμα και το 1387 η πόλη παραδίδεται στο **Χαϊρεντίν πασά**.

Η ήττα του σουλτάνου **Βαγιαζήτ** από τους Μογγόλους του Ταμερλάνου το 1402 στην Άγκυρα ανάγκασε τους Τούρκους να επιστρέψουν στους Βυζαντινούς τη Θεσσαλονίκη και κάποιες άλλες περιοχές της Μακεδονίας. Μπροστά σε νέα τουρκική απειλή η Θεσσαλονίκη παραδίδεται στους **Βενετούς**, που όμως πολύ σύντομα γίνονται μισητοί στο λαό. Έτσι το 1430 ο **Μουράτ Β΄** καταλαμβάνει οριστικά τη Θεσσαλονίκη και οι κάτοικοί της υποφέρουν τα πάνδεινα.

Το 1453 καταλαμβάνεται και η Κωνσταντινούπολη. Ο σουλτάνος υπόσχεται σεβασμό και προστασία των Ελλήνων, αλλά η πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετική. **Οι χριστιανοί είναι υποτελείς β' κατηγορίας, με πρόσθετες φορολογικές επιβαρύνσεις, απαγορεύσεις και ηθικές μειώσεις.** Οποιαδήποτε αντίσταση στον οθωμανικό ζυγό αντιμετωπιζόταν με τον αγριότερο τρόπο, π.χ. το γδάρσιμο του **Διονύσιου του Φιλόσοφου** (Σκυλόσοφου, κατά τους Τούρκους και τους συνεργάτες τους), και με ομαδικές σφαγές, όπως το 1571, μετά τη συντριβή του τουρκικού στόλου στη Ναύπακτο, οπότε σφαγιάστηκαν 30.000 Έλληνες στην περιοχή Σερρών - Θεσσαλονίκης.

Κατά περιόδους ειδικά όργανα του κράτους διάλεγαν τα πιο ρωμαλέα και πιο ευφυή αγόρια των χριστιανών (**παιδομάζωμα**), τα υπέβαλαν σε υποχρεωτικό εξισλαμισμό και ειδική εκπαίδευση και μ' αυτά επάνδρωναν τα τάγματα των **γενιτσάρων** και τη διοίκηση τους.

Η σκληρότητα των Οθωμανών κατακτητών, που εκδηλώνεται ιδιαίτερα σε ορισμένες περιοχές και περιόδους, έχει ως αποτέλεσμα βίαιους εξισλαμισμούς και **μαζικές μεταναστεύσεις Ελλήνων**. Η πνευματική ηγεσία φεύγει για την Ιταλία, οι οικονομικά ισχυρότεροι προς τη Δύση και το Βορρά (όπου δημιουργούν παροικίες στη Βιέννη, την Οδησό, τη Βενετία, την Τεργέστη, τη Βουδαπέστη κλπ.) και οι αγρότες (πολλοί έχουν ήδη χάσει τα χωράφια τους από δανειστές-τσιφλικάδες) από τις πεδινές στις δυσπρόσιτες περιοχές. **Το ανθρώπινο κενό που δημιουργείται καλύπτουν Σλάβοι**, κυρίως Βούλγαροι, που έρχονται από το Βορρά, **και «Τούρκοι»** (δηλ. εκτουρκισμένοι) από τη Μ. Ασία, που καταλαμβάνουν τα ευφορότερα εδάφη. Αυτές οι εγκαταστάσεις ήσαν μόνιμες και αποτέλεσαν τεράστιο εθνολογικό πρόβλημα από τα τέλη του 18^{ου} αι., οπότε η Οθωμανική Αυτοκρατορία παρουσιάζει εμφανή σημάδια φθοράς.

Όταν η καταπίεση δυνάμωσε, πολλοί Έλληνες (Ρωμιοί) που δεν ήθελαν να αλλαξοπιστήσουν, οι πιο ανυπότακτοι, κατέφευγαν στα βουνά, χτυπούσαν μπέηδες, αγάδες, φοροεισπράκτορες, στρατολόγους γενιτσάρων και καταλήστευαν τους δυνάστες, με την υποστήριξη του πληθυσμού, γι' αυτό η λέξη **«κλέφτης»** μετατρέπεται σε τίτλο τιμής. Οι **αρματολοί** (Έλληνες, που διορίζονταν για να αντιμετωπίζουν τους κλέφτες) ή αδρανούσαν ή βοηθούσαν κρυφά τους κλέφτες. Όσοι αποκαλύπτονταν γινόντουσαν και οι ίδιοι κλέφτες. Η διάθεση για αντίσταση οφείλεται και στο ότι οι Έλληνες της Μακεδονίας συντηρούσαν ζωνρή την ανάμνηση του Φίλιππου και του Αλέξανδρου μέσα από τις λαϊκές παραδόσεις.

Σημαντικό ρόλο στη διατήρηση της ελληνικής συνείδησης και πνεύματος μη υποταγής έπαιξαν και θρησκευτικοί λειτουργοί, όπως ο **όσιος Διονύσιος**, που βοηθούσε τους κλέφτες του Λιτοχώρου (15^{ος} αι.) και ο **Θεοφάνης** στο Βέρμιο (16^{ος}-17^{ος} αι.). Ονομαστός κλέφτης του 17^{ου} αι. ήταν ο **Μεϊντάνης** από την Κοζάνη, που συνελήφθη με προδοσία και θανατώθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1700 μ.Χ. Στις αρχές του 18^{ου} αι. ιδιαίτερη αντιστασιακή δράση ανέπτυξαν οι **Ναουσαίοι**. Στο τέλος του 18^{ου} αι. αντιστασιακά σώματα έδρασαν με το **Ζιάκα** στα Γρεβενά, το **Ζήδρο** και το **Λάζο** στον Όλυμπο, το **γερο-Βλαχάβα** στα Χάσια. Ο **Κοσμάς ο Αιτωλός** πέρασε 3 φορές την ίδια περίοδο από τη Μακεδονία, εμπύχωνε τους Έλληνες και ίδρυσε πολλά σχολεία. Η Σιάτιστα, η Κοζάνη, το Μοναστήρι και οι Σέρρες ήσαν σημαντικά πνευματικά κέντρα του ελληνισμού.

Από το 1797 ως το 1804 ο **Αλή Πασάς** των Ιωαννίνων αποστατεί (όπως και άλλοι τοπικοί ηγεμόνες) και καταλαμβάνει τη Δυτική Μακεδονία.

Η επανάσταση των Σέρβων (1804) είχε μεγάλη απήχηση στους Έλληνες της Μακεδονίας. **Οπλαρχηγοί, όπως ο Γ. Ολύμπιος, ο Νικοτσάρας, ο Τάσος Καρατάσος πηγαίνουν στη Σερβία εθελοντές και πολεμούν στο πλευρό των Σέρβων.**

Οι ίδιοι και ο Θύμιος Βλαχάβας έρχονται σε επαφή με τους Ρώσους, που τους ενθαρρύνουν και τους ενισχύουν, και ξεσηκώνουν επανάσταση στη Μακεδονία. Την

άνοιξη του 1808 οι επαναστάτες φαίνεται να ελέγχουν τις περιοχές τους, αλλά τελικά το κίνημα των κλεφταρματολών αποτυγχάνει και οι αρχηγοί τους σκοτώνονται σε μάχες (Νικοτσάρας 1807) ή συλλαμβάνονται και θανατώνονται με μαρτυρικό τρόπο (Θ. Βλαχάβας 1808). Απελπισμένοι οι αντάρτες και από άλλα γεγονότα αποφάσισαν να συνθηκολογήσουν προσωρινά με τους Τούρκους και να ξαναπάρουν τα αρματολίκια τους.

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821

Το 1821 βρήκε πολλούς Μακεδόνες μνημένους στη Φιλική Εταιρεία, οπλαρχηγούς (Γ. Ολύμπιος, Γ. Φαρμάκης, Τ. Καρατάσος, Αγγ. Γάτσος), μητροπολίτες (Σερρών Χρυσάνθος, Κοζάνης Βενιαμίν), εμπόρους (Εμμ. Παπάς) και Έλληνες προξένους άλλων χωρών (κυρίως της Ρωσίας) σε μακεδονικές πόλεις. Υπήρχε όμως και πολύ σκεπτικισμός για την επιτυχία της Επανάστασης, γιατί η αποτυχία της προηγούμενης εξέγερσης ήταν πρόσφατη, η τρομοκρατία μεγάλη και ο συσχετισμός δυνάμεων πολύ αρνητικός (η Θεσσαλονίκη μεγάλο στρατιωτικό κέντρο των Τούρκων).

Στις 17/5/1821 ξεκίνησε η Επανάσταση στη Χαλκιδική, με εμψυχωτή και αρχηγό τον **Εμμ. Παπά**, αλλά τον Οκτώβριο οι Τούρκοι την κατέστειλαν και επιδόθηκαν σε ομαδικές σφαγές. Την ίδια τύχη είχαν στις αρχές του 1822 οι κινήσεις στον Όλυμπο και τα Πιέρια καθώς και η επανάσταση που κήρυξε ο πρόκριτος της Νάουσας **Ζαφειράκης**. Ο ίδιος εκτελέστηκε μαζί με 2.000 συναγωνιστές του, ενώ 13 κορίτσια έπεσαν στον καταρράκτη της **Αραπίτσας** στις 13/4/1822, για να μην πέσουν στα χέρια των Τούρκων (σήμερα υπάρχει μνημείο στη θέση αυτή).

Οι εξελίξεις αυτές ματαίωσαν αντίστοιχα σχέδια για Κοζάνη, Σιάτιστα κλπ., ο ελληνικός πληθυσμός μειώνεται με νέες μεταναστεύσεις και το κενό καλύπτεται με νέες εισροές Μουσουλμάνων, Βουλγάρων και Εβραίων.

Οι επαναστατικές κινήσεις της Μακεδονίας καθήλωσαν εκεί για πολλούς μήνες πολυάριθμα τουρκικά στρατεύματα, επιτρέποντας στους Έλληνες της Νότιας Ελλάδας να αγωνιστούν με λιγότερη πίεση και συνέβαλαν (μαζί με τους αγώνες των νοτιότερων Ελλήνων) στη διαμόρφωση φιλελληνικών τάσεων στην ευρωπαϊκή κοινή γνώμη.

Οι Μακεδόνες αγωνιστές δεν εγκατέλειψαν τον αγώνα. Μετακινήθηκαν προς τη Νότια Ελλάδα και αγωνίστηκαν είτε ως αντάρτες (Ψαρά, Μεσολόγγι), είτε ως στελέχη του τακτικού ελληνικού στρατού, πιέζοντας το νεοσύστατο ελληνικό κράτος να μην ξεχνάει τις ακόμη σκλαβωμένες περιοχές τους. Κάποιοι, απογοητευμένοι από τη βραδύτητα και την αδυναμία του κράτους, ξαναγύρισαν στη Μακεδονία και ξαναέγιναν αρματολοί.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ (1830-1912) **ΚΑΙ ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΕΣ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ**

Από τη σύσταση του νέου ελληνικού κράτους, που έφτανε, τότε, μέχρι τον Παγασητικό και τον Αμβρακικό, η απελευθέρωση της Μακεδονίας και των άλλων αλύτρωτων περιοχών ήταν θέμα συζητήσεων στην Αθήνα μεταξύ των εκπατρισμένων Μακεδόνων, στρατιωτικών, πολιτικών και λογίων. Όλοι οι πολιτικοί, άλλοι λιγότερο (Μαυροκορδάτος), άλλοι περισσότερο (Καποδίστριας, Κωλέττης) υποστήριζαν την ανάγκη της απελευθέρωσης. Μυστικές εταιρίες δημιουργήθηκαν, περισσότερο ή λιγότερο σοβαρές, με τον ίδιο σκοπό. Οι πρόξενοι του ελληνικού κράτους στις μακεδονικές πόλεις υποστήριζαν τα δικαιώματα των Ελλήνων και τους ενεθάρρυναν, π.χ. ο Θεόδωρος Βαλλιάνος στη Θεσσαλονίκη.

Την περίοδο αυτή **οι άλλοι χριστιανικοί λαοί των Βαλκανίων (Σέρβοι και Βούλγαροι) προσέβλεπαν στην Ελλάδα για την απελευθέρωσή τους** και οι ηγέτες τους επισκέπτονταν την Αθήνα και σε συνεννόηση με τους Μακεδόνες (Χατζηχρήστος,

Καρατάσος) ζητούσαν από την ελληνική κυβέρνηση παμβαλκανική κοινή δράση κατά των Οθωμανών. Όμως η Μεγάλη Ιδέα ήθελε την Ελλάδα μέχρι τον Αίμο, το όραμα του Ρήγα είχε ξεχαστεί, οι γείτονες αντιμετώπιζονταν υπεροπτικά από την ελληνική κυβέρνηση και έφευγαν απογοητευμένοι.

Ο Κριμαϊκός Πόλεμος

Το 1853 ξέσπασε άλλος ένας ρωσοτουρκικός πόλεμος στην προσπάθεια της Ρωσίας να επεκταθεί σε βάρος της παραπαίουσας Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και να ανασυστήσει τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία με κυρίαρχο στοιχείο το ρωσικό. Οι Ρώσοι, για να αναγκάσουν τους Τούρκους να πολεμήσουν σε 2 μέτωπα, υποθάλπουν την εξέγερση των Ελλήνων. Η ελληνική κυβέρνηση στέλνει αξιωματικούς του ελληνικού στρατού να ηγηθούν κινημάτων σε Ήπειρο, Θεσσαλία και Μακεδονία.

Στη Μακεδονία η επανάσταση ξεκινά με επιτυχία πάλι από τη Χαλκιδική (που είχε σχεδόν αμιγώς ελληνικό πληθυσμό), με 1000 άνδρες και επικεφαλής τον **Τσάμη Καρατάσο**, που είχε απέναντί του εξαπλάσιες τουρκικές δυνάμεις. Όμως οι προσδοκίες διαψεύστηκαν άλλη μια φορά. Μετά τις πρώτες επιτυχίες των Ρώσων, οι Γάλλοι και οι Άγγλοι έσπευσαν να πολεμήσουν στο πλευρό των Τούρκων (Κριμαϊκός Πόλεμος 1854-56), νίκησαν τους Ρώσους και απαίτησαν από την ελληνική κυβέρνηση να σταματήσει κάθε εύνοια προς κάθε επαναστατική κίνηση κατά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Στις 14/5/1854 γαλλικά πλοία αποβίβασαν στρατεύματα κατοχής στον Πειραιά και άλλο ένα στη Χαλκιδική χτύπησε και βύθισε το πλοίο με τα πυρομαχικά του Καρατάσου. Έτσι η απελευθέρωση της Μακεδονίας αναβλήθηκε για άλλη μια φορά.

Οι εξελίξεις αυτές είχαν άλλες δύο αρνητικές συνέπειες:

Α) **Οι Τούρκοι θεώρησαν ως μείζονα κίνδυνο το ελληνικό στοιχείο**, τη στιγμή που άρχισαν για πρώτη φορά να εμφανίζονται η βουλγαρική και η σερβική εθνική ιδέα, δηλ. στις οποιεσδήποτε διαμάχες μεταξύ των χριστιανικών λαών υποστήριζαν τους άλλους εις βάρος των Ελλήνων.

Β) Η Ρωσία στρέφεται προς την πολιτική του **πανσλαβισμού**, δηλ. παύει να θεωρεί τον εαυτό της προστάτη όλων των ορθοδόξων χριστιανών και περιορίζεται στην υποστήριξη μόνο των Σλάβων χριστιανών.

Έτσι Βούλγαροι (κυρίως) και Σέρβοι εθνικιστές άρχισαν να υποκινούν εξεγέρσεις σε τόπους όπου υπήρχαν ομοεθνείς τους πληθυσμοί και να σχεδιάζουν τη δημιουργία των κρατών τους, που θα περιελάμβαναν και τμήματα της Μακεδονίας ή και ολόκληρη τη Μακεδονία (και τη Θράκη). Αυτές οι κινήσεις συνυπήρχαν με άλλες σε όλους τους βαλκανικούς λαούς, που σχεδίαζαν παμβαλκανική (κυρίως ελληνοσερβική) συνεργασία. Θιασώτες της ήσαν και οι Μακεδόνες Τσάμης Καρατάσος, Λεωνίδας Βούλγαρης κ.ά. Ο τελευταίος, με τη γενίκευση της επανάστασης στην Κρήτη το 1866, αποβιβάστηκε με μικρή ομάδα στη Χαλκιδική, με σκοπό να προκάλεσει εξέγερση, αλλά απέτυχε, συνελήφθη και οι Τούρκοι εξαπέλυσαν νέο κύμα τρομοκρατίας στη Μακεδονία.

Η Βουλγαρική Εξαρχία

Μέχρι το 1870 όλες οι χριστιανικές εκκλησίες των Βαλκανίων υπάγονταν στο (ελληνικό) Οικουμενικό Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης. Στις 26/2/1870 οι Οθωμανοί, ως αντιπερισπασμό για τις ελληνικές και τις σερβικές επιδιώξεις, καθιέρωσαν την αυτόνομη Βουλγαρική Εξαρχία με σουλτανικό φερμάνι, που τέθηκε σε εφαρμογή τον Ιανουάριο 1872. Πατριαρχείο και Εξαρχία ανταγωνίζονταν πλέον για τον προσεταιρισμό των χριστιανών. Πολλοί χριστιανοί, αγρότες ιδίως, θεωρούσαν ως διακριτικό τους στοιχείο το θρησκευτικό και όχι το εθνικό ή το γλωσσικό (μιλούσαν τις γλώσσες όλων των λαών που συνυπήρχαν στην περιοχή τους) κι έτσι ήταν εύκολο να επηρεαστούν από τη μία ή την άλλη πλευρά. Στις σχέσεις Ελλήνων και Βουλγάρων επικρατεί ο ανταγωνισμός.

Την ίδια εποχή προσπάθεια εθνικιστικών ρουμανικών κύκλων να εκμεταλλευτούν τη γλωσσική τους συγγένεια με τους Έλληνες Βλάχους (κοινή λατινική γλωσσική κληρονομιά) και να τους προσεταιριστούν προσέκρουσε στη βίαιη αντίδραση της μεγάλης πλειοψηφίας τους και δεν απέτελεσε άξιο λόγου πρόβλημα.

Οι Συνθήκες Αγίου Στεφάνου και Βερολίνου

Το 1877-78 οι Ρώσοι, επιδιώκοντας έξοδο στο Αιγαίο, με το νέο ρωσοτουρκικό πόλεμο ανάγκασαν τους Οθωμανούς να υπογράψουν τη Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου (προάστιο της Κωνσταντινούπολης), που προέβλεπε την ίδρυση ενός μεγάλου βουλγαρικού κράτους, που θα περιελάμβανε όλη τη Θράκη και όλη τη Μακεδονία (πλην Θεσσαλονίκης και Χαλκιδικής). Ο κίνδυνος βίαιου εκβουλαρισμού ελληνικών πληθυσμών προέβαλε μέγας. Ευτυχώς, οι άλλες Μεγάλες Δυνάμεις τρομοκρατήθηκαν από το ρωσικό επεκτατισμό και μετά 4 μήνες το Συνέδριο του Βερολίνου κατάργησε τη Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου και περιόρισε τα σύνορα του βουλγαρικού κράτους μεταξύ Δούναβη και Αίμου (η σημερινή Βόρεια Βουλγαρία).

Η **Ανατολική Ρωμυλία** (δηλ. η Βόρεια Θράκη, μεταξύ Αίμου και Ροδόπης, δηλ. η σημερινή Ν.Α. Βουλγαρία) ανακηρύσσεται αυτόνομη οθωμανική επαρχία, την οποία όμως προσάρτησε με πραξικόπημα η Βουλγαρία το 1885. Στην περιοχή κυρίαρχο στοιχείο ήταν το ελληνικό. Χαρακτηριστικό είναι ότι οι Ρώσοι, περνώντας από τα μέρη αυτά, νόμιζαν ότι βρίσκονται στην Ελλάδα, γιατί παντού άκουγαν την ελληνική γλώσσα, ιδίως στις πόλεις. Το ελληνικό κράτος (αντίθετα με το βουλγαρικό) δεν είχε τότε σύνορα με την Αν. Ρωμυλία και δυσκολευόταν να πάρει πρακτικά μέτρα για να ματαιώσει το πραξικόπημα.

Με την κήρυξη αυτού του ρωσοτουρκικού πολέμου έγινε άλλη μια προσπάθεια εξέγερσης του ελληνικού στοιχείου της Μακεδονίας. Όμως, παρά τις αρχικές επιτυχίες, τελικά απέτυχε, κυρίως λόγω της ανικανότητας της ελληνικής κυβέρνησης να συνδράμει αποτελεσματικά. Αλλά ο δυναμισμός του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος των Ελλήνων και η καθολική υποστήριξη από τον άμαχο πληθυσμό έδωσαν τα αναγκαία επιχειρήματα για την ανατροπή των όρων του Αγίου Στεφάνου.

Το βουλγαρικό κομιτάτο

Το νεοσύστατο βουλγαρικό κράτος δεν παραιτήθηκε από τις βλέψεις του για τη Μακεδονία. Ιδρύει βουλγαρικά σχολεία, ενισχύει την Εξαρχία, προετοιμάζει και αποστέλλει ένοπλες ομάδες στη Μακεδονία. [Ανάλογες κινήσεις κάνει η Ελλάδα.] Το σχέδιο των Βουλγάρων είναι να ανακηρυχθεί αυτόνομη η Μακεδονία και στη συνέχεια να την προσαρτήσουν κατά τα πρότυπα της Ανατολικής Ρωμυλίας. Για να συγκαλύψουν το σχέδιό τους και να αμβλύνουν τις αντιδράσεις Ελλήνων, Σέρβων και Μεγάλων Δυνάμεων ρίχνουν το σύνθημα «**η Μακεδονία στους Μακεδόνες**». Είναι η πρώτη φορά που ακούγεται αυτό το σύνθημα, αλλά κανείς δε διανοείται τότε να δώσει στον όρο «Μακεδόνας» εθνικό περιεχόμενο. **Για όλους είναι δεδομένο ότι η Μακεδονία είναι μια γεωγραφική περιοχή, που κατοικείται από πολλές εθνότητες.**

Το 1894 ιδρύεται το «**Κομιτάτο**» (Βερχόβεν Κομιτέτ = Ανωτάτη Επιτροπή) από τη συνένωση των βουλγαρομακεδονικών οργανώσεων και το 1895 πραγματοποιείται μεγάλη εισβολή ενόπλων Βουλγάρων (κομιτατζήδων) στη Μακεδονία. Στην Ευρώπη αρχίζει να κερδίζει έδαφος η εντύπωση ότι η Μακεδονία είναι κατά βάση βουλγαρική.

Η Ελλάδα αντιδρά και στέλνει στη Μακεδονία το Μακεδόνα **Αθ. Μπούφα** με καλά εξοπλισμένο ανταρτικό σώμα, ο οποίος αποβιβάζεται στο Ελευθεροχώρι Πιερίας τον Ιούλιο 1896, εισχωρεί βαθιά στη Μακεδονία, αλλά ύστερα από πολλές συγκρούσεις με τουρκικά αποσπάσματα σκοτώνεται στο Μορίχοβο του Μπέλες και το σώμα του διαλύεται. Ατυχείς ήσαν και οι επόμενες προσπάθειες, όπως η διείσδυση στις 27/3/1897 εκστρατευτικού σώματος 2.000 ανδρών υπό τους **Αλ. Μυλωνά** και **Γ. Καψαλόπουλο** και η αποβίβαση 400 ανδρών στην Καβάλα.

Από τις βουλγαρικές κινήσεις ανησύχησαν πολύ και οι **Σέρβοι**, οι οποίοι **επεχείρησαν να έρθουν σε συνεννόηση τόσο με την ελληνική κυβέρνηση όσο και με το Πατριαρχείο**, αλλά η ανταπόκριση ήταν ψυχρή. Έτσι οι Σέρβοι αναζήτησαν βάση συνεννόησης με τους Βουλγάρους.

Η ήττα της Ελλάδας στον ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897 (με αφορμή την επανάσταση στην Κρήτη και τη δράση Ελλήνων ατάκτων στη Μακεδονία) απογοήτευσε τον ελληνισμό της Μακεδονίας και ενεθάρρυνε τους ανταγωνιστές του. Με τη βοήθεια και των Τούρκων η Εξαρχία είχε επιτυχίες στην προσπάθεια προσεταιρισμού των χριστιανών. Το βουλγαρικό σύνθημα «η Μακεδονία στους Μακεδόνες» άρχισε να έχει σημαντική απήχηση, ιδιαιτέρως στους αγρότες. Πολλοί αγρότες νόμιζαν ότι έτσι θα απαλλαγούν από τον τουρκικό ζυγό και ότι θα σχηματιζόταν ένα κράτος όπου θα συνυπήρχαν αρμονικά όλες οι εθνότητες. Όμως οι αυταπάτες διαλύθηκαν, όταν ο **Μπόρις Σαράφωφ** άρχισε από το 1899 να σαρώνει με τους κομιτατζήδες του τη Μακεδονία, δολοφονώντας ηγετικά στελέχη της ελληνικής και της σερβικής εθνότητας και εξαναγκάζοντας ακόμη και τους μετριοπαθείς Βουλγάρους να ευθυγραμμιστούν με τη σκληρή γραμμή του, της πλήρους ενσωμάτωσης της Μακεδονίας στη Βουλγαρία.

Η εξέγερση του Ίλιντεν

Το 1902 αποστέλλονται ισχυρά βουλγαρικά ένοπλα σώματα στη Μακεδονία. Την άνοιξη του 1903 προκαλούν εκτεταμένες δολιοφθορές κατά τουρκικών στόχων στη Θεσσαλονίκη. Την ημέρα του Προφήτη Ηλία (Ιλι-ντεν) ξέσπασε βουλγαρική εξέγερση στη Β.Δ. Μακεδονία με κέντρο την κωμόπολη **Κρούσεβο** (ή Κρούσοβο), μεταξύ Μοναστηρίου και Σκοπίων. Στις 20/7/1903 ανακηρύχθηκε η «Δημοκρατία του Κρουσόβου». Οι Βούλγαροι προσπάθησαν να δώσουν και κοινωνικό περιεχόμενο στην εξέγερσή τους, αφού (εκτός από Έλληνες) χτυπούσαν τα τσιφλίκια και τους Τούρκους μπέηδες και υπόσχονταν την απαλλοτρίωση των τσιφλικιών υπέρ των ακτημόνων.

Οι Τούρκοι ανασυντάχθηκαν, κατέστειλαν εύκολα την εξέγερση και εφάρμοσαν μέτρα γενοκτονίας εναντίον όλων των χριστιανών. Οι Έλληνες σφαγιάστηκαν διαδοχικά πρώτα από τους Βουλγάρους και στη συνέχεια από τους Τούρκους.

Παρά τη στρατιωτική της αποτυχία η **εξέγερση του Ίλιντεν προέβαλε στις ευρωπαϊκές δυνάμεις το αίτημα για αυτονομία της Μακεδονίας** (ενώ το δεύτερο μέρος του σχεδίου, η προσάρτηση στη Βουλγαρία, δεν προεβλήθη για ευνόητους λόγους).

Το ελληνικό κράτος αρχικά απεδείχθη ανίκανο να αντιδράσει. Αντίδραση υπήρξε μόνο σε μέρη όπου τοπικά στελέχη πήραν πρωτοβουλίες, όπως ο μητροπολίτης Καστοριάς **Γερμανός Καραβαγγέλης**, ο πρόξενος στη Θεσσαλονίκη **Ευγενιάδης**, ο πρόξενος στις Σέρρες **Στορνάρης** και ο πρόξενος στο Μοναστήρι **Κουζές-Πεζάς**, που ήρθε σε ρήξη με τους προϊσταμένους του στο ελληνικό υπουργείο των εξωτερικών, γράφοντας: «Η περίοδος της αποκλειστικής χρήσεως ειρηνικών και εκπολιτιστικών μέσων προς επικράτησιν ημών εν Μακεδονία έληξεν ανεπιστρεπτί.» Ο υπουργός Εξωτερικών Ρωμανός απαντούσε: «Το ελληνικό κράτος ούτε δύναται, ούτε οφείλει να παρακολουθήσει την Βουλγαρίαν εις το είδος τούτο της ενεργείας.» Στην Αθήνα οι υποστηρικτές της δυναμικής αντιμετώπισης βρίσκονται σε μειονεκτική θέση, γιατί (δικαίως ή αδικώς) χρεώθηκαν την ήττα στον ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897. Πάντως η οικογένεια του **Στέφανου Δραγούμη** έστειλε βοήθεια στο Γερμανό Καραβαγγέλη.

Ο Μακεδονικός Αγώνας

Μετά την εξέγερση του Ίλιντεν κανείς στην Αθήνα δεν μπορούσε να μείνει αδρανής. Ιδρύθηκε ελληνικό κομιτάτο (αντίστοιχο του βουλγαρικού) και τον Αύγουστο 1904 έγινε η πρώτη αποστολή ένοπλου σώματος υπό τον **Παύλο Μελά** (γαμπρό του Στ. Δραγούμη), ο οποίος μετά 1,5 μήνα, αφού πρόλαβε να βάλει τις βάσεις της ελληνικής αντεπίθεσης, σκοτώθηκε σε μάχη με Τούρκους κοντά στην Καστοριά στις 13/10/1904.

Η είδηση του θανάτου του προκάλεσε τέτοια συγκίνηση, ώστε η τύχη της Μακεδονίας έγινε υπόθεση κάθε Έλληνα. Στο κομιτάτο συνέρρεαν προσφορές και εθελοντές από Κρήτη, Μάνη, Ρούμελη κλπ. Νέα σώματα με επικεφαλής ικανούς αξιωματικούς (**Τέλλος Άγρας, Μαζαράκης-Αινιάν, Σπυρομήλιος, Μωραΐτης κ.λπ.**) έφευγαν για Μακεδονία, όπου πολέμησαν σε αντίξοες συνθήκες και με απaráμιλλο ηρωισμό. Πολλοί άφησαν την τελευταία τους πνοή στη Μακεδονία. Καθοριστική ήταν η προσφορά του **Λάμπρου Κορομηλά**, πρόξενου στη Θεσσαλονίκη. Ο αγώνας ήταν διμέτωπος, κατά Τούρκων και Βουλγάρων, και μερικές φορές τριμέτωπος, κατά της μικρής ρουμανίζουσας μειοψηφίας νομάδων κτηνοτρόφων Βλάχων (η μεγάλη πλειοψηφία των Βλάχων επέδειξαν σταθερή ελληνική συνείδηση). Οι ισορροπίες άρχισαν να ανατρέπονται.

Αρχές 1908 τη γενική στρατιωτική διοίκηση αναλαμβάνει ο συνταγματάρχης **Παν. Δαγκλής** και το κομιτάτο (με πρόεδρο το **Γ. Μπαλτατζή**) λειτουργεί πλέον ως υπηρεσία του Γενικού Επιτελείου. Παρότι από το 1906 ο τουρκικός στρατός αναδιοργανώνεται από Ευρωπαίους αξιωματικούς, ήδη το 1908 οι Έλληνες έχουν τον πλήρη έλεγχο της Νότιας Μακεδονίας και διεξάγουν αμείωτο αγώνα στην ενδιάμεση ζώνη. Το βουλγαρικό κομιτάτο κάμπτεται (υπό την πίεση και των Σέρβων) και περιέρχεται σε κατάσταση εμφυλίου πολέμου. **Ντόπιοι Βούλγαροι κομιτατζήδες έρχονται σε ρήξη με το βουλγαρικό κέντρο και αυτονομούνται. Το σύνθημα «η Μακεδονία στους Μακεδόνες», υποκριτικό μέχρι τότε, γίνεται γι' αυτούς αυτοσκοπός.**

Ο Μακεδονικός Αγώνας ήταν από τους πιο σημαντικούς στην πορεία του ελληνικού έθνους για την απελευθέρωσή του, γιατί **απεσόβησε την περαιτέρω εξόντωση και τον εκβουλγαρισμό των Ελλήνων της Μακεδονίας και δημιούργησε τις συνθήκες για την απελευθέρωσή της στους Βαλκανικούς Πολέμους.** Ήταν ένας ιδιόρρυθμος και σκληρός αγώνας, στον οποίο χρησιμοποιήθηκαν από όλες τις πλευρές θεμιτά και αθέμιτα μέσα, μέχρι δολοφονίες αντιπάλων στελεχών. Η ελληνική πλευρά δεν απετέλεσε εξαίρεση, αλλά έχει το ελαφρυντικό ότι δεν ήταν αυτή που «ήρξατο χειρών αδίκων».

Η σημασία του Μακεδονικού Αγώνα φαίνεται και από το γεγονός ότι διάφοροι κονδυλοφόροι στην υπηρεσία της αμερικανοευρωπαϊκής παγκοσμιοποίησης ανέλαβαν να τον κατασυκοφαντήσουν. Ο «ιός» της «Ελευθεροτυπίας» έγραψε ότι οι μακεδονομάχοι αγωνίζονταν στο πλευρό των Τούρκων, για την καταστολή της «αγροτικής επανάστασης του Ίλντεν»(!), ενώ η πρώτη αποστολή με τον Π. Μελά έγινε 1 χρόνο μετά την καταστολή!!

Το Κίνημα των Νεοτούρκων

Στις 10/7/1908 εκδηλώνεται το Κίνημα των Νεοτούρκων, που οργανώθηκε και ξεκίνησε **από τις τουρκικές φρουρές της Μακεδονίας**, όπου το οθωμανικό κράτος είχε υποστεί τις μεγαλύτερες ταπεινώσεις από τους επαναστατημένους χριστιανούς. Οι Νεότουρκοι υπόσχονται ισοπολιτεία για όλες τις εθνότητες και προώθηση με πολιτικά μέσα των πολιτικών τους προγραμμάτων. Η ανταπόκριση ήταν απίστευτη. Μέσα σε λαϊκούς πανηγυρισμούς τα ένοπλα σώματα κατέβαιναν στις πλησιέστερες πόλεις και κατέθεταν τα όπλα. Μόνο κάποιοι καχύποπτοι δεν τα κατέθεσαν, αλλά τα έκρυψαν, εν όψει των δεινών που ανεμόνοντο.

Όταν πολύ σύντομα αποκαλύφθηκε η απάτη των Νεοτούρκων, ο ανταγωνισμός μεταξύ των χριστιανικών εθνότητων συνεχίστηκε μεν, αλλά όχι με στρατιωτικά μέσα, γιατί όλες έβλεπαν τον κοινό κίνδυνο από την πολιτική του βίαιου εκτουρκισμού, που άρχισαν να εφαρμόζουν οι Νεότουρκοι.

Το Κίνημα του Στρατιωτικού Συνδέσμου

Στην ελεύθερη Ελλάδα εκδηλώνεται το Κίνημα του Στρατιωτικού Συνδέσμου στο Γουδί (15/8/1909) και στις 6/10/1910 σχηματίζει την πρώτη του κυβέρνηση ο **Ελευθέριος Βενιζέλος**, που θα παραμείνει πρωθυπουργός της Ελλάδας τα επόμενα κρίσιμα 4,5 χρόνια και θα ισχυροποιήσει τις Ένοπλες Δυνάμεις (αγορά «Αβέρωφ» κλπ.).

ΟΙ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ (1912-13)

Η αυστριακή πίεση προς τους Τούρκους από Βορρά (προσάρτηση Βοσνίας-Ερζεγοβίνης 1908), η ήττα των Τούρκων στον ιταλοτουρκικό πόλεμο του 1911, η ανάδειξη των αδυναμιών του τουρκικού καθεστώτος, παράλληλα με την αυξανόμενη καταπιεστικότητα του, και κυρίως ο ήδη εκδηλούμενος κίνδυνος εκτουρκισμού τους από τους Νεότουρκους οδήγησαν τους χριστιανικούς λαούς της Μακεδονίας στο συμπέρασμα ότι επείγει η από κοινού αντιμετώπιση των Τούρκων. Ίσως τους παρότρυναν η Αγγλία και η Γαλλία, που έβλεπαν με αυξανόμενη ανησυχία την προσέγγιση Γερμανίας-Νεοτούρκων.

Το Μάρτιο 1912 η Σερβία και η Βουλγαρία συνήψαν συμμαχία κατά της Τουρκίας και μοίρασαν μεταξύ τους τις προς απελευθέρωση περιοχές (ερήμην των πληθυσμών τους), χωρίς καμιά αναφορά στην Ελλάδα (της οποίας την ταχύτατη ενίσχυση των Ενόπλων Δυνάμεων, προφανώς, δεν είχαν αντιληφθεί). Ο Βενιζέλος, προ του κινδύνου, έσπευσε να συνάψει συνθήκη συμμαχίας με τη Βουλγαρία (30/5/1912), χωρίς αναφορά στη μελλοντική τύχη των μακεδονικών εδαφών.

Στις 4 Οκτωβρίου 1912 τα βαλκανικά κράτη κήρυξαν τον πόλεμο κατά της Τουρκίας. Στις 5/10/1912 ο ελληνικός στρατός περνάει από τη Θεσσαλία στη Μακεδονία και, ύστερα από πολύνεκρη μάχη 9-10/10/12, η τουρκική άμυνα καταρρέει. Στις 11/10/12 απελευθερώνονται τα Σέρβια, την επόμενη μέρα η Κοζάνη, στη συνέχεια η Κατερίνη, η Βέροια, η Νάουσα, η Έδεσσα και στις 23/10 τα Γιαννιτσά. Στο ίδιο διάστημα οι Βούλγαροι κυρίευσαν τις Σέρρες, τη Δράμα και την Καβάλα και στράφηκαν προς τη Θεσσαλονίκη, παρότι κύριος εκπεφρασμένος στόχος τους ήταν η Κωνσταντινούπολη.

Την πιο κρίσιμη στιγμή ξέσπασε κρίση στην ελληνική πολιτική ηγεσία. **Ο γερμανόφιλος διάδοχος Κωνσταντίνος (σύζυγος της αδελφής του Κάιζερ Σοφίας)**, αρχιστράτηγος του ελληνικού στρατού, επέμενε να μην κινηθεί προς τη Θεσσαλονίκη, αλλά προς το Μοναστήρι, για να ικανοποιηθεί ο (επίσης γερμανόφιλος) βασιλιάς της Βουλγαρίας Μπόρις. Ο Βενιζέλος (πρωθυπουργός και υπουργός Άμυνας) απείλησε με τελεσίγραφο τον Κωνσταντίνο ότι, αν δε βαδίζει αυτός προς τη Θεσσαλονίκη, θα δώσει εντολή να το πράξει, αναλαμβάνοντας την αρχιστρατηγία, ο (δημοκρατικός) Δαγκλής. Προ του κινδύνου να χάσει τον έλεγχο του στρατού, ο Κωνσταντίνος υποχώρησε και στις 26 Οκτωβρίου 1912 (ανήμερα του Αγίου Δημητρίου) ο ελληνικός στρατός μπήκε στη Θεσσαλονίκη, λίγες ώρες πριν προλάβει ο βουλγαρικός. Έτσι σώθηκε η Θεσσαλονίκη, γιατί ήταν προφανές πως ό,τι προλάβαινε να καταλάβει ένας στρατός θα παρέμενε δικό του. Στο βουλγαρικό στρατό δόθηκε άδεια για λίγες ώρες ξεκούραση στην πόλη και μάλιστα σε λίγα τμήματά του. Το Μοναστήρι είχε θυσιαστεί για χάρη της Θεσσαλονίκης, γιατί το πρόλαβαν οι Σέρβοι.

Με τη **Συνθήκη Ειρήνης του Λονδίνου (17/5/13)** οι Τούρκοι υποχρεώνονται να αποχωρήσουν από τη Μακεδονία και το μεγαλύτερο μέρος της Βαλκανικής. Η διανομή, όμως, των εδαφών μεταξύ των νικητών παρέμενε πρόβλημα, λόγω των υπερβολικών αξιώσεων της Βουλγαρίας, που, παρότι κρατούσε την Ανατ. Μακεδονία και τη Θράκη, θεωρούσε ότι αδικείται. Διαβλέποντας τη βουλγαρική επιθετικότητα, **η Ελλάδα και η Σερβία υπέγραψαν στη Θεσσαλονίκη τη «Συνθήκη Ειρήνης, Φιλίας και Αμοιβαίας Προστασίας» (19/5/13)**. Στις 16/6/13 οι Βούλγαροι επιτίθενται εναντίον των Ελλήνων στη Νιγρίτα και την επόμενη μέρα εναντίον των Σέρβων στη Γευγελή. Ο ελληνικός στρατός αντεπιτίθεται, καταλαμβάνει στις 21/6/13 το Κιλκίς και το Λαχανά και κατανικά το βουλγαρικό στη Δοϊράνη (22-23/6/13) και τη Στρωμνίτσα (26/6/13). Ανάλογες επιχειρήσεις έγιναν στο σερβικό μέτωπο, ενώ η Ρουμανία κήρυξε τον πόλεμο κατά της Βουλγαρίας στις 27/6/13, ο ρουμανικός στρατός κατέλαβε τη Νότια Δομβρουτσά και στις 18/7/13 ήταν 40 χιλιόμετρα έξω από τη Σόφια.

Έτσι η Βουλγαρία αναγκάζεται στις 28/7/13 να υπογράψει τη **Συνθήκη του Βουκουρεστίου**, που ορίζει τα σύνορα των βαλκανικών κρατών. Η Μακεδονία κατανέμεται ανάμεσα στην Ελλάδα 52%, τη Σερβία 38% και τη Βουλγαρία 10%. Η Ελλάδα πήρε περίπου ό,τι εδικαιούτο, σύμφωνα με το υπερισχύον εθνικό στοιχείο, αλλά η κατανομή ανάμεσα στις δύο σλαβικές εθνότητες αδικούσε τη Βουλγαρία, αφού η ευρύτερη περιοχή των Σκοπίων αποδόθηκε στη Σερβία, παρότι η πλειονότητα των κατοίκων της είχε βουλγαρική εθνική συνείδηση και μιλούσε σλαβοβουλγαρική γλωσσική διάλεκτο.

Ο Α΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ (1914-18)

Η Συνθήκη του Βουκουρεστίου θεωρήθηκε καταστροφική από τη βουλγαρική κοινή γνώμη, παρότι η Βουλγαρία κράτησε τη Δυτική Θράκη. Οι πολυάριθμοι Βούλγαροι πρόσφυγες από περιοχές της Μακεδονίας που δόθηκαν στην Ελλάδα και τη Σερβία επέτειναν το αίσθημα της αποτυχίας και την επικράτηση αλυτρωτικών τάσεων. Η Βουλγαρία έψαχνε ευκαιρία για να επανακτήσει ό,τι έχασε και θεώρησε ότι τη βρήκε με την έναρξη του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Αφού δέχθηκε δελεαστικές προτάσεις και από τα δύο αντίπαλα στρατόπεδα, τάσσεται τελικά (όπως και η Τουρκία) με τις Κεντρικές Δυνάμεις (Γερμανία, Αυστροουγγαρία). Στην Ελλάδα εκδηλώνεται άλλη μια σοβαρή διαφωνία μεταξύ του πρωθυπουργού Ελ. Βενιζέλου, που υποστηρίζει την είσοδο της Ελλάδας στον πόλεμο στο πλευρό της Αντάντ (Αγγλία, Γαλλία, Ρωσία), και του γερμανόφιλου βασιλιά (πλέον, μετά τη δολοφονία του πατέρα του) Κωνσταντίνου, που προτείνει ουδετερότητα (αφού δεν τολμά να προτείνει συμμαχία με τη Γερμανία).

Με την έναρξη του πολέμου, η Σερβία ηττάται από Γερμανία, Αυστρία και Βουλγαρία. Το Δεκέμβριο 1915 Γερμανοί και Βούλγαροι πέρασαν τα ελληνικά σύνορα και μέχρι την άνοιξη 1916 έχουν καταλάβει όλη την Ανατολική Μακεδονία (μέχρι το Αιγαίο) και αργότερα τη Φλώρινα. Οι κομιτατζήδες επανήλθαν και επιδόθηκαν σε συστηματική εξόντωση του ελληνικού στοιχείου.

Ο Βενιζέλος κερδίζει 2 εκλογικές αναμετρήσεις, αλλά ο Κωνσταντίνος αρνείται να εφαρμόσει την πολιτική του Βενιζέλου. Έτσι εκδηλώνεται από δημοκρατικούς αξιωματικούς το επιτυχημένο «**Κίνημα Εθνικής Αμύνης**», που οδηγεί στο σχηματισμό της **επαναστατικής κυβέρνησης Βενιζέλου στη Θεσσαλονίκη (9/9/16)**. Στρατιωτικές μονάδες του «Κινήματος» μπήκαν στο μακεδονικό μέτωπο, όπου διέπρεψαν. Στις 25/9/16 ανακαταλαμβάνουν τη Φλώρινα. Στις 29/9/16 η Βουλγαρία αναγκάζεται να υπογράψει ανακωχή στη Θεσσαλονίκη και αποσύρεται από τα εδάφη που είχε καταλάβει. Στις 27/11/1919 υπογράφει (ως ηττημένη) τη **Συνθήκη του Νεϊγύ**, με την οποία αποχωρεί και από τη Δυτική Θράκη, που παραχωρείται στους συμμάχους και από αυτούς στην Ελλάδα. Αποχωρεί επίσης και από την επαρχία της Στρώμνιτσας, που παραχωρήθηκε στους Σέρβους. Με την ίδια συνθήκη συμφωνήθηκε ανταλλαγή πληθυσμών. Στη δεκαετία 1913-23 έφυγαν από την Ελλάδα 92.000 Βούλγαροι και από τη Βουλγαρία 46.000 Έλληνες, που μετακινήθηκαν κυρίως προς Ανατολική Μακεδονία και Δυτική Θράκη.

Ο ΜΕΣΟΠΟΛΕΜΟΣ (1919-1940)

Οι εθνικιστικοί κύκλοι της Βουλγαρίας δεν ήσαν ευχαριστημένοι με την κατανομή των εδαφών της Μακεδονίας κι έτσι μετά το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου επαναφέρουν το σχέδιο της «Αυτόνομης Μακεδονίας».

Τότε ένας νέος παράγοντας μπαίνει ορμητικά στη διεθνή σκηνή. Με την **επικράτηση των μπολσεβίκων τον Οκτώβριο 1917 στη Ρωσία** και τη σταθεροποίηση του καθεστώτος (μετά την επίθεση εσωτερικών και εξωτερικών αντιπάλων 1918-20), δημιουργείται για πρώτη φορά ένα ισχυρό κράτος, και μάλιστα σε μια μεγάλη χώρα, η

Ε.Σ.Σ.Δ., του οποίου την εξουσία κατέχουν οι κομμουνιστές. Μέσω της Κομιντέρν (Κομμουνιστικής Διεθνούς) και των Κ.Κ. των άλλων χωρών προσπαθεί να επεκτείνει την επιρροή του και να συμβάλλει στην επικράτηση των κομμουνιστών και σε άλλες χώρες.

Η «εφεύρεση» της «μακεδονικής εθνότητας»

Στα Βαλκάνια το Κ.Κ. που συγκέντρωνε τις περισσότερες πιθανότητες να καταλάβει την εξουσία ήταν το βουλγαρικό. Στο μακεδονικό το Κ.Κ. Βουλγαρίας ακολουθεί τη γραμμή των εθνικιστικών κύκλων, για να προσεταιριστεί τους πρόσφυγες Σλαβομακεδόνες, που έχουν τεράστια επιρροή στη χώρα. Το Κ.Κ.Σ.Ε., για να βοηθήσει τους Βούλγαρους ομοϊδεάτες του και να επιτύχει την πολυπόθητη έξοδο στο Αιγαίο, συντάσσεται μαζί τους, συνεχίζοντας την πολιτική του τσάρου. Ο Γραμματέας του Κ.Κ. Βουλγαρίας επιλέγεται ως Γραμματέας της Κομιντέρν.

Το όραμα της Κομιντέρν είναι μια ανεξάρτητη Μακεδονία (και Θράκη), όχι ακριβώς ίδια με το προηγούμενο βουλγαρικό «όραμα», αλλά στα πλαίσια μιας «Βαλκανικής Σοβιετικής Ομοσπονδίας», ελεγχόμενης από την Ε.Σ.Σ.Δ., ίσως με τοποτηρητή τη Βουλγαρία. Το χειρότερο είναι ότι, για να τεκμηριώσει τη θέση της, **η Κομιντέρν «εφευρίσκει» την ύπαρξη ξεχωριστής «μακεδονικής εθνότητας»**, κάτι που κανείς μέχρι τότε δεν είχε ισχυριστεί. Ακόμη και οι φανατικότεροι υποστηρικτές της «ανεξάρτητης Μακεδονίας» πάντα μιλούσαν για μια γεωγραφική περιοχή, ένα δεύτερο βουλγαρικό κράτος, που κατοικείται από πολλές εθνότητες, που καμιά τους δεν ήταν «μακεδονική». [Αυτή η «εφεύρεση» έχει ανυπολόγιστες συνέπειες ως τις μέρες μας.]

Το ακόμη χειρότερο είναι ότι η γραμμή αυτή επιβάλλεται σε όλα τα Κ.Κ. μέσω της Κομιντέρν, μεταξύ των οποίων το ελληνικό και το γιουγκοσλαβικό. Και στα δύο κόμματα εκδηλώνονται αντιδράσεις. Ο **Γιάννης Κορδάτος**, ιστορικός και πρώην Γ.Γ. του κόμματος, ο Αποστολίδης, σημαντικό μέλος της Κ.Ε., και άλλα στελέχη διεφώνησαν και αποχώρησαν σιωπηρά από το κόμμα, αλλά η γραμμή περνάει με μεγάλη πλειοψηφία. Οι Έλληνες κομμουνιστές βρίσκονται στην τραγική θέση να πρέπει να πείσουν τους Μακεδόνες συμπατριώτες τους να ξεχάσουν το Μακεδονικό Αγώνα και να υποστηρίξουν τους διώκτες τους. Υποχρεώνονται, μάλιστα, να θέσουν το μακεδονικό ως κεντρικό ζήτημα αιχμής. Στο μανιφέστο του 4^{ου} Συνεδρίου του ΚΚΕ αναφέρεται (ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ 16/12/1928): «Καταπιεζόμενες εθνότητες της Μακεδονίας και της Θράκης! ... η πάλη για την εθνική σας ανεξαρτησία, για την ενιαία και ανεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη ... με επικεφαλής τα Κ.Κ. της Βαλκανικής ...». Επειδή πολλοί Έλληνες κομμουνιστές δεν έδειχναν ιδιαίτερο ζήλο να υποστηρίξουν τη γραμμή, η Κομιντέρν τους έκανε παρατήρηση: «Το ΚΚΕ έμεινε μακριά από την επαναστατική εθνικοαπελευθερωτική πάλη των λαών που καταπιέζονται από τους Έλληνες» (Εκθεση της Ε.Ε. της Κομιντέρν, στο «Σαράντα χρόνια ΚΚΕ», σελ. 307).

Η θέση του ΚΚΕ για το μακεδονικό δεν έβλαψε μόνο την Ελλάδα, αλλά και το ίδιο το ΚΚΕ και ευρύτερα το λαϊκό κίνημα, γιατί έδωσε την αφορμή για διώξεις εναντίον του με το **ιδιόνημο** του Βενιζέλου.

Η Συνθήκη της Λοζάνης

Εν τω μεταξύ μία από τις μεγαλύτερες καταστροφές του ελληνισμού, η **Μικρασιατική Καταστροφή** το 1922, είχε ως αποτέλεσμα τη Συνθήκη της Λοζάνης το 1923, που προέβλεπε ανταλλαγή πληθυσμών μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Με την **Ειδική Σύμβαση της Λοζάνης (30/1/1923)** 350.000 μουσουλμάνοι έφυγαν από την ελληνική Μακεδονία και 600.000 Έλληνες από τη Μ. Ασία, τον Πόντο και την Ανατ. Θράκη ήρθαν στην ελληνική Μακεδονία. Έτσι, σύμφωνα με τα στοιχεία της Κοινωνίας των Εθνών, το 1926 η σύνθεση του πληθυσμού της ελληνικής Μακεδονίας (μετά και την ανταλλαγή Ελλήνων και Βουλγάρων που προαναφέραμε) ήταν η εξής:

Έλληνες	1.341.000	88,8 %
Μουσουλμάνοι	2.000	0,1 %

Βούλγαροι	77.000	5,1 %
Άλλοι	91.000	6,0 %

(κυρίως Εβραίοι στη Θεσσαλονίκη και Αρμένιοι)

Κι όμως το ΚΚΕ επιμένει στη γραμμή της Κομιντέρν, ότι οι Μακεδόνες είναι ξεχωριστή εθνότητα και ότι η ελληνική Μακεδονία πρέπει να αποσπαστεί από την Ελλάδα!

Το 1935 η γραμμή του Στάλιν (άρα και της Κομιντέρν, άρα και του ΚΚΕ) διαφοροποιείται. Η άνοδος του Χίτλερ στη Γερμανία και συμμάχων του σε άλλες χώρες κάνουν το Στάλιν να πιστεύει ότι η επίθεση εναντίον της ΕΣΣΔ είναι ζήτημα χρόνου. Τα Κ.Κ. των άλλων χωρών έπρεπε να θέσουν ως κύρια αποστολή τους την «υπεράσπιση της σοσιαλιστικής πατρίδας από το ναζισμό». Για το λόγο αυτό το κάθε Κ.Κ. έπρεπε στη χώρα του να δημιουργήσει ένα **λαϊκό μέτωπο**, δηλ. την ευρύτερη δυνατή συσπείρωση δυνάμεων, που θα αντιπαλέψει τον Άξονα (Γερμανία, Ιταλία, Ιαπωνία κλπ.).

Έτσι στο 6^ο Συνέδριο (Δεκέμβρης 1935) το ΚΚΕ αποφασίζει: «Το κόμμα μας στη θέση του συνθήματος **Ενιαία και Ανεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη** έβαλε το σύνθημα **Πλέρια** (Σ.Σ. πλήρης) **ισοτιμία στις μειονότητες** ... Την αντικατάσταση επιβάλλει η αλλαγή της εθνολογικής σύνθεσης στο ελληνικό κομμάτι της Μακεδονίας, σε στενή σύνδεση με την αντιφασιστική πάλη». Αν το δεύτερο μέρος της αιτιολόγησης είναι ειλικρινές, για το πρώτο το ΚΚΕ δεν αισθάνθηκε καν την ανάγκη να εξηγήσει γιατί έπρεπε να περάσουν 12 χρόνια, για να παρατηρήσει ότι ήρθαν στην ελληνική Μακεδονία 600.000 Έλληνες πρόσφυγες, που προσετέθησαν στους 741.000 Έλληνες που προϋπήρχαν!

Η αλλαγή του συνθήματος δε σημαίνει αλλαγή της θέσης ότι οι Μακεδόνες αποτελούν ξεχωριστή εθνότητα. Αντιθέτως, η ίδια απόφαση καταγγέλλει «τον πιο απάνθρωπο και τρομοκρατικό στραγγαλισμό των δικαιωμάτων των εθνικών μειονοτήτων που κατοικούν στην Ελλάδα και κατά πρώτο λόγο των Μακεδόνων.» (ΚΚΕ, Επίσημα Κείμενα, Αθήνα 1975, τόμος Δ', σελ. 296-297).

Ο Β΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ (1940-45)

Με την κήρυξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου οι εθνικιστικοί κύκλοι της Βουλγαρίας και της Γιουγκοσλαβίας (χωριστά οι μεν από τους δε) θεώρησαν ότι δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για να υλοποιήσουν το πρόγραμμά τους για κατάληψη ολόκληρης της Μακεδονίας. Ο Χίτλερ διαπραγματευόταν την έξοδο στο Αιγαίο και με τους δύο.

Στις 25/3/1941 η γιουγκοσλαβική κυβέρνηση Τσφέτκοβιτς υπογράφει συμφωνία προσχώρησης στο γερμανοϊταλικό άξονα, με αντάλλαγμα την παραχώρηση της Θεσσαλονίκης. Όμως σε λίγες μέρες ο Τσφέτκοβιτς ανατρέπεται από το στρατηγό Σίμοβιτς, οι Γερμανοί εισβάλλουν στη Γιουγκοσλαβία και στις 6/4/1941 επιχειρούν να εισβάλουν και στην Ελλάδα. Στα οχυρά του **Ρούπελ** γράφεται μια από τις πιο ηρωικές στιγμές του ελληνισμού, όπου ο γερμανικός στρατός καθυλώνεται επί μέρες, ταπεινώνεται, αναγκάζεται να αλλάξει σημείο εισόδου και καθυστερεί την προέλασή του. Η καθυστέρηση του γερμανικού στρατού στην Ελλάδα (Μάχη Κρήτης, δράση ανταρτών κλπ.) έπαιξε σημαντικό ρόλο στην έκβαση του πολέμου.

Η βουλγαρική κατοχή

Ο Χίτλερ προχωρεί σε συμφωνία με την κυβέρνηση Φίλοφ της Βουλγαρίας, με την υπόσχεση να παραχωρηθούν η Μακεδονία και η Θράκη στους Βουλγάρους. Στις 18/4/1941 ο βουλγαρικός στρατός εισβάλλει στην Ελλάδα, παραλαμβάνει από τους Γερμανούς την Ανατ. Μακεδονία και τη Δυτ. Θράκη, εγκαθιστά Βουλγάρους εποίκους, επαναδραστηριοποιεί στα χωριά τα κομιτάτα με ένοπλα τμήματα («Ορχάνα»), ασκεί αφόρητη καταπίεση στους Έλληνες (ιδιαίτερα τους πρόσφυγες), π.χ. οι σφαγές στη Δράμα και το Δοξάτο, για να τους αναγκάσει να φύγουν ή να τους εκβουλγαρίσει. Στη

Θεσσαλονίκη ιδρύεται η «**Βουλγαρική Λέσχη**», που προσφέρει δωρεάν τρόφιμα στους πενόμενους κατοίκους, υπό τον όρο να δηλώσουν «Βούλγαροι».

Αντίστοιχο καθεστώς διαμορφώνεται στη σερβική Μακεδονία, όπου σημαντικός αριθμός βουλγαρόφωνων υποδέχονται το βουλγαρικό στρατό ως ελευθερωτή! Με την πάροδο του χρόνου, όμως, η βουλγαρική κατοχή έγινε κι εκεί αφόρητη.

Το καλοκαίρι του 1944 συγκροτείται από τους Βουλγάρους η «3^η Μακεδονική Ταξιαρχία», με έδρα την Έδεσσα, που συνεργάζεται με τη φασιστική ΕΜΕΟ του Ιβάν Μιχαήλοφ, με έδρα το Μοναστήρι.

Η αντίδραση του ΕΑΜ

Οι ειδήσεις για προσάρτηση της ελληνικής Μακεδονίας και της ελληνικής Θράκης από τη Βουλγαρία κυκλοφορούν σε όλη την Ελλάδα και δημιουργούν κλίμα οργής. Το ΕΑΜ προτείνει στην πολιτική και πνευματική ηγεσία της Ελλάδας τη διοργάνωση μαχητικών συλλαλητηρίων σε όλη τη χώρα. Στις 10/7/1944 γίνονται μεγάλες κινητοποιήσεις στη Θεσσαλονίκη και το Κιλκίς, που την επόμενη μέρα επεκτείνονται σε πολλές πόλεις της Μακεδονίας και της Θεσσαλίας. Στις 13/7 αστυνομικοί και χίτες επιτίθενται εναντίον φοιτητών, που συγκεντρώθηκαν στο Πανεπιστήμιο και ζητούσαν να μην πάρουν οι Βούλγαροι τη Μακεδονία. Σκοτώθηκε ένας φοιτητής και πολλοί άλλοι πιάστηκαν και παραδόθηκαν στους χιτλερικούς. Ακολούθησαν διάφορες μικροεκδηλώσεις και **στις 22/7/41 300.000 λαού διαδηλώνουν στην Αθήνα, με συνθήματα: «Όχι στη βουλγαρική κατοχή-Κάτω οι προδότες»**. Επενέβησαν τα γερμανικά τανκς, σκότωσαν 30 διαδηλωτές (ανάμεσά τους την ηρωική Παναγιώτα Σταθοπούλου) και τραυμάτισαν 200. Άλλοι 500 συνελήφθησαν και στάλθηκαν στα γερμανικά στρατόπεδα. **Οι διαδηλώσεις αυτές είχαν ως αποτέλεσμα να μην προχωρήσει η προσάρτηση της Μακεδονίας και της Θράκης στη Βουλγαρία.**

Εν τω μεταξύ στο στρατόπεδο των συμμάχων οι διεργασίες για τη μεταπολεμική τύχη της Μακεδονίας δε σταμάτησαν. Ενώ ο Στάλιν προσπαθούσε να κερδίσει χρόνο για να αντιμετωπίσει τους Γερμανούς, τα ανταρτικά κινήματα της Ευρώπης δημιουργούσαν σοβαρά προβλήματα στο γερμανικό στρατό, τον καθυστέρησαν τόσο, ώστε τον ανάγκασαν να πολεμά χειμώνα στα ρωσικά χιόνια και να ηττηθεί.

Ο Τίτο και η Μακεδονία

Τα ισχυρότερα κινήματα της Ευρώπης ήταν το ελληνικό (με κύρια δύναμη το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ) και το Γιουγκοσλαβικό, με επικεφαλής τον **Κροάτη κομμουνιστή Γιοζίπ Μπροζ Τίτο**. Ενώ το ΚΚΕ δε ζήτησε κανένα αντάλλαγμα για τη συμβολή του ΕΑΜ στον αγώνα, ο Τίτο από τον Αύγουστο του 1941 ζήτησε από το Στάλιν και πέτυχε να ανατεθεί ο χειρισμός του μακεδονικού στο Γιουγκοσλαβικό

Κ.Κ. με βάση το δικό του πρόγραμμα. Το πρόγραμμα αυτό προέβλεπε:

- 1) Την αναγνώριση της «μακεδονικής» εθνικής ταυτότητας, σύμφωνα με τις αποφάσεις της Κομιντέρν.
- 2) Τον ομοσπονδιακό χαρακτήρα της μεταπολεμικής Γιουγκοσλαβίας.
- 3) Τη δημιουργία «Δημοκρατίας της Μακεδονίας» στα πλαίσια αυτής της Ομοσπονδίας.
Έτσι ο Τίτο πέτυχε πολλαπλούς στόχους:
- 1) Αφαίρεσε από τους Βουλγάρους συντρόφους του το δικαίωμα επίλυσης του μακεδονικού.
- 2) Περιορίσε τις φιλοδοξίες των Βουλγάρων να έχουν λόγο στο εσωτερικό της Γιουγκοσλαβικής Μακεδονίας και τις φιλοβουλγαρικές τάσεις των κατοίκων της.
- 3) Ενίσχυσε τις δικές του φιλοδοξίες να επεκτείνει τη «Μακεδονία» του, άρα και τη Γιουγκοσλαβία, στα εδάφη της ελληνικής και της βουλγαρικής Μακεδονίας.
- 4) Περιορίσε την έκταση, άρα και τη δύναμη, της Σερβίας μέσα στα πλαίσια της Ομοσπονδίας, αφού μέχρι τότε η Γιουγκοσλαβική Μακεδονία ανήκε στη Σερβία.

Στις 26-27/11/1942 ιδρύθηκε το Αντιφασιστικό Συμβούλιο Λαϊκής Απελευθέρωσης της Μακεδονίας (ΑΣΝΟΜ). Ο επεκτατικός χαρακτήρας της τιτοϊκής πολιτικής φαίνεται από το γεγονός ότι στο ΑΣΝΟΜ συμμετείχαν ο Βλάχοφ, ως εκπρόσωπος της «Μακεδονίας του Αιγαίου», και ο Προπτόμοφ, ως εκπρόσωπος της «Μακεδονίας του Πιρίν».

Το Κ.Κ. Βουλγαρίας αντιτάχθηκε στα σχέδια του Τίτο και δεν αποδέχτηκε την ύπαρξη μακεδονικής εθνότητας. Το ΚΚΕ ήταν πιο συγκαταβατικό.

Στις 29-30/11/1943 το Αντιφασιστικό Συμβούλιο Εθνικής Απελευθέρωσης της Γιουγκοσλαβίας ενέκρινε το πρόγραμμα του Τίτο για τη μεταπολεμική Γιουγκοσλαβία, τον ονόμασε στρατάρχη και τον διόρισε πρόεδρο της προσωρινής κυβέρνησης.

Στις 2/8/1944 ιδρύθηκε η «Λαϊκή (μετέπειτα Σοσιαλιστική) Δημοκρατία της Μακεδονίας», ως ομόσπονδο τμήμα της Γιουγκοσλαβίας, και στις 30/4/1945 σχηματίστηκε η πρώτη της κυβέρνηση.

Εν τω μεταξύ ο Τίτο, για να εξασφαλίσει τη συναίνεση του ΚΚΕ στο πρόγραμμά του, είχε στείλει από τον Ιούνιο έως τον Αύγουστο 1943 το Βουκμάνοβιτς-Τέμπο στην Ελλάδα για συζητήσεις με το ΚΚΕ και τον ΕΛΑΣ, κατά τις οποίες ζήτησε τη δημιουργία Κοινού Βαλκανικού Στρατηγείου (ΚΒΣ) και μικτών ελληνογιουγκοσλαβικών τμημάτων, καθώς και την ελεύθερη κίνηση πολιτικών στελεχών εκατέρωθεν των συνόρων. Το ΚΚΕ απέρριψε το ΚΒΣ, αλλά δέχθηκε τις άλλες δύο προτάσεις. Έτσι πολιτικοί καθοδηγητές του Τίτο περιόδευαν στην ελληνική Μακεδονία και προπαγάνδιζαν το πρόγραμμα για ενιαία Μακεδονία στα πλαίσια της Ομοσπονδιακής Γιουγκοσλαβίας. Μεταξύ Οκτωβρίου και Νοεμβρίου 1943, με απόφαση του ΚΚΕ, ιδρύθηκε το Σλαβομακεδονικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΣΝΟΦ), που δρούσε στη Δυτ. Μακεδονία, κυρίως Φλώρινα και Καστοριά, ανεξάρτητα από το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και με ηγέτη το Ναούμ Πέγιο (Πέγιοφ) από το Γάβρο της Καστοριάς.

Από την πρώτη στιγμή της δράσης του ΣΝΟΦ άρχισαν οι διενέξεις μεταξύ ΣΝΟΦ και Ελλήνων Μακεδόνων του ΕΛΑΣ, οι οποίες κλιμακώθηκαν και πήραν επικίνδυνες διαστάσεις. Ακολούθησαν αντιδράσεις και μέσα στα καθοδηγητικά όργανα του ΚΚΕ της Δυτ. Μακεδονίας και της Θεσσαλονίκης. Έτσι το Μάιο 1944 η ηγεσία του ΚΚΕ έδωσε εντολή διάλυσης του ΣΝΟΦ και σύλληψης των ακραίων στοιχείων του. Τότε πολλά μέλη του ΣΝΟΦ κατέφυγαν στη γιουγκοσλαβική Μακεδονία και άρχισαν να συγκροτούν ομάδες «Αιγαιατών Μακεδόνων», με σκοπό να στραφούν κατά της ελληνικής Μακεδονίας.

Η ηγεσία του ΚΚΕ, όμως, δεν ήθελε να διαταράξει τις σχέσεις με τους Γιουγκοσλάβους συντρόφους και, ύστερα από διαπραγματεύσεις, συμφωνήθηκε τον Αύγουστο 1944 να σχηματιστούν δύο σλαβομακεδονικά τάγματα: το ένα, με επικεφαλής τον Ηλία Δημάκη (Γκότσε), υπαγόταν στο 28^ο Σύνταγμα του ΕΛΑΣ στην περιοχή Φλώρινας-Καστοριάς και το άλλο, με επικεφαλής τον Ούρντοφ, στο 30^ο σε Αριδαία-Έδεσσα. Αλλά και πάλι οι Σλαβομακεδόνες δεν τήρησαν τη συμφωνία, μεγάλωσαν τα τάγματά τους μέχρι δύναμης συντάγματος και εκδήλωσαν τάσεις ανεξαρτησίας από τον ΕΛΑΣ. Ειδικά το τάγμα του Γκότσε στρατολόγησε και μέλη της φασιστικής «Οχράνα», τα οποία, βλέποντας ότι ο Άξονας χάνει τον πόλεμο, άλλαξαν στρατόπεδο. Φυσικό ήταν να κλιμακωθούν και πάλι οι διενέξεις, που τώρα έφτασαν μέχρι την ένοπλη σύγκρουση. Ο ΕΛΑΣ έδωσε το τάγμα του Γκότσε έξω από τα ελληνικά σύνορα. Το τάγμα του Ούρντοφ αποχώρησε χωρίς ένοπλη σύγκρουση. Όλοι οι ένοπλοι του ΣΝΟΦ εντάχθηκαν στο στρατό του Τίτο, όπου συγκρότησαν την «1η Ταξιαρχία της Μακεδονίας του Αιγαίου», με προοπτική να καταλάβουν κάποια στιγμή την ελληνική Μακεδονία, εάν οι συνθήκες το επέτρεπαν.

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΚΑΙ Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ (1945-1949)

Την περίοδο μετά τη λήξη του πολέμου δεν υπήρξε καμία επίσημη διακρατική αναφορά στο μακεδονικό ζήτημα μεταξύ Ο.Δ. Γιουγκοσλαβίας και Σ.Δ. «Μακεδονίας» από τη μια και Ελλάδα από την άλλη. Η **Συμφωνία της Γιάλτας** μεταξύ των 3 Μεγάλων νικητών του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου (Ρούσβελτ-ΗΠΑ, Στάλιν-ΕΣΣΔ, Τσώρτσιλ-Μ.Βρετανία) για το μοίρασμα της Ευρώπης σε σφαίρες επιρροής ήταν καταστροφική για τους λαούς της και τον ελληνικό ιδιαιτέρως. Οι Μεγάλοι όχι μόνο αποφάσισαν σε ποιο στρατόπεδο θα ενταχθεί η κάθε χώρα, αλλά επέβαλαν στις μικρές χώρες καθεστώτα που θα τους εξυπηρετούσαν πλήρως.

Η Ελλάδα προτεκτοράτο της Δύσης

Η Βουλγαρία καθορίστηκε να είναι 80% επιρροής ΕΣΣΔ και 20% ΗΠΑ-Βρετανίας κι έτσι η βουλγαρική κοινωνία έγινε εικόνα και ομοίωση της σοβιετικής. **Η Ελλάδα (10% ΕΣΣΔ, 90% ΗΠΑ-Βρετανία)** έγινε προτεκτοράτο των Άγγλων αρχικά (1945-47) και των Αμερικανών στη συνέχεια, σε βαθμό που ο αρχηγός της Αμερικανικής Αποστολής Πολ Πόρτερ το 1947 να χαστουκίζει δημοσίως τον Έλληνα υπουργό Συντονισμού Στέφανο Στεφανόπουλο και ο υπουργός ούτε καν να παραιτείται. Το γεγονός ότι ο ελληνικός λαός σε συντριπτικό ποσοστό κατά τη διάρκεια του απελευθερωτικού αγώνα είχε ταχθεί με την αριστερά (ΕΑΜ) δεν απέτέλεσε εμπόδιο. Η ηγεσία του ΚΚΕ έκανε όλα τα αναγκαία «λάθη», ώστε οι συσχετισμοί να αντιστραφούν (βλ. ΑΣΚΕ-2, σελ. 18-27).

[Μερικοί τέως αριστεροί (Λ. Κύρκος κ.ά.) ευγνωμονούν την τύχη τους που η Συμφωνία της Γιάλτας μας παρέδωσε στη «δημοκρατική» Δύση κι όχι στους «δικτάτορες» Σοβιετικούς. Αφελώς αγνοούν ότι, χωρίς τη συμφωνία αυτή, ο ελληνικός λαός θα μπορούσε ελεύθερα να διαμορφώσει μια σοσιαλιστική κοινωνία στηριγμένη στο δικό του πολιτισμό και τις δημοκρατικές του παραδόσεις.]

Η Γιουγκοσλαβία αδέσμευτη

Η Γιουγκοσλαβία είχε την τύχη να είναι η μόνη χώρα της Ευρώπης που παρέμεινε αδέσμευτη (επιρροές 50% και 50%). Έτσι διαμόρφωσε μόνη της το εσωτερικό της καθεστώς και ακολούθησε εξωτερική πολιτική με βάση τα δικά της συμφέροντα. Η αδέσμευτη πολιτική και το τεράστιο κύρος που απέκτησε ο στρατάρχης Τίτο κατά τη διάρκεια του αγώνα εναντίον του ναζισμού του επέτρεψαν να έχει βάσιμες φιλοδοξίες για επέκταση της χώρας του, που ήταν τόσο μεγάλες, ώστε ενόχλησαν και το Στάλιν, γιατί του χαλούσαν τις πολύτιμες (γι' αυτόν) συμφωνίες του με τους Δυτικούς. [Ο δικός μας «στρατάρχης» Άρης Βελουχιώτης, θρύλος για τον ελληνικό λαό, είχε την ατυχία να πολεμήσει για μια πατρίδα που δόθηκε στους Δυτικούς κι έτσι με κοινή «φροντίδα» Άγγλων και ΚΚΕ εξουδετερώθηκε και είχε τραγικό τέλος στη Μεσούντα].

Χωρίς να έχει αφαιρέσει από τον Τίτο το δικαίωμα της διαχείρισης του «μακεδονικού», ο Στάλιν γράφει στις 9/11/1945 στον έμπιστό του Δημητρόφ: «Οι Γιουγκοσλάβοι επιθυμούν να πάρουν την ελληνική Μακεδονία, θέλουν επίσης την Αλβανία, καθώς και τμήμα της Ουγγαρίας και της Αυστρίας. Δε μου αρέσει η συμπεριφορά τους». [αρχεία Κ.Κ.Βουλγαρίας]

Παρά την ενόχληση Στάλιν-Δημητρόφ, η θέση τους ακόμη δεν αλλάζει. Η απόφαση της 10^{ης} Ολομέλειας της Κ.Ε. του Βουλγαρικού Εργατικού (κομμουνιστικού) Κόμματος στις 9/8/1946 αναφέρει: «Το μεγαλύτερο τμήμα του μακεδονικού λαού διαθέτει το δικό του οργανωμένο κράτος και έθνος στα πλαίσια της Ο.Δ. της Γιουγκοσλαβίας», δηλ. ο Δημητρόφ δέχθηκε να παραχωρήσει βαθμιαία τη Μακεδονία του Πιρίν στον Τίτο, αλλά θα έπαιρνε ως αντάλλαγμα τις βορειότερες (εκτός

Μακεδονίας) περιοχές του Πιρότ, που κατέλαβαν οι Γιουγκοσλάβοι κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Οι Συμφωνίες του Μπλεντ

Επίσης Βούλγαροι και Γιουγκοσλάβοι συμφώνησαν να «μοιράσουν» μεταξύ τους, εν αγνοία του ελληνικού λαού, την ελληνική Μακεδονία (στη Γιουγκοσλαβία) και την ελληνική Θράκη (στη Βουλγαρία). Η συμφωνία μεταξύ Γιουγκοσλαβίας και Βουλγαρίας επισημοποιήθηκε στις 27/7-1/8/1947 στο Μπλεντ, όπου πήραν μέρος ο Τίτο, ο Δημητρόφ και ο πρωθυπουργός της «Λ. Δ. της Μακεδονίας» Κολισέφσκι, με τη διευκρίνιση ότι όλα αυτά δε θα υλοποιηθούν άμεσα. [Ο Δημητρόφ σε συνέντευξή του στη σουηδική «Γκέτεμποργκ Τίντιγκ» (20/6/1947) είχε προβλέψει ότι η Βουλγαρία θα πάρει την Ελληνική Θράκη σε 2-3 χρόνια].

Τελικά οι συμφωνίες του Μπλεντ (που επισημοποιήθηκαν στη Βάρνα στις 27/11/1947) παρέμειναν στα χαρτιά, γιατί έγιναν ερήμην του Στάλιν, ο οποίος έβλεπε ότι έτσι κινδύνευε η Συμφωνία της Γιάλτας. Στις 10/2/1948 κάλεσε Τίτο (έστειλε αντιπροσωπεία) και Δημητρόφ στη Μόσχα και τους έκανε αυστηρή κριτική. Οι Βούλγαροι κομμουνιστές επέλεξαν να παραμείνουν πιστοί στη Μόσχα και να ακολουθούν τη γραμμή της. Ο Τίτο επέμεινε στην αδέσμευτη πολιτική του, τον Ιούνιο 1948 ήρθε σε ρήξη με το Στάλιν και η Γιουγκοσλαβία αποβλήθηκε από την Κομινφόρμ τον Ιούλιο του 1948. **Η Βουλγαρία** αποδεσμεύτηκε από τις συμφωνίες του Μπλεντ και **αποκήρυξε τη θεωρία περί μακεδονικού έθνους**. Υποστήριξε ότι στο Πιρίν κατοικεί αμιγής βουλγαρικός πληθυσμός και ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει σλαβοβουλγαρική εθνότητα. Αυτό σήμαινε ότι **η Βουλγαρία έπαψε να έχει εδαφικές διεκδικήσεις σε βάρος της Ελλάδας**. Επανάφερε όμως το σύνθημα για «ενιαία και ανεξάρτητη Μακεδονία», μόνο προπαγανδιστικά, για να κρατά ανοιχτό ένα πρόβλημα, που εξασθενεί τη θέση του Τίτο στα Βαλκάνια.

Επειδή ουδέν κακόν αμιγές καλού, η Συμφωνία της Γιάλτας εξασφάλισε την ειρήνη στη Μακεδονία για πολλές δεκαετίες.

Σκοπιανοί πράκτορες στην Ελλάδα

Από το Δεκέμβρη του 1944 πράκτορες των Σκοπίων πέρασαν τα ελληνικά σύνορα και οργάνωσαν στην Έδεσσα μια μικρή Μυστική Μακεδονική Απελευθερωτική Οργάνωση (ΜΜΑΟ). Αλλά τότε η Μακεδονία είχε απαλλαγεί από Γερμανούς και Βούλγαρους και ήταν υπό τον έλεγχο του ΕΑΜ! Από το ΕΑΜ ήθελαν, λοιπόν, να «απελευθερώσουν» τη Μακεδονία!

Τον Απρίλιο του 1945 δημιουργήθηκε το **Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΝΟΦ)**, που ελεγχόταν από τους Σκοπιανούς και δρούσε στη Μακεδονία, κυρίως τη Δυτική. Το ΚΚΕ, έχοντας την πικρή εμπειρία του ΣΝΟΦ, ανησύχησε, αλλά απεδέχθη την ίδρυση. Σύνθημα του ΝΟΦ ήταν η «αυτονομία της Μακεδονίας». Σιγά σιγά άρχισαν να εμφανίζονται και οι ένοπλες ομάδες του, που ήσαν πολύ καλύτερα οργανωμένες και εξοπλισμένες από τους καταδιωκόμενους (μετά τη Βάρκιζα) τέως ΕΛΑΣίτες. Αμέσως άρχισαν σοβαρές διενέξεις και σ' όλη τη διάρκεια του 1945 το ΚΚΕ κατήγγειλε το ΝΟΦ ως σοβινιστικό και αυτονομιστικό.

Ενώ όλα αυτά συμβαίνουν στη Μακεδονία, οι οργανώσεις του ΚΚΕ στην υπόλοιπη Ελλάδα δεν ενημερώνονται για το πρόβλημα. Στο τέλος του 1945 το ΚΚΕ άλλαξε στάση και χαρακτήρισε το ΝΟΦ «αντιφασιστικό, δημοκρατικό, που έχει κοινούς στόχους με το ΚΚΕ»! Οι αυτονομιστές εντάσσονται στις οργανώσεις του ΚΚΕ. Στις 9/11/46 στο Γλυκονέρι του Γράμμου αποφασίστηκε και η συνένωση των στρατιωτικών μονάδων. Όλ' αυτά τη στιγμή που οι Σκοπιανοί επισήμως διεκήρυσσαν ότι: «η χώρα μας δεν μπορεί να μείνει αδιάφορη μπροστά στον αποδεκατισμό των αδερφών μας στην Ελλάδα, ούτε στα

δικαιώματα και τα αιτήματά τους για αυτοδιάθεση και ένωση με τους αδελφούς τους της Γιουγκοσλαβίας.» (εφημερίδα Μπόρμπα, 26/8/1946, κύριο άρθρο).

Η **5η Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ (30-31/1/1949)** αποφασίζει: «σαν αποτέλεσμα της νίκης του ΔΣΕ και της λαϊκής επανάστασης, ο μακεδονικός λαός θα βρει την πλήρη εθνική του αποκατάσταση». Στην απόφαση αυτή αντέδρασαν έντονα οι Έλληνες κομμουνιστές της Μακεδονίας. Την άνοιξη 1949 το ΚΚΕ δημιούργησε ξεχωριστή οργάνωση για τους Σλαβομακεδόνες, την Κομματική Οργάνωση της Μακεδονίας του Αιγαίου, που ανοιχτά επιδίωκε την απόσχιση της ελληνικής Μακεδονίας από το ελληνικό κράτος και 2 στελέχη του ΝΟΦ ορίστηκαν υπουργοί της «κυβέρνησης» Παρτσαλίδη, ο Μιτρόσκι υπουργός επισιτισμού και ο Γκότσεφ υφυπουργός μειονοτήτων. Ο Κότσιεφ ορίστηκε μέλος του Ανώτατου Πολεμικού Συμβουλίου.

Η θέση του ΚΚΕ για τη Μακεδονία ήταν άλλος ένας λόγος για τη συρρίκνωση της επιρροής του, την ήττα του 2ου αντάρτικου και τον περιορισμό του στο 10%, όπως προέβλεπε και η Συμφωνία της Γιάλτας. Μέχρι και σήμερα η εκλογική δύναμη του ΚΚΕ στη Βόρεια Ελλάδα είναι σαφώς μικρότερη από τον πανελλήνιο μέσον όρο.

Εν τω μεταξύ στο ΝΟΦ επεκράτησαν οι υποστηρικτές των θέσεων των Κ.Κ. της Σοβ. Ένωσης, της Βουλγαρίας και της Ελλάδας (που ήθελαν τη Μακεδονία αυτόνομο κράτος, στα πλαίσια της Βαλκανικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας), ενώ οι οπαδοί του Τίτο (που ήθελαν ενιαία Μακεδονία, ενταγμένη στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας) μειοψήφισαν. Μετά τη λήξη του εμφυλίου οι τιτοϊκοί συνελήφθησαν και φυλακίστηκαν από τους Σοβιετικούς και το ΝΟΦ διαλύθηκε.

Η ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ» (1950-1990)

Με τη λήξη του εμφυλίου πολέμου και την ήττα του ΔΣΕ, οι αντάρτες του, μεταξύ τους και οι Σλαβομακεδόνες, πέρασαν στις χώρες της Ανατ. Ευρώπης. Η ΕΣΣΔ (με το ΚΚΕ) και η Γιουγκοσλαβία (με τους Σκοπιανούς) ανταγωνίζονταν να προσεταιριστούν τους σλαβόφωνους πρώην αντάρτες. Μόνο στην Πολωνία δημιουργήθηκε μια μικρή σλαβομακεδονική κομματική οργάνωση.

Πολλοί σλαβόφωνοι πρώην αντάρτες του ΔΣΕ συγκεντρώθηκαν στο ομόσπονδο κράτος των Σκοπίων. Σ' αυτούς η κυβέρνηση έδωσε με συνοπτικές διαδικασίες «μακεδονική» εθνική ταυτότητα και, για να τους δελεάσει και να τους μεταλλάξει εθνικά, τους παραχώρησε ιδιαίτερα προνόμια: κατοικία, εργασία, μόρφωση και συντάξεις.

Σε όλο αυτό το διάστημα η «Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μακεδονίας» λειτουργούσε ήδη ως κρατική οντότητα, με «μακεδονική» βουλή, «μακεδονική» κυβέρνηση, «μακεδονική» ακαδημία και πολλά «μακεδονικά» ιδρύματα. Μεθοδεύτηκε η κατασκευή «μακεδονικής» γλώσσας, με γραμματική, συντακτικό και εμπλουτισμένο λεξιλόγιο, που δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μια βουλγαρική διάλεκτος, με σερβικά και κροατικά στοιχεία. Με κρατικό διάταγμα αναγνωρίστηκε μια «Αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Μακεδονική Εκκλησία».

Κύρια αποστολή όλου του εκπαιδευτικού συστήματος όλων των βαθμίδων ήταν και εξακολουθεί να είναι η διαμόρφωση «μακεδονικής» συνείδησης. Η προσπάθεια αυτή έχει κάποια αποτελέσματα.

Ο Τίτο προσεγγίζει τη Δύση

Μετά τη ρήξη Στάλιν-Τίτο (1948) η Γιουγκοσλαβία προσέγγισε τις χώρες του δυτικού συνασπισμού, μεταξύ των οποίων και την Ελλάδα. Οι δύο χώρες αποκατέστησαν διπλωματικές σχέσεις και στις 27/12/1950 αντάλλαξαν πρεσβευτές, παρότι οι Σκοπιανοί δεν έπαψαν να μιλούν για ένωση της Μακεδονίας του Αιγαίου, του Πιρίν και του Βαρδάρη, προφανώς στα πλαίσια της Γιουγκοσλαβίας. Συγχρόνως κατηγορούσαν την

Ελλάδα για καταπίεση της «μακεδονικής μειονότητας», φανερώνοντας τις επεκτατικές τους επιδιώξεις.

Το 1954 η Γιουγκοσλαβία υπέγραψε τριμερές Βαλκανικό Αμυντικό Σύμφωνο με την Ελλάδα και την Τουρκία, δύο χώρες του ΝΑΤΟ. Στη φάση αυτή έπαψε να προβάλλει εδαφικές διεκδικήσεις, αλλά συνέχισε να υποστηρίζει ότι υπάρχει «μακεδονικό έθνος» και «μακεδονική μειονότητα» στην Ελλάδα και τη Βουλγαρία.

Σε κάποιες φάσεις οι σχέσεις Ελλάδας-Γιουγκοσλαβίας έγιναν πιο θερμές. Η κυβέρνηση Γεωργίου Παπανδρέου (1963-64) έκανε άνοιγμα φιλίας στη Γιουγκοσλαβία, χωρίς ανταπόκριση, αφού η σκοπιανή προπαγάνδα συνεχίστηκε αμείωτη. Οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν αντέδρασαν δυναμικά και ουσιαστικά, ούτε έβαλαν όρους για την προσέγγιση των δύο χωρών, είτε γιατί δε διέβλεψαν τον κίνδυνο, είτε γιατί έτσι υπέδειξαν οι ξένοι προστάτες. Μόνο κάποιοι πολιτικοί κάποιες στιγμές είχαν αντιδράσει έντονα, όπως ο Σοφοκλής Βενιζέλος, όμως χωρίς συνέχεια.

Ο Τίτο, με την αδέσμευτη πολιτική του, έβρισκε μόνο υποστηρικτές. Η Ελλάδα, που «ανήκε στη Δύση», δε βρήκε κανέναν. Οι ελληνικές αντιδράσεις ήσαν περισσότερο δηλώσεις και δημοσιεύματα για εσωτερική κατανάλωση (ίσως θεωρώντας ότι και οι κινήσεις των Σκοπιανών είναι για εσωτερική κατανάλωση). Μόνο για 1 χρόνο (1962) η ελληνική κυβέρνηση έκλεισε τα σύνορά της για τους Έλληνες υπηκόους που είχαν άδεια ελεύθερης μετάβασης στη Γιουγκοσλαβία. Ιδιαίτερα στην περίοδο της χούντας (1967-74) οι Σκοπιανοί προώθησαν σημαντικά διεθνώς τη θέση τους, αφού η αξιοπιστία της ελληνικής κυβέρνησης βρισκόταν στο ναδίρ.

Το 1974 με την **αναθεώρηση του Συντάγματος της Γιουγκοσλαβίας** παραχωρήθηκαν στις ομόσπονδες δημοκρατίες επιπλέον εξουσίες, ανάμεσα στις οποίες και η ανάληψη πρωτοβουλιών στον τομέα των διεθνών σχέσεων. Έτσι οι Σκοπιανοί άρχισαν απ' ευθείας επαφές με κυβερνήσεις (χωρίς τη μεσολάβηση του Βελιγραδίου) και προωθούσαν τις θέσεις τους, εκμεταλλευόμενοι την ολιγορτία των ελληνικών κυβερνήσεων.

Τη δεκαετία του 1980 η σκοπιανή προπαγάνδα γίνεται πιο επιθετική. Κατηγορούν την Ελλάδα για «καταπίεση της μακεδονικής μειονότητας» και ζητούν «απελευθέρωση της Μακεδονίας του Αιγαίου», δηλ. προσάρτηση της ελληνικής Μακεδονίας στο ομόσπονδο κρατίδιο των Σκοπίων. Ο πρόεδρος της ΕΔΑ Ηλίας Ηλιού με ερώτησή του προς τον υπουργό Εξωτερικών (15/2/1981) κατήγγειλε ότι ταχυδρομούνται από Καναδά και Δ. Γερμανία ημερολόγια (έγινε και ο ίδιος παραλήπτης) με τη λέξη «Μακεδονίγια» στα σλάβικα στο εξώφυλλο, μ' έναν πολεμιστή (σαν τους κομιτατζήδες) με εφ' όπλου λόγχη, κάτω απ' αυτόν το άγαλμα της Ελευθερίας (της Ν. Υόρκης), στημένο πάνω στο χάρτη των Βαλκανίων και μάλιστα στην περιοχή της ελληνικής Μακεδονίας, και από κάτω το σύνθημα «Ανεξάρτητη και Ελεύθερη Μακεδονία» στα αγγλικά. Ο Ηλιού καλούσε την κυβέρνηση (της Ν.Δ. ακόμη) να διαφυλάξει την ακεραιότητα της χώρας και την ειρήνη στα Βαλκάνια.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ

Όταν έγινε κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ (1981), οι Σκοπιανοί απαίτησαν ελεύθερες επισκέψεις στην Ελλάδα των Σλαβομακεδόνων που ζούσαν στα Σκόπια, επανεγκατάστασή τους στην Ελλάδα, επανάκτηση της ελληνικής ιθαγένειας και απόδοση των περιουσιών που είχαν εγκαταλείψει, φεύγοντας από την Ελλάδα το 1949. Η επιστροφή των πρώην ανταρτών του ΣΝΟΦ και του ΝΟΦ στην Ελλάδα τους ήταν απαραίτητη, γιατί αλλιώς καμιά διεκδίκηση δεν μπορούσαν σοβαρά να προβάλουν, αφού στην Ελλάδα δεν υπήρχε ούτε καν μια μικρή μειονότητα που να υποστηρίζει τις θέσεις τους.

Το 1982 η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ επέτρεψε τον επαναπατρισμό των πολιτικών προσφύγων, αλλά μόνον όσων ήσαν Έλληνες στο γένος (αποκλείοντας τους οπαδούς του Τίτο). Το Μάρτιο του 1986 ο πρωθυπουργός Ανδρέας Παπανδρέου, απαντώντας στις συνεχείς πιέσεις των Γιουγκοσλάβων, δήλωσε από το βήμα της Βουλής ότι όχι μόνο δεν υπάρχει «μακεδονική» μειονότητα στην Ελλάδα, αλλά ούτε «μακεδονικό» έθνος στα Βαλκάνια. Τον Ιούνιο 1990 και Σεπτέμβριο-Οκτώβριο 1991 η Γιουγκοσλαβία κατήγγειλε στις συνόδους της ΔΑΣΕ ότι η Ελλάδα καταπιέζει την «μακεδονική» μειονότητα. Αλλά ήδη ο διαμελισμός της Γιουγκοσλαβίας είχε αρχίσει και το «μακεδονικό» έμπαινε σε νέα φάση.

ΤΟ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΩΝ

Από το 1990 οι Μεγάλες Δυνάμεις της Δύσης, με προεξάρχουσα τη Γερμανία (που ποτέ δεν συγχώρεσε τους Σέρβους για την ισχυρή αντίσταση που της προέβαλαν στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο) σε πλήρη συνεννόηση με την κυβέρνηση Μπους (πατρός), δρομολόγησαν τα σχέδιά τους για το διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας. Παράλληλα δρομολογούν το διαμελισμό και της Σοβιετικής Ένωσης, όπου κυρίαρχο στοιχείο ήταν το ρωσικό, που επίσης προέβαλε θαυμαστή αντίσταση. Τα Κ.Κ. των δύο αυτών χωρών είχαν παίξει σημαντικό ρόλο στις εξελίξεις του «μακεδονικού» τις τελευταίες δεκαετίες και, όταν ήρθαν σε ρήξη μεταξύ τους το 1948, προσπαθούσε το καθένα για λογαριασμό του να προσεταιριστεί τους Σκοπιανούς.

Με τη διαφαινόμενη κατάρρευση όλων των καθεστώτων της Αν. Ευρώπης οι Σκοπιανοί ξέχασαν εν μιά νυκτί την κομμουνιστική τους ιδεολογία και έπεσαν στην αγκαλιά της Δύσης, κυρίως των ΗΠΑ, που διείδαν ότι εύκολα θα μετατρέψουν την τέως «Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μακεδονίας» σε προτεκτοράτο τους.

Στις 11 και 25/11/1990 έγιναν εκλογές για την ανάδειξη της Βουλής της «Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας», που ήταν προφανές ότι σύντομα θα μετατρεπόταν στην πρώτη Βουλή του ανεξάρτητου κράτους. Τα κόμματα συναγωνίζονταν προεκλογικά σε έξαλλες επεκτατικές διακηρύξεις σε βάρος Ελλάδας, Βουλγαρίας, Αλβανίας και Σερβίας, με πρώτο το VMRO.

Το Σύνταγμα των Σκοπίων

Στις 8/9/91 διενεργήθηκε δημοψήφισμα, με το οποίο αποφασίστηκε η απόσχιση από την Γιουγκοσλαβία και η δημιουργία της ανεξάρτητης «Δημοκρατίας της Μακεδονίας». Το Νοέμβριο 1991 ψηφίστηκε το Σύνταγμα της χώρας, που όχι μόνο «κατοχυρώνει» την ύπαρξη «μακεδονικού» έθνους, αλλά θεωρεί όλο το γεωγραφικό χώρο της Μακεδονίας αδιαίρετο (άρθρο 3), δέχεται τη δυνατότητα **προσάρτησης μακεδονικών εδαφών** από γειτονικές χώρες και θεωρεί δικαίωμα του νεοσύστατου κρατιδίου την **προστασία των «Μακεδόνων»** που κατοικούν σε γειτονικές χώρες! Προφανώς το θράσος τους δεν πηγάζει από την δική τους πολιτική, στρατιωτική, οικονομική ή πληθυσμιακή δύναμη, αλλά από τη βεβαιότητα ότι έχουν την υποστήριξη (ή την παρότρυνση;) ισχυρών προστατών, ιδιαίτερα του αμερικανοεβραϊκού λόμπι. Το ζήτημα-κλειδί προφανώς είναι το όνομα του κρατιδίου, επειδή, αν δεν περιέχει την λέξη «Μακεδονία» ή παράγωγό της, όλα τα επιχειρήματα και οι προσπάθειές τους βρίσκονται στον αέρα.

Η αντίδραση του ελληνικού λαού

Με τις εξελίξεις αυτές η ελληνική κοινή γνώμη για πρώτη φορά συνειδητοποίησε το μέγεθος του προβλήματος, ανησύχησε έντονα και κινητοποιήθηκε. Εκών άκων ακολούθησε και ο πολιτικός κόσμος, πλην του ΚΚΕ, που δεν εννοούσε και ακόμη δεν

εννοεί ότι πρέπει να ξεκόψει από το κακό παρελθόν του σχετικά με τη Μακεδονία και τη Θράκη.

Δέσμιοι, όμως, της εξάρτησής τους από τη Δύση και οι εκόντες και οι άκοντες προσπάθησαν να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα μέσω της Ε.Ε. (τότε Ε.Ο.Κ.), η οποία σε όλα τα εθνικά μας θέματα υποστηρίζει την άλλη πλευρά. Η Ε.Ο.Κ. αναγνώρισε το νεοσύστατο κρατίδιο, βάζοντας αρχικά κάποιους όρους, που ικανοποιούσαν την ελληνική πλευρά, αλλά σταδιακά μετακινήθηκε προς τις θέσεις των Σκοπιανών. Οι άνθρωποι της Ε.Ο.Κ. στην Ελλάδα (πάσης φύσεως «εκσυγχρονιστές», ΣΥΝ και πρώτος ο πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης) άρχισαν να γίνονται όλο και πιο συμβιβαστικοί, ακόμα και στις δημόσιες δηλώσεις τους, αποθρασύνοντας την άλλη πλευρά. Ο κυνικός Μητσοτάκης, με την περίφημη δήλωσή του «σε 10 χρόνια κανείς δε θα θυμάται το θέμα», απεκάλυψε τη στρατηγική τους: να περάσει ο χρόνος, να εκτονωθεί η οργή του ελληνικού λαού και μετά να γίνει η αναγνώριση του κράτους των Σκοπίων με το όνομα «Μακεδονία»!

Ο ελληνικός λαός (και η ομογένεια) έκανε εμφανείς τις διαθέσεις του με τεράστια συλλαλητήρια (**πάνω από ένα εκατομμύριο κόσμος στη Θεσσαλονίκη στις 14/2/1992 και άλλος τόσος στην Αθήνα!**) και μπούκοτάζ των ολλανδικών και ιταλικών προϊόντων, εξαιτίας της ακραίας ανθελληνικής στάσης των δύο χωρών.

Το Συμβούλιο των πολιτικών αρχηγών (1992)

Στις 13/4/1992 συγκαλείται το Συμβούλιο των πολιτικών αρχηγών (Κ. Μητσοτάκης, Α. Παπανδρέου, Α. Παπαρήγα, Μ. Δαμανάκη) υπό τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κ. Καραμανλή, που τάσσεται (πλην ΚΚΕ) υπέρ της γραμμής της μη υποχώρησης, αλλά με τη λήξη του ο πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης απολύει τον υπουργό Εξωτερικών Α. Σαμαρά, που ήταν ο εισηγητής αυτής της γραμμής. Το υπουργείο Εξωτερικών αναλαμβάνει αρχικά ο ίδιος ο Μητσοτάκης, που στη συνέχεια το παραδίδει στο Μιχ. Παπακωνσταντίνου και μαζί με τον πρόεδρο Τσουνη αποτελούν την αμαρτωλή τριάδα που έκανε σαφές προς κάθε κατεύθυνση ότι η ελληνική κυβέρνηση δεν πρόκειται να προβάλλει καμιά αντίσταση στις επιδιώξεις των Σκοπιανών και των προστατών τους. Έτσι οι Σκοπιανοί κλιμακώνουν την προκλητικότητά τους, καθιερώνοντας στη σημαία τους το 16άκτινο ήλιο της Βεργίνας (που κοσμεί τη χρυσή λάρνακα με τα οστά του Φιλίππου).

Τα Σκόπια στον ΟΗΕ

Στις 16/12/1992 το ζήτημα περνάει τον Ατλαντικό, αφού οι Σκοπιανοί υποβάλλουν για δεύτερη φορά αίτηση να γίνουν μέλος του ΟΗΕ, ο οποίος έχει μπει στη χειρότερη φάση της ύπαρξής του, ελεγχόμενος πλήρως από τους Αμερικανούς. Η ελληνική αντίδραση είναι χαλαρή (κι αυτή για να κρατηθούν τα προσχήματα) και στις 7/4/93 το κρατίδιο των Σκοπίων γίνεται δεκτό ως μέλος του ΟΗΕ με το προσωρινό όνομα Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας (Π.Γ.Δ.Μ.-FYROM), χωρίς δικαίωμα ανάρτησης σημαίας στον περίβολο του οργανισμού. Το κλίμα που επικρατεί, λόγω της ελληνικής «παράδοξης» απραξίας, αντικατοπτρίζεται στο καλοσώρισμα του Γ.Γ. του ΟΗΕ Αιγύπτου Μπούτρος Γκάλι (κόπητη χριστιανού), που υποδέχεται την «τόσο νέα, με τόσο αρχαία ιστορία Μακεδονία»! Οι Σκοπιανοί απόγονοι του Φιλίππου και του Μεγάλου Αλεξάνδρου!!

Ταυτόχρονα ορίζονται ως διαμεσολαβητές του ΟΗΕ για το όνομα του κράτους και άλλα θέματα ο τέως υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ (του εβραϊκού λόμπι) Σάιρους Βανς και ο Άγγλος λόρδος Όουεν. Στο εξάμηνο των διαπραγματεύσεων με πρωθυπουργό το Μητσοτάκη έμπαιναν στο τραπέζι διάφορα σύνθετα ονόματα, δηλ. η Ελλάδα είχε

εγκαταλείπει σιωπηρά τη θέση ότι το όνομα δεν πρέπει να περιέχει ούτε παράγωγο της λέξης Μακεδονία.

Το εμπάργκο

Τον Οκτώβρη του 1993 η κυβέρνηση Μητσοτάκη ανατρέπεται, λόγω της αποχώρησης από την Ν.Δ. της ομάδας Σαμαρά, με κύρια διαφωνία τους χειρισμούς στο «μακεδονικό». Στις εκλογές επικρατεί το ΠΑΣΟΚ του (ασθενούς, πλέον) Α. Παπανδρέου, που σκληραίνει την ελληνική στάση. Η απάντηση ήταν ένα μπαράζ αναγνώρισεων του κρατιδίου ή με το όνομα «Μακεδονία» (π.χ. Ρωσία, Κίνα) ή με το όνομα ΠΓΔΜ (π.χ. ΗΠΑ). Η ανταπάντηση της Ελλάδας ήταν το κλείσιμο του ελληνικού προξενείου στα Σκόπια και το κλείσιμο των συνόρων για όλα τα προϊόντα πλην τροφίμων (εμπάργκο).

Απροκάλυπτη επέμβαση των ΗΠΑ

Το ελληνικό εμπάργκο ήταν η πρόφαση για ν' αναλάβουν απροκάλυπτα οι ΗΠΑ ως κράτος (και όχι μόνο μέσω του ελεγχόμενου απ' αυτές ΟΗΕ) την επίλυση του «προβλήματος», ενώ το εβραϊκό λόμπι των ΗΠΑ (Μπρεζίνσκι, Μάσκι, Ιγκλμπέργκερ, Σόρος, Βίτζελ, Λάντος, Αμπράμοβιτς κ.ά.) οργιάζει σε βάρος της Ελλάδας και η Κομισιόν παραπέμπει την Ελλάδα στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο (6/4/94)! Αυτή είναι η συμπαράσταση των «συμμάχων μας»!

Στις 28/4/94 ο Έλληνας πρωθυπουργός Α. Παπανδρέου επισκέπτεται την Ουάσιγκτον και συζητεί το θέμα με τον πρόεδρο Κλίντον. Στις 29/5/94 διορίζεται ο **Μάθιου Νίμιτς** (του εβραϊκού λόμπι και αυτός – Νίμετζ η σωστή προφορά του ονόματός του) ως ειδικός απεσταλμένος του Κλίντον. Κάτω απ' αυτές τις πιέσεις στις 13/6/94 η ελληνική κυβέρνηση επιστρέφει στις συνομιλίες του ΟΗΕ υπό τους Βανς και Οουεν.

Φυσικά, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο στο Λουξεμβούργο απορρίπτει την προσφυγή της Κομισιόν κατά της Ελλάδας (29/6/94).

Η Ενδιάμεση Συμφωνία

Οι αμερικανικές πιέσεις εντείνονται με την ενεργοποίηση και του Νο 2 του Στέιτ Ντιπάρτμεντ Ρίτσαρντ Χόλμπρουκ (του εβραϊκού λόμπι), ο ασθενής Α. Παπανδρέου (υπό την επιρροή «εξωθεσμικών» παραγόντων - κατά τον ίδιο το Χόλμπρουκ) αλλάζει στάση κι έτσι Ελλάδα και Σκόπια υπογράφουν στις 12/9/95 την Ενδιάμεση Συμφωνία, με την οποία οι δύο χώρες αποκαθιστούν κάποιες διπλωματικές σχέσεις (Γραφεία Συνδέσμου), η Ελλάδα σταματά το εμπάργκο, τα Σκόπια αφαιρούν τον ήλιο της Βεργίνας από τη σημαία τους, χωρίς να αφαιρέσουν τα επίμαχα σημεία από το Σύνταγμά τους, ενώ το θέμα του ονόματος παραμένει ανοιχτό για συζήτηση.

Έτσι την επόμενη οκταετία ο χρόνος δουλεύει αθόρυβα υπέρ των Σκοπίων, που εκμεταλλεύονται την αδράνεια (ή σιωπηρή συγκατάθεση;) της εκσυγχρονιστικής κυβέρνησης Σημίτη, Πάγκαλου, Γ. Παπανδρέου (1996-2004) και επιτυγχάνουν την αναγνώριση του κράτους τους ως «Δημοκρατίας της Μακεδονίας» από όλο και περισσότερες χώρες, μεταξύ τους και η Γιουγκοσλαβία του Μιλόσεβιτς.

Η αναγνώριση από τις ΗΠΑ

Στις 4/11/2004, μια μέρα μετά την επανεκλογή του στην προεδρία των ΗΠΑ και αφού προηγουμένως εισέπραξε ψήφους Ελληνοαμερικανών, παρά τις περί του αντιθέτου διαβεβαιώσεις του, ο Μπους αναγνωρίζει κι αυτός τη «Δημοκρατία της Μακεδονίας»! Ο εκπρόσωπος του Στέιτ Ντιπάρτμεντ Στιβ Πάικ δήλωσε ότι, με την αναγνώριση αυτή, «η Δημοκρατία της Μακεδονίας επιβραβεύεται, επειδή υπήρξε σθεναρός υποστηρικτής των ΗΠΑ στον πόλεμο κατά της διεθνούς τρομοκρατίας», δηλ. επειδή έγινε προτεκτοράτο τους. Η ελληνική πολιτική ηγεσία αντιδρά πάλι υποτονικά.

Οι προτάσεις Νίμιτς

Στις 6/12/04 αρχίζει νέος γύρος συνομιλιών, με μεσολαβητή τον Μάθιου Νίμιτς, ο οποίος δεν ονομάζεται πλέον απεσταλμένος του προέδρου των ΗΠΑ, αλλά εκπρόσωπος του Γ.Γ. του ΟΗΕ! Η ελληνική κυβέρνηση της Ν.Δ. κάνει σαφές ότι εγκαταλείπει την απόφαση των πολιτικών αρχηγών του 1992 και αποδέχεται μια σύνθετη ονομασία, ενώ οι Σκοπιανοί είναι αμετακίνητοι.

Αρχές Απριλίου 2005 ο Νίμιτς καταθέτει στις δύο κυβερνήσεις την πρότασή του που δε δίνεται στη δημοσιότητα, αλλά ... διαρρέει στην «Ελευθεροτυπία». Προτείνει ως νομικά ισότιμα για διεθνή χρήση δύο ονόματα: «Δημοκρατία της Μακεδονίας» και «Ρεπούμπλικα Μακεντονίγια-Σκόπια», ενώ υποχρεώνει την Ελλάδα να προσθέσει στη «Μακεδονία» της επιθετικό προσδιορισμό (π.χ. «ελληνική επαρχία της Μακεδονίας»)!

Οι Σκοπιανοί, προσυνεννοημένοι (υποθέτουμε) με το Νίμιτς, παρότι ευνοημένοι από την πρόταση, την απορρίπτουν, δεχόμενοι το συμπλήρωμα «Σκόπια» μόνο για τις σχέσεις τους με την Ελλάδα. Η ελληνική κυβέρνηση δηλώνει ότι η πρόταση «δεν ικανοποιεί πλήρως τις επιθυμίες μας, αποτελεί ωστόσο βάση διαπραγματεύσεως».

Η κυβέρνηση Καραμανλή τρέφει αυταπάτες ότι, αν δηλώσει «στρατηγικός εταίρος των ΗΠΑ», δηλαδή πειθήνιος υποτελής τους, θα τις επηρεάσει προς μια πιο ισορροπημένη στάση. Η απάντηση έρχεται από τον ίδιο τον Νίμιτς, με τη δεύτερη πρότασή του (7/10/05), που είναι ακόμα πιο μετατοπισμένη προς τις επιθυμίες των Σκοπιανών. Η ελληνική κυβέρνηση αμέσως απέρριψε τη δεύτερη πρόταση Νίμιτς ως «απαράδεκτη», ενώ οι Σκοπιανοί τη δέχτηκαν ως «καλή βάση για εξεύρεση λύσης».

Η ελληνική κυβέρνηση υπαινίσσεται ότι θα διενεργήσει **δημοψήφισμα**, αλλά δέχεται μπαράζ επιθέσεων από όλους τους χώρους (Γ. Παπανδρέου, Ι. Βαρβιτσιώτης κ.ά.) και υποχωρεί. Αντικαθιστά μάλιστα τον υπουργό εξωτερικών **Πέτρο Μολυβιάτη** με την αρεστή στους Αμερικανούς **Ντόρα Μητσοτάκη-Μπακογιάννη**.

Τα Σκόπια υποψήφια για NATO και Ε.Ε.

Στις 18/12/05 το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο (δηλαδή οι 25 ηγέτες των κρατών μελών, μαζί και ο Κ. Καραμανλής!) δέχεται την πρόταση της Κομισιόν και παραχωρεί το καθεστώς της υποψήφιας προς ένταξη χώρας στους Σκοπιανούς.

Οι Σκοπιανοί αποθρασύνονται περισσότερο. Τον Ιανουάριο 2007 μετονομάζουν το αεροδρόμιο τους σε «Μέγας Αλέξανδρος». Ο Δήμος Σκοπίων προκήρυξε διαγωνισμό για την τοποθέτηση αγάλματος του Μεγάλου Αλεξάνδρου στο κέντρο της πόλης και ο Δήμος Μοναστηρίου αποφασίζει να τοποθετήσει ανδριάντα του Φιλίππου του Β΄.

Στις 1/11/07 αρχίζει νέος γύρος διαπραγματεύσεων μεταξύ Ελλάδας και Σκοπίων με τη «μεσολάβηση» του Νίμιτς. Η ελληνική κυβέρνηση, εν όψει της Συνόδου Κορυφής του NATO στο Βουκουρέστι τον Απρίλιο 2008, η οποία θα συζητούσε την ένταξη των Σκοπίων, είχε δηλώσει ότι η συμφωνία για το όνομα πρέπει να προηγηθεί της ένταξης, αλλιώς θα προβάλει βέτο. Όμως, οι ευρωβουλευτές της Ν.Δ. (πλην Σαμαρά) είχαν ήδη υπερψηφίσει την έκθεση προόδου του Ολλανδού ευρωβουλευτή της Αριστεράς Μέγερ, σύμφωνα με την οποία το ζήτημα του ονόματος δεν αποτελεί εμπόδιο για την έναρξη διαπραγματεύσεων για την ένταξη των Σκοπίων στην Ε.Ε.

Οι Αμερικανοί πιέζουν να επιταχυνθούν οι εκλογές στην Ελλάδα, ώστε να έχουν μεγαλύτερα περιθώρια πίεσης μετεκλογικά. Ενώ το καλοκαίρι του 2007 η Ελλάδα καίγεται απ' άκρη σ' άκρη από χιλιάδες εμπρησμούς, για να «γονατίσει» στις επιδιώξεις των Δυτικών, η Ν.Δ. προκηρύσσει πρόωρες εκλογές, τις οποίες κερδίζει, αλλά με ισχνή κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Το παρασκήνιο των πιέσεων και διαβουλεύσεων οργαρίζει και οι μεσολαβητές αποβάλλουν το προσωπείο τους:

α) Το γραφείο της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Ευρώπης είχε ήδη προτείνει στις 17/4/04 την αναγνώριση του κράτους των Σκοπίων με το όνομα «Δημοκρατίας της Μακεδονίας» και κατηγορεί την Ελλάδα ότι «αρνείται να αναγνωρίσει την ύπαρξη εθνικής μακεδονικής μειονότητας στα σύνορά της».

β) Το Μάιο 2007 στην κλειστή συνεδρίαση της Στρατιωτικής Επιτροπής του ΝΑΤΟ οι «σύμμαχοι» απαγόρευσαν στην Ελλάδα ν' αναφερθεί στο ζήτημα του ονόματος του κράτους των Σκοπίων.

γ) Στις 6/6/07 η Επιτροπή Εξωτερικών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ενέκρινε έκθεση προς την Ολομέλεια, σύμφωνα με την οποία πρέπει να γίνονται δεκτά τα διαβατήρια με το όνομα «Μακεδονία», γιατί κάθε κράτος «είναι ελεύθερο να επιλέγει το όνομα που αυτό θέλει». Την έκθεση καταψήφισαν μόνον οι Έλληνες ευρωβουλευτές !!

Δ) Ο Μάθιου Νίμιτς σε συνέντευξή του στη σκοπιανή εφημερίδα «Ντνέβνικ» στις 8/10/07 χαρακτηρίζει σφαγέα το Μέγα Αλέξανδρο!

Στις 2-4 Απριλίου 2008 πραγματοποιείται η σύνοδος του ΝΑΤΟ στο Βουκουρέστι, χωρίς η Ελλάδα και τα Σκόπια να έχουν καταλήξει σε συμφωνία. Παρά τις ισχυρές αμερικανικές πιέσεις, η Ελλάδα, επιτέλους, δηλώνει ότι θα προβάλει βέτο στην ένταξη των Σκοπίων στο ΝΑΤΟ, γι' αυτό και τελικά τα Σκόπια δεν προσκαλούνται (βλ. πιο αναλυτικά στο μέρος ΙΙΙ). Οι διάφορες Κασσάνδρες απειλούσαν ότι η Ελλάδα πρέπει να υποχωρήσει κι άλλο, γιατί «θα απομονωθεί από τους συμμάχους της». Οι προβλέψεις τους δεν επιβεβαιώθηκαν, αντιθέτως ακόμη κι αυτή η «μισή» αντίσταση της Ελλάδας άρχισε να αλλάζει το κλίμα στο διεθν

ή ορίζοντα. Φυσικά, τίποτα δεν έχει κριθεί ακόμη κι ο δρόμος είναι μακρύς...

Το πάνω μέρος γραπτής στήλης από το νεκροταφείο της Βεργίνας. Περισσότερες από 5.000 αρχαίες επιγραφές έχουν βρεθεί στην περιοχή της Μακεδονίας, όλες στην ελληνική γλώσσα. Αυτό δεν εμποδίζει τους Σκοπιανούς και τους Δυτικούς προστάτες τους να ισχυρίζονται ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες δεν ήσαν ελληνικό φύλο και ότι δε μιλούσαν ελληνικά!!

ΜΕΡΟΣ II

ΠΑΡΑΧΑΡΑΞΗ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΤΟ ΙΔΕΟΛΟΓΗΜΑ ΤΟΥ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ»

Η αρχαία Μακεδονία, δηλ. η γη στην οποία ζούσαν στα ιστορικά χρόνια οι αρχαίοι Μακεδόνες και μόνον αυτοί, είναι περίπου η γεωγραφική περιοχή που περιλαμβάνει τη σημερινή ελληνική Μακεδονία, ένα μικρό (το νοτιοδυτικό) τμήμα της σημερινής Βουλγαρίας (Πιρίν) και το νότιο τμήμα του κράτους των Σκοπίων (το πολύ το 30% της συνολικής του έκτασης). Κάποια ασάφεια υπήρχε στα ανατολικά σύνορα της αρχαίας Μακεδονίας.

Όταν άρχισε η επέκταση του μακεδονικού κράτους, ούτε ο Φίλιππος, ούτε ο Αλέξανδρος, ούτε οι επίγονοί τους ισχυρίστηκαν ποτέ ότι τα νέα εδάφη ήσαν Μακεδονία, ούτε ότι οι πληθυσμοί που τα κατοικούσαν ήσαν Μακεδόνες.

Στη συνέχεια η Μακεδονία, ως τμήμα 3 αυτοκρατοριών (Ρωμαϊκής, Βυζαντινής, Οθωμανικής), άλλαζε γεωγραφικά όρια (που ήσαν απλές διαχωριστικές γραμμές για τις διοικητικές ανάγκες της κεντρικής εξουσίας), άλλαζε ονομασίες και πληθυσμιακή σύνθεση (αφού η μετακίνηση των βαλκανικών λαών ήταν ελεύθερη στα πλαίσια του ενιαίου κράτους), με κυρίαρχο πάντα το ελληνικό στοιχείο. Στα χρόνια του Αποστόλου Παύλου, π.χ., ολόκληρη η Ελλάδα νότια των Θερμοπυλών λεγόταν Αχαΐα και ολόκληρη βόρεια των Θερμοπυλών Μακεδονία.

Ας συνοψίσουμε όσα αναφέραμε στο μέρος I:

Α) Στα νεώτερα χρόνια πρώτη φορά συνέλαβαν την ιδέα ενός ανεξάρτητου μακεδονικού κράτους οι **Ρώσοι πανσλαβιστές** (στην προσπάθειά τους για έξοδο στο Αιγαίο) και οι σύμμαχοί τους **Βούλγαροι εθνικιστές** στα τέλη του 19^{ου} αιώνα. Ο Ρώσος πανσλαβιστής Ν. Σ. Ζαργκάνκο, μάλιστα, χρησιμοποίησε για πρώτη φορά το 1890 τον όρο «μακεδονικό έθνος», κανείς όμως, τότε, δεν έδωσε σημασία. Η προσπάθεια δημιουργίας ενός τέτοιου κράτους εκφράστηκε με την εξέγερση του Ίλιντεν το 1903. Το κράτος που επεδίωκαν να δημιουργήσουν το φανταζόντουσαν ως βουλγαρικό και το προόριζαν για προσάρτηση στη Βουλγαρία, κατά τα πρότυπα της Ανατολικής Ρωμυλίας.

Β) Όταν οι **Βούλγαροι κοιτατζήδες της Μακεδονίας** ήρθαν σε ρήξη με το βουλγαρικό κράτος το 1908, εγκατέλειψαν την ιδέα της προσάρτησης, αλλά δεν έπαψαν να φαντάζονται το κράτος που επεδίωκαν να δημιουργήσουν ως ένα δεύτερο βουλγαρικό κράτος, με πολυεθνική σύνθεση.

Γ) Η Τρίτη εκδοχή ήταν της Κομμουνιστικής Διεθνούς (Κομιντέρν), δηλ. του **Στάλιν**, που από το 1924 επεδίωκε τη δημιουργία ενός μακεδονικού κράτους, που θα ήταν μέλος μιας Βαλκανικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας, ελεγχόμενης από τον ίδιο. Για να στηρίξει θεωρητικά το εγχείρημά του, υποστήριξε την ύπαρξη «μακεδονικού έθνους», χωρίς επιχειρήματα, χωρίς κάποια ιδιαίτερη επεξεργασία, γι' αυτό δεν μπόρεσε να πείσει όχι μόνο τους πληθυσμούς της Μακεδονίας, αλλά ούτε καν τους κομμουνιστές της Μακεδονίας.

Δ) Όταν το 1941 ο Στάλιν αφαίρεσε από τους Βούλγαρους κομμουνιστές την ευθύνη για το χειρισμό του «μακεδονικού» και την ανέθεσε στον **Τίτο**, ο ηγέτης της Γιουγκοσλαβίας προώθησε την ιδέα του «μακεδονικού έθνους» στα πλαίσια ενός μακρόπνοου στρατηγικού σχεδίου, μετονόμασε την περιοχή που μέχρι τότε λεγόταν **Βαρντάρσκα** Μπανόβινα (διαμέρισμα του Βαρδάρη, δηλ. του ποταμού Αξιού) σε «Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μακεδονίας», την ανεκήρυξε σε ομόσπονδο κράτος της Γιουγκοσλαβίας, άρχισε την παραχάραξη της ιστορίας και του πολιτισμού της Μακεδονίας και την κατασκευή «μακεδονικής γλώσσας» και κατά τον ελληνικό εμφύλιο

(1946-49) επεδίωξε ανεπιτυχώς να προσαρτήσει μέρος της ελληνικής Μακεδονίας. Αν και τα επόμενα χρόνια οι φιλοδοξίες του για εδαφική επέκταση δε φαίνονταν ρεαλιστικές, συνέχισε την προσπάθεια δημιουργίας «μακεδονικής συνείδησης», για να εξασφαλίσει τη συνοχή του τεχνητού ομόσπονδου κρατιδίου και να κρατά ανοιχτό το ζήτημα για μελλοντικές ευνοϊκότερες συνθήκες.

Ε) Όταν **οι Δυτικοί** άρχισαν το διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας το 1990, η «νομενκλατούρα» των Σκοπίων βρήκε την ευκαιρία να μετατραπεί σε κρατική εξουσία. Ξέχασε εν μια νυκτί την κομμουνιστική της ιδεολογία και προσεφέρθη ως πρόθυμος υπηρέτης της αμερικανοευρωπαϊκής παγκοσμιοποίησης! Το νεοσύστατο κρατίδιο έδωσε όποια βοήθεια του ζητήθηκε στους τυχοδιωκτισμούς του Μπους, ακόμη και για την κατοχή του Ιράκ, χωρίς καμιά απολύτως αντίδραση από τους πολίτες του, οι οποίοι πριν 15 χρόνια ψήφιζαν κατά 99% Κ.Κ.(!!), όταν σ' όλο τον κόσμο εκατομμύρια άνθρωποι διαδήλωναν κατά του πολέμου! Τα σχέδια των Ρώσων πανσλαβιστών (τσαρικών και σοβιετικών) για την περιοχή τα υιοθέτησαν πλέον οι ΗΠΑ.

Για να γίνουν κράτος οι Σκοπιανοί, είχαν ανάγκη ενός έθνους. Η προεργασία του Τίτο για το «μακεδονικό έθνος» τους ήταν πολύτιμη. Η περαιτέρω προώθηση της «μακεδονικής συνείδησης», του σφετερισμού του ονόματος, της ιστορίας και του πολιτισμού της Μακεδονίας, η αναγνώρισή τους ως «Μακεδόνων» από τους διεθνείς οργανισμούς και τις άλλες χώρες και η καλλιέργεια επεκτατικών βλέψεων έγιναν το πρώτο και κύριο έργο τους. Εξαπολύθηκαν στο εσωτερικό και το εξωτερικό, για να πείσουν για την ορθότητα των ισχυρισμών τους, με την παρότρυνση και τη βοήθεια των προστατών τους. Τα σχολικά τους βιβλία όλων των τάξεων όλων των βαθμίδων είναι συρραφές παραλογισμών, χωρίς καμιά επιστημονική βάση, καλλιεργούν το μίσος και την επιθετικότητα εναντίον της Ελλάδας, όταν σε κανένα ελληνικό σχολικό βιβλίο δεν υπάρχει ούτε μία αναφορά για τις επιδιώξεις των Σκοπίων (για την ακρίβεια υπάρχει μόνο σε ένα πολύ καλό βιβλίο της Β' Λυκείου, που είναι επιλογής και δε διδάσκεται)!!

Όσο γελοίιο κι αν είναι αυτοί οι ισχυρισμοί περί «μακεδονικού έθνους» κ.λπ., είμαστε υποχρεωμένοι να ασχοληθούμε μαζί τους και να τους αντικρούσουμε, αφού έχουν απήχηση τόσο στους πολίτες του κράτους τους, όσο και στη λεγόμενη «διεθνή κοινότητα». Υποκαθιστούμε, στο μέτρο των δυνατοτήτων μας, το ελληνικό κράτος και το υπουργείο Παιδείας του, το οποίο ... καθεύδει! Σημειώνουμε ότι μέρος ή το σύνολο των ισχυρισμών των Σκοπιανών υποστηρίζουν πολιτικοί οργανισμοί και στην Ελλάδα, είτε γιατί είναι όργανα των Σκοπίων («Ουράνιο Τόξο»), είτε γιατί αυτό επιβάλλουν τα συμφέροντα των ξένων που τους χρηματοδοτούν, π.χ. Οικολόγοι-Πράσινοι.

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ

Οι Σκοπιανοί και οι προστάτες τους διεπίστωσαν ότι για τα μεγαλεπίβολα σχέδιά τους δεν τους αρκούσε η «κατασκευή» ενός οποιουδήποτε έθνους. **Είχαν ανάγκη από ένα ένδοξο έθνος σ' αυτή την περιοχή.** Η «Δημοκρατία του Κρουσόβου» και η ΑΣΝΟΜ ήσαν μια πολύ φτωχή παρακαταθήκη. Επινόησαν, λοιπόν, να σφετεριστούν την ιστορία και τον πολιτισμό των αρχαίων Μακεδόνων.

Η ιδέα αυτή εξυπηρετούσε και τα γενικότερα σχέδια του αμερικανοεβραϊκού λόμπι για την Ανατολική Μεσόγειο, όπως εκφράστηκαν με την περίφημη αναφορά του πιο εξέχοντος στελέχους του λόμπι αυτού, τ. υπ. Εξ. των ΗΠΑ Χένρι Κίσινγκερ το 1974 (βλ. και μέρος IV): «Ο ελληνικός λαός είναι ατίθασος και γι' αυτό πρέπει να τον πλήξουμε βαθιά στις πολιτιστικές του ρίζες. Τότε ίσως συνεισται. Εννοώ δηλαδή **να πλήξουμε τη γλώσσα, τη θρησκεία, τα πνευματικά και ιστορικά του αποθέματα**, ώστε να εξουδετερώσουμε κάθε δυνατότητά του να αναπτυχθεί, να διακριθεί, να επικρατήσει, **για να μη μας παρενοχλεί στα Βαλκάνια**, να μη μας παρενοχλεί στην Ανατολική Μεσόγειο,

στη Μέση Ανατολή, σε όλη αυτή τη νευραλγική περιοχή μεγάλης στρατηγικής σημασίας για μας, για την πολιτική των ΗΠΑ.» (Οικονομικός Ταχυδρόμος 14/8/1997)

Σε όλα τα σχολικά βιβλία των Σκοπίων και σε όλα τα προπαγανδιστικά εγχειρίδια με τα οποία οι Σκοπιανοί και οι προστάτες τους έχουν κατακλύσει τις βιβλιοθήκες ανά τον κόσμο παραχαράσσεται η ιστορία και ο πολιτισμός της Μακεδονίας με **πανομοιότυπο τρόπο**, δηλ. είναι εμφανές ότι η παραχάραξη εκπορεύεται από ενιαίο κέντρο. Ενδεικτικά αναφέρουμε τα εξής:

Στο **σχολικό βιβλίο της Ε΄ Δημοτικού των Σκοπίων**, έκδοσης 2005, του **Κόστα Ατσιέφσκι** (σελ. 4) αναφέρεται: «Η πατρίδα μας έχει μακρά και πλούσια ιστορία. Στην αρχαιότητα ήταν πολύ ισχυρό κράτος. Την εποχή του Φιλίππου του Β΄ ήταν το ισχυρότερο κράτος της Βαλκανικής Χερσονήσου, ενώ στην εποχή του υιού του Αλεξάνδρου του Μακεδόνα απλωνόταν σε τρεις ηπείρους και αποτελούσε παγκόσμιο κράτος.»

Ο Ατσιέφσκι, προσπαθώντας να αποδείξει ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες δεν ήσαν Έλληνες, προβάλλει (σελ. 67) το φαιδρό επιχείρημα ότι διέφεραν στον τρόπο ένδυσής τους από τους άλλους Έλληνες! Αγνοεί, άραγε, ότι μέχρι και τα νεώτερα χρόνια κάθε περιοχή της Ελλάδας έχει τη δική της φορεσιά; Και το φαιδρότερο (σελ. 67): «Οι Μακεδόνες έτρωγαν καθισμένοι, εν αντιθέσει με τους Έλληνες και τους Ρωμαίους, που έτρωγαν ξαπλωμένοι. Ωστόσο, στα συμπόσια μιμούνταν κάποιες φορές τους Έλληνες και έτρωγαν ξαπλωμένοι»!!

Όλα τα σχολικά βιβλία Ιστορίας των Σκοπίων, που αναφέρονται σε όλες τις εποχές, είναι γραμμένα στο πνεύμα αυτό και είναι γεμάτα **χάρτες**, στους οποίους ο γεωγραφικός χώρος της αρχαίας Μακεδονίας με επέκταση προς Βορρά (ώστε να περιλαμβάνει ολόκληρο το σημερινό κράτος των Σκοπίων) αποτελεί μια αδιάσπαστη ενότητα από τους προϊστορικούς χρόνους μέχρι σήμερα. (Μερικούς από τους χάρτες αυτούς μπορεί κανείς να δει στην έκδοση της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών «Μακεδονισμός – Ο ιμπεριαλισμός των Σκοπίων 1944-2004».) Η σημασία της εντύπωσης που δημιουργούν στους μαθητές οι χάρτες αυτοί θα φανεί παρακάτω (επεκτατισμός κ.λπ.)

Ο **Jacques Bacid**, καθηγητής στο πανεπιστήμιο του Όρεγκον των ΗΠΑ, κροατικής καταγωγής, έγραψε ένα κείμενο με χονδροειδή ψεύδη και με τίτλο «Ανά τους αιώνες» - «Through the ages», που το εξέδωσε και το διέδωσε το «Καναδικό Ίδρυμα Μακεδονικής Πολιτιστικής Βιβλιοθήκης». Σ' αυτό ισχυρίζεται ότι η αρχαία Μακεδονία περιελάμβανε ολόκληρο το σημερινό κράτος των Σκοπίων, ότι οι αρχαίοι Μακεδόνες δεν αισθάνονταν καν συγγένεια με τους αρχαίους Έλληνες(!) και η γλώσσα τους δεν ήταν ελληνική, ότι οι Παίονες (αρχαίοι κάτοικοι της σημερινής περιοχής της πόλης των Σκοπίων) ήσαν Μακεδόνες(!), ότι στη μάχη της Χαιρώνειας η Μακεδονία νίκησε την Ελλάδα(!) και επέφερε το τέλος της ελληνικής ιστορίας, η οποία ξαναρχίζει το 1827!

Τους περισσότερους ισχυρισμούς του δεν τους τεκμηριώνει (διότι, προφανώς, δεν μπορεί) και προσπαθεί να τους επιβάλει με την γκεμπελική μέθοδο. Όποτε προσπαθεί να τεκμηριώσει, ξεπερνά τα όρια του γελοίου. Τεκμήριο, π.χ., θεωρεί ότι ο Στράβων αποκαλεί κάπου τον Όλυμπο «το ψηλότερο βουνό της Μακεδονίας» και όχι «το ψηλότερο βουνό της Ελλάδας»! Άρα, αν πούμε ότι ο Χελμός είναι βουνό της Πελοποννήσου, ομολογούμε ότι η Πελοπόννησος δεν ανήκει στην Ελλάδα! Θεωρεί επιχείρημα ότι Έλληνες μισθοφόροι πολέμησαν με το στρατό του Δαρείου εναντίον του Αλεξάνδρου! Όμως σε όλους τους πολέμους κατά της Ελλάδας οι εχθροί της είχαν Έλληνες συνεργάτες. Θεωρεί τεκμήριο τις ύβρεις του Δημοσθένη εναντίον του Φιλίππου (βάρβαρος κ.λπ.). Αλλά παρόμοιες ύβρεις ακούγονταν σε όλους (τους πάμπολλους, δυστυχώς) εμφυλίου πολέμους της αρχαίας (και όχι μόνο) Ελλάδας. Θεωρεί τεκμήριο ότι οι άλλοι Έλληνες αποκάλεσαν τον Αλέξανδρο Α΄ «Φιλέλληνα», λόγω της βοήθειας που τους προσέφερε κατά τους Περσικούς Πολέμους και ότι κάποιοι δεν ήθελαν να

πάρει μέρος στους Ολυμπιακούς Αγώνες. (Αποστομωτική απάντηση στον Bacid έδωσε ο κ. **Σαράντος Καργάκος** στον Οικονομικό Ταχυδρόμο στις 30/1/97.)

Την ελληνικότητα των αρχαίων Μακεδόνων δεν αμφισβήτησε κανένας αρχαίος ή νεώτερος συγγραφέας, μέχρι να εμφανιστούν οι πολιτικές σκοπιμότητες του 20^{ου} αιώνα. Αντιθέτως, πολυάριθμες είναι οι αναφορές αρχαίων συγγραφέων για την ελληνικότητα των Μακεδόνων. Όλες αυτές τις αναφορές οι διάφοροι κ.κ. Bacid κάνουν ότι τις αγνοούν, ενώ είναι βέβαιο ότι τις γνωρίζουν. Ενδεικτικά αναφέρουμε λίγες απ' αυτές:

Ο **Ηρόδοτος** αναφέρει για τους Μακεδόνες: «**Έλληνες είναι αυτοί που κατάγονται από τον Περδίκκα, όπως λένε οι ίδιοι και εγώ γνωρίζω καλά.**» (V, 22.1)

Ο **Αλέξανδρος Α΄** ξεκαθαρίζει ο ίδιος για ποιο λόγο είναι «Φιλέλλην»: «Αυτός τε γαρ Έλλην γένος εμί το αρχαίον και αντ' ελεύθερης δεδουλομένην ουκ αν εθέλοιμι οράν την Ελλάδα – Γιατί κι εγώ Έλληνας είμαι στην καταγωγή από τα παλιά τα χρόνια και δε θα ήθελα να βλέπω την Ελλάδα υπόδουλη αντί για ελεύθερη» (Ηρόδοτος IX, 45.1-2). Στους Ολυμπιακούς Αγώνες έπαιρναν μέρος μόνον Έλληνες και παρά τις ενστάσεις κάποιων, που φοβόντουσαν ότι ο Αλέξανδρος θα τους νικήσει (όπως και έγινε), οι Ελλανοδίκες τον δέχτηκαν να πάρει μέρος, παρότι προερχόταν από απομακρυσμένη και πολιτιστικά καθυστερημένη περιοχή της Ελλάδας, αφού βεβαιώθηκαν για την ελληνική του καταγωγή (Ηρόδοτος V, 22). Στους Ολυμπιακούς Αγώνες διακρίθηκαν και άλλοι Μακεδόνες, όπως ο Αρχέλαος, εγγονός του Αλέξανδρου Α΄, νικητής στο τέθριππο, και ο Κλείτων στην 113^η Ολυμπιάδα, νικητής στο στάδιο.

Το «Φιλέλλην» στα αρχαία ελληνικά έχει την έννοια του καλού πατριώτη. Ο Πλάτωνας στην Πολιτεία 470 E το ξεκαθαρίζει: «Καλόν Έλληνα όντα φιλέλληνα είναι» - «Καλός Έλληνας είναι όποιος είναι φιλέλληνας», δηλ. πατριώτης. Έτσι «φιλέλληνας» χαρακτηρίζεται και ο βασιλιάς της Σπάρτης Αγησίλαος (Ξενοφών, Αγησίλαος, VII, 3-4) και ο Ευαγόρας της Κύπρου (Ισοκράτης 107 A, 199 A). Με την ίδια έννοια έφτασε η λέξη και στα νεώτερα χρόνια. Ο Κοραής χαρακτηρίζει «φιλέλληνες» και τους αδελφούς Ζωσιμάδες και τον Ιωάννη Καποδίστρια.

Η λέξη «βάρβαρος», με την οποία ο **Δημοσθένης** «στολίζει» το Φίλιππο, στην αρχαία ελληνική γλώσσα δεν είχε μόνο την έννοια του μη Έλληνα, αλλά και του απολίτιστου, όπως έφθασε μέχρι σήμερα. Αν ο Δημοσθένης αμφισβητούσε την ελληνικότητα του Φιλίππου, θα επιχειρούσε να μη γίνει δεκτός ο Φίλιππος στη Δελφική Αμφικτιονία, στην οποία μόνο Έλληνες συμμετείχαν. Αν ο Φίλιππος δεν ήταν Έλληνας, γιατί θα τον ενοχλούσε ο χαρακτηρισμός «βάρβαρος»; Τέλος, αυτό που δείχνει πόσο σοβαρά πρέπει κανείς να πάρει τις ύβρεις της εποχής είναι ότι ο **Αισχίνης**, πολιτικός αντίπαλος του Δημοσθένη, ανταποδίδει την ύβρη, κατηγορώντας το Δημοσθένη ως βάρβαρο με ελληνική φωνή: «Τα δε από μητρός Σκύθης, βάρβαρος, Ελληνίζων τη φωνή.» («Περί Παραπρεσβείας», παρ. 172)

Ο Αθηναίος ρήτορας **Ισοκράτης** γράφει προς το Φίλιππο: «Μέλλω γαρ σοι συμβουλεύειν προστήναι της τε των Ελλήνων ομονοίας και επί τους βαρβάρους στρατείας» - «Σκοπεύω να σε συμβουλεύω να αφοσιωθείς στο έργο της ομόνοιας των Ελλήνων και στην εκστρατεία εναντίον των βαρβάρων» (Φίλιππος 15-16). Αν οι Μακεδόνες ήσαν «βάρβαροι», θα συμβούλευε ο Ισοκράτης το Φίλιππο να εκστρατεύσει εναντίον τους; Άλλωστε η πανελλήνια ιδέα, της οποίας κύριος εκφραστής ήταν ο Ισοκράτης, τον οδήγησε να ζητά να τεθεί επικεφαλής της πανελλήνιας εκστρατείας κατά των Περσών κάποιος επιφανής Έλληνας. Απευθύνθηκε πρώτα στον τύραννο των Φερρών της Θεσσαλίας Αλέξανδρο, μετά στο βασιλιά της Σαλαμίνας της Κύπρου Ευαγόρα και τέλος στο Φίλιππο της Μακεδονίας. Προφανώς δε θα ζητούσε από ένα μη Έλληνα να τεθεί επικεφαλής πανελλήνιας εκστρατείας.

Ο Αλέξανδρος Γ' ο Μέγας, με επιστολή του προς το Δαρείο, ενώ προέλαυνε νικηφόρα μέσα στο περσικό κράτος είναι, επίσης, σαφής: «Οι πρόγονοί σας εκστράτευσαν **στη Μακεδονία και την υπόλοιπη Ελλάδα** και μας κακοποίησαν, χωρίς να έχουν αδικηθεί πιο μπροστά από εμάς. Εγώ λοιπόν, αφού ανέλαβα την ηγεμονία των Ελλήνων, επιθυμώντας να τιμωρήσω τους Πέρσες για τα τότε κακουργήματά τους, εκστρατεύω τώρα ...» (Αρριανού, Ανάβασις Αλεξάνδρου, 2.14) Πριν τη μάχη του Γρανικού το 334 π.Χ. πήγε στην Τροία και έκανε θυσίες προς τιμήν του προγόνου του Αχιλλέα και μετά τη νίκη του έστειλε 300 περσικές ασπίδες στην Αθήνα, για να τοποθετηθούν στην Ακρόπολη, προφανώς γιατί τη θεωρούσε το κέντρο του ελληνικού πολιτισμού. Με ποια λογική θα έστελνε τις ασπίδες σε μια ξένη χώρα και μάλιστα εχθρική; Τις ασπίδες συνόδευε η επιγραφή: «Αλέξανδρος ο Φιλίππου και οι Έλληνες, πλην Λακεδαιμονίων, από των βαρβάρων των την Ασίαν κατοικούντων» - «Ο Αλέξανδρος ο γιος του Φιλίππου και οι Έλληνες, εκτός των Λακεδαιμονίων, από τα λάφυρα των βαρβάρων, οι οποίοι κατοικούν στην Ασία». Στο στρατό του Αλέξανδρου δεν υπήρχαν Μακεδόνες; Αν ήσαν άλλος λαός, δεν έπρεπε να γράφει «... και οι Έλληνες και οι Μακεδόνες ...»;

Ο ίδιος ο Αλέξανδρος Γ' στον περίφημο όρκο του στην Ώπι (βλ. μέρος Ι) είπε: «Για μένα κάθε καλός Ξένος είναι Έλληνας και κάθε κακός Έλληνας είναι χειρότερος από Βάρβαρος.» Ελπίζουμε να μην ισχυριστεί κανείς ότι συμπεριέλαβε τους Μακεδόνες στους βαρβάρους!

Οι Έλληνες **μισθοφόροι** πολέμησαν στο πλευρό του Δαρείου εναντίον του Αλεξάνδρου, όχι επειδή οι Μακεδόνες δεν ήσαν Έλληνες, αλλά για να εισπράξουν το μισθό τους. Για τον ίδιο λόγο κάποιοι άλλοι Έλληνες μισθοφόροι πολέμησαν στο πλευρό των Περσών στο Μαραθώνα και στις Θερμοπύλες, άλλοι στις τάξεις του οθωμανικού στρατού εναντίον των αγωνιστών του 1821, άλλοι με γερμανικές στολές εναντίον των Ελλήνων ανταρτών το 1941-44, άλλοι οργάνωσαν το πραξικόπημα της 21^{ης}/4/1967 κι άλλοι υποστήριξαν το σχέδιο Ανάν ή συμπλέουν με τους Σκοπιανούς παραχαράκτες. Άλλωστε μετά τη μάχη αυτοί οι μισθοφόροι, που πολέμησαν εναντίον του Αλεξάνδρου, δικάστηκαν και καταδικάστηκαν να επιστρέψουν στη Μακεδονία και να καλλιεργούν τη γη, με το σκεπτικό ότι «Έλληνες όντες, εναντία τη Ελλάδι εμάχοντο» (Αρριανός, Α, 16, 6).

Ο **Θουκυδίδης**, αναμφισβήτητα έγκυρος ερευνητής, ονομάζει τους βασιλείς της Μακεδονίας **Τημενίδες**, απογόνους του Τημενού από το Άργος. Κάποιοι, αντιλαμβανόμενοι τη γελοιότητα των ισχυρισμών ότι οι Μακεδόνες βασιλείς δεν ήσαν Έλληνες, δέχτηκαν τη διαβεβαίωση του Θουκυδίδη, αλλά υποστήριξαν ότι μόνον οι ευγενείς της Μακεδονίας ήσαν Έλληνες, ενώ η καταγωγή του λαού ήταν ιλυρική ή θρακική ή φρυγική. Αλλά και αυτή η θεωρία δεν είναι λιγότερο αβάσιμη. Στον αρχαίο ελληνικό κόσμο δεν υπάρχει ούτε ένα παράδειγμα που μια μικρή ομάδα ξένων να εξουσίαζε ένα λαό κι αυτός ο λαός (εμπειροπόλεμος, μάλιστα, όπως οι Μακεδόνες) να μην προσπάθησε ποτέ να απαλλαγεί από αυτήν. Ούτε υπήρχε κανένα κίνητρο να «εξελληνιστούν» οι Μακεδόνες, αφού οι σχέσεις τους με τους νότιους Έλληνες αποίκους της Χαλκιδικής ήσαν συνήθως εχθρικές. Γιατί να πάρουν ακόμη και ελληνικά ονόματα; Άλλωστε και η ίδια η λέξη «Μακεδόνας» είναι ομηρική (μακεδνός=λυγερός, υψηλόςσωμος, Οδύσσεια ραψ. η 106). Πάντως από τα νέα σχολικά βιβλία των Σκοπίων του 2005 απουσιάζει ο ισχυρισμός ότι οι ευγενείς και ο λαός της Αρχαίας Μακεδονίας είχαν φυλετική διαφορά.

Ο Πολύβιος (VII-9) επανειλημμένα περιλαμβάνει τους Μακεδόνες στους Έλληνες και χρησιμοποιεί την έκφραση: «Οι Μακεδόνες και οι άλλοι Έλληνες».

Ο γεωγράφος και ιστορικός **Στράβων**, που έζησε τα χρόνια του Χριστού, επίσης δεν αφήνει καμιά αμφιβολία: «Ἐστι μὲν οὖν Ἑλλάς καὶ ἡ Μακεδονία» («Γεωγραφικά», βιβλίο 7, απόσπ. 9).

Ακόμη και η υποταγμένη στις σκοπιμότητες του σοβιετικού καθεστώτος Ακαδημία Επιστημών της ΕΣΣΔ δεν τόλμησε να αμφισβητήσει την ελληνικότητα των αρχαίων Μακεδόνων: «Οι Μακεδόνες ... ποτέ δεν θεωρούνταν από τους Έλληνες βάρβαροι» (Ιστορία της Ελληνικής Λογοτεχνίας, εκδόσεις Κέδρος 1957, σελ. 46)

Για όσους ευθυγραμμίζονται με τους ισχυρισμούς των Σκοπιανών, στρατεύονται στις επιδιώξεις του αμερικανοεβραϊκού λόμπι και παριστάνουν τους Έλληνες κομμουνιστές τελειώνουμε με άλλη μια αναφορά για την ελληνικότητα των αρχαίων Μακεδόνων: «Το ανώτατο σημείο εσωτερικής άνθησης της Ελλάδας συμπίπτει με την εποχή του Περικλή, το ανώτατο σημείο εξωτερικής άνθησης με την εποχή του Αλεξάνδρου.» (Καρλ Μαρξ, Άπαντα, 2^η ρωσική έκδοση, τόμ. 1, σελ.98)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΘΟΛΟ ΤΩΝ ΣΛΑΒΩΝ (6^{ος} αι.) ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ ΤΟ 19^ο ΑΙΩΝΑ

Η «πρωτόγονη» σκοπιανή προπαγάνδα ισχυριζόταν ότι **όλοι οι κάτοικοι του σημερινού κράτους των Σκοπίων είναι απόγονοι των προαιώνιων κατοίκων της Μακεδονίας**. Ο κομμουνιστής ηγέτης της ΕΜΕΟ-Ενωμένης Ντίμιταρ Βλαχόφ, σε ομιλία του στο Μοναστήρι το Σεπτέμβρη του 1946, είπε: **«Η Ελλάδα δεν έχει κανένα δικαίωμα στη Μακεδονία του Αιγαίου (σ.σ.: την ελληνική), η οποία αποτελείται ανέκαθεν από Σλάβους».**

Επειδή η θέση αυτή δεν άντεχε εκτός συνόρων (άλλωστε αναφέρεται μόνο σε Σλάβους), αντικαταστάθηκε μετά το 1992 από άλλη, πιο βολική. Ο **Μίλαν Μποσκόφски** στο βιβλίο της **ΣΤ΄ Δημοτικού** γράφει: «Κατά την εγκατάσταση των Σλάβων στη Μακεδονία, αυτοί συνάντησαν τους αρχαίους Μακεδόνες. Στην αρχή οι σχέσεις τους ήταν άσχημες, αλλά στην πορεία βελτιώθηκαν. Οι Μακεδόνες ήταν χριστιανοί και με ανώτερο πολιτισμό. Σταδιακά άρχισαν να συνεργάζονται μεταξύ τους. Οι Σλάβοι για τη νέα τους πατρίδα αποδέχθηκαν το όνομα Μακεδονία και άρχισαν να ονομάζονται Μακεδόνες. Οι γηγενείς [starosedelci] Μακεδόνες αποδέχθηκαν τη σλαβική γλώσσα, αργότερα και τη σλαβική γραφή. Υπολείμματα των αρχαίων Μακεδόνων είναι οι Βλάχοι.» (σελ. 32). Ο Βασίλ ισχυρίζεται ότι από τον 6^ο αιώνα μ.Χ. οι Παίονες ήδη ονομάζονταν Σλάβοι, χωρίς να αισθάνεται καν την ανάγκη να εξηγήσει με ποιο τρόπο!!

Σε όλη τη βυζαντινή περίοδο σε κανένα κείμενο δε φαίνεται ή υπονοείται αμφισβήτηση της ελληνικότητας των Μακεδόνων. Σε μια μακρά περίοδο από τον 7^ο έως τον 13^ο αιώνα ελάχιστες είναι οι αναφορές σε βυζαντινούς συγγραφείς στον όρο «Μακεδόνες» σε σχέση με το σλαβικό στοιχείο. Σε όλες ο όρος είτε είναι γεωγραφικός είτε χρησιμοποιείται σε αντιδιαστολή με το «Σλάβοι».

Ο **μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Ιωάννης** στα «Θαύματα του Αγίου Δημητρίου» συγκρίνει το μέγα πλήθος των Σλάβων, που πολιορκούν την πόλη το 586 μ.Χ., με τους Έλληνες: «Τους Μακεδόνας άπαντας, αλλά και Θετταλούς και Αχαιούς ουδέ το πολλοστόν μέρος των έξωθεν περιστοιχισάντων την πόλιν ετύγχανεν.» (P.G.116, στ. 1292) Προφανώς ο όρος «Μακεδόνες» δεν περιλαμβάνει τους Σλάβους, αντιθέτως οι Μακεδόνες πολεμούν εναντίον των Σλάβων.

Η **Άννα Κομνηνή** (11^{ος}-12^{ος} αι. μ.Χ.), αναφερόμενη στην «Αλεξιάδα» της στους στρατηγούς του πατέρα της Αλέξιου που παρατάχθηκαν στο Ιλλυρικό κατά των Νορμανδών, γράφει (P.G. 131, στ. 341): «Ο Αντίοχος (σ.σ. ηγείτο) των Μακεδόνων, ο Αλέξανδρος Καβάσιλας των Θεσσαλών ...» Ο Σέρβος ιστορικός Κρέκιτς, της έγκυρης ομάδας του βυζαντινολόγου Οστρογκόφски, σχολιάζει: «Εδώ δεν πρόκειται για Μακεδόνες με την εθνική σημασία του όρου, αλλά για τους κατοίκους του Θέματος

(σ.σ.: διοικητικής επαρχίας) Μακεδονία και επομένως όχι για νότιους Σλάβους.» (Viz. Is., III, σελ. 378, σημ. 13)

Το μοναδικό σημείο σε όλα τα βυζαντινά κείμενα που αναφέρεται σε «γένος Μακεδόνων» βρίσκεται μέσα στις εκατοντάδες σελίδες και δεκάδες θέματα του **αρχιεπισκόπου Αχρίδας Δημήτριου Χωματιανού** (12^{ος}-13^{ος} αι.), ο οποίος περιγράφει μια δικαστική διαμάχη για κτηματικές διαφορές ενός Ιωάννη Ιερακάρη με τον πεθερό του. Από τα ονόματα συγγενών και μαρτύρων συμπεραίνουμε ότι ο Ιωάννης είναι Έλληνας, ενώ η σύζυγός του Σλάβα. Ο ισχυρισμός του Ιωάννη ότι είναι «γένος Μακεδόνων» προφανώς έχει σκοπό να πείσει το δικαστήριο ότι δεν είναι από τους Έλληνες που βρέθηκαν στη Μακεδονία από άλλη περιοχή, αλλά ντόπιος, άρα το κτήμα το δικαιούται κληρονομικά.

Τόσο ο Βασίλειος όσο και ο Μποσκοφσκι ισχυρίζονται ότι οι Έλληνες μοναχοί από τη Θεσσαλονίκη **Κύριλλος και Μεθόδιος**, που διέδωσαν τον 9^ο αιώνα το χριστιανισμό στους Σλάβους και δημιούργησαν το κυριλλικό αλφάβητο, ώστε να αποκτήσουν γραφή οι Σλάβοι (μέχρι τότε η γλώσσα τους ήταν μόνο προφορική), δεν ήσαν Έλληνες. «Οι άγιοι Κύριλλος και Μεθόδιος ήταν στην καταγωγή τους Σλάβοι από τη Θεσσαλονίκη (Солун στο πρωτότυπο).» (Μποσκοφσκι, σελ. 35) Αλλά και Σλάβοι να ήσαν (που δεν ήσαν), άλλο Σλάβοι και άλλο «Μακεδόνες». Πλήρης η σύγχυση στους Σκοπιανούς προπαγανδιστές και στους αρμοδίους του Στέιτ Ντιπάρτμεντ!

Στις 24/5/2008 ο **Αρχιεπίσκοπος της Εκκλησίας των Σκοπίων Στέφανος** σε μνημόσυνο του Αγίου Κυρίλλου, που έγινε στο ναό του Αγίου Κλήμεντος στη Ρώμη (όπου βρίσκεται και ο τάφος του Αγίου Κυρίλλου), είπε τα εξής: «Άγιε Κύριλλε, σήμερα το έργο σας είναι πέτρινο στη δική σας και **δική μας Θεσσαλονίκη**. Σήμερα όλα είναι στάχτη και σκόνη στη γενέτειρά σας, χωρίς καμιά ελευθερία για ένα βιβλίο, μια λέξη, μια επιστολή στη δική σας και δική μας γλώσσα. Στην περιοχή, όπου ο **καθένας μιλούσε όπως εσείς και όπως μιλάμε σήμερα εμείς**, αυτή τη στιγμή όχι μόνο απαγορεύεται να μιλούν και να προσεύχονται σ' αυτή τη γλώσσα, αλλά απαγορεύεται ακόμη και η ύπαρξή της. Σήμερα το καθετί που θυμίζει εσάς και εμάς έχει καταστραφεί στη Θεσσαλονίκη, το Κιλκίς, τη Φλώρινα, την Καστοριά. Όχι μόνο οι ζώντες, αλλά και οι νεκροί δεν μπορούν να βρουν εκεί ειρήνη.» Στην πραγματικότητα το ύφος της ομιλίας, όπως μεταδόθηκε από το κρατικό ειδησεογραφικό πρακτορείο των Σκοπίων ΜΙΑ, ήταν ακόμη πιο προκλητικό. Το παραπάνω απόσπασμα είναι «ρετουσαρισμένο», όπως δόθηκε σε δελτίο τύπου της Αρχιεπισκοπής.

Η αλήθεια είναι ότι ο Κύριλλος (Κωνσταντίνος το κοσμικό του όνομα) και ο Μεθόδιος ήσαν αδέρφια από αριστοκρατική ελληνική οικογένεια αξιωματούχου της Θεσσαλονίκης, με τεράστια μόρφωση, μαθητές και πνευματικά τέκνα του Μ. Φώτιου, που το κράτος και η εκκλησία του Βυζαντίου τους ανέθεσε δύσκολες αποστολές προς Άραβες και Χαζάρους για ανάπτυξη σχέσεων και διάδοση του χριστιανισμού. Ακολούθησε το έργο τους σε σλαβικούς πληθυσμούς, ξεκινώντας από τη Μοραβία (το ανατολικό τμήμα της σημερινής Τσεχίας), όπου τους προσκάλεσε ο ηγεμόνας της Ρατισλάβος, σε μια προσπάθεια ανάπτυξης των βυζαντινομοραβικών σχέσεων και εξουδετέρωσης της φραγκοβουλγαρικής συμμαχίας. Τη σλαβική γλώσσα έμαθαν σ' ένα μοναστήρι στον Όλυμπο της Βιθυνίας, όπου υπήρχαν και Σλάβοι καλόγεροι. Όχι μόνο δεν ήσαν Σλάβοι της Μακεδονίας οι δύο αδελφοί, αλλά το έργο τους στράφηκε, σε πρώτη φάση, κατά των Βουλγάρων. Την ελληνικότητά τους κανείς δεν αμφισβήτησε μέχρι τα νεότερα χρόνια, ούτε και μέχρι σήμερα κανείς σοβαρός επιστήμονας την αμφισβητεί. Ακόμη και ο **Πάπας Ιωάννης-Πάυλος ο Β΄** ονόμασε τους Κύριλλο και Μεθόδιο «Έλληνες Θεσσαλονικείς αδελφούς» και σε συνέντευξή του στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία (21/6/92) είπε: «Η Μακεδονία είναι η πατρίδα του Φιλίππου και του Αλεξάνδρου, του Μεθοδίου και του Κυρίλλου. Η Μακεδονία είναι ελληνική.» [Αυτά

υπενθυμίζει προς το νέο Πάπα Βενέδικτο XVI ο Στ. Παπαθεμελής με επιστολή του στις 31/12/07.]

Οι Σκοπιανοί ισχυρίζονται ότι ακόμη και **ο Βασίλειος Β΄ ο Βουλγαροκτόνος** και ολόκληρη η δυναστεία του δεν ήσαν Έλληνες, αλλά «Μακεδόνες»! «Μακεδόνας» είναι κατ' αυτούς και ο τσάρος των Βουλγάρων Σαμουήλ! Δηλαδή ο πόλεμος Βασιλείου-Σαμουήλ ήταν Μακεδονικός Εμφύλιος; Ο Μποσκόφσκι, μάλιστα, ισχυρίζεται (σελ. 46) ότι κατά την περίοδο του Σαμουήλ η «Μακεδονική Αυτοκρατορία» κατοικείτο «κατά το μεγαλύτερο μέρος της από Μακεδόνες, αλλά εκτός απ' αυτούς ζούσαν Έλληνες, Αρμένιοι, Βλάχοι, Αλβανοί, Σέρβοι κ.ά.»

Η αλήθεια είναι ότι ο Βασίλειος Β΄ ο Βουλγαροκτόνος όχι μόνο ήταν Έλληνας, αλλά, μιμούμενος το Μ. Αλέξανδρο, πανηγύρισε τη νίκη του επί των Βουλγάρων στην Αθήνα, θεωρώντας την προφανώς κι αυτός ως το κέντρο του ελληνικού πολιτισμού.

Το ότι η ύπαρξη «μακεδονικού έθνους είναι ένα παραμύθι του 20^{ου} αιώνα αποδεικνύεται και από το γεγονός ότι στους 4-5 αιώνες της οθωμανικής κατοχής των Βαλκανίων όλοι οι βαλκανικοί λαοί έδωσαν σκληρούς αγώνες για την ελευθερία τους και κατά το 19^ο αιώνα είχαν αποκτήσει τα ανεξάρτητα κράτη τους (οι Αλβανοί στις αρχές του 20^{ου}), έστω μη ολοκληρωμένα, με διαφιλονικούμενα σύνορα και με πολέμους μεταξύ τους. Σε ολόκληρη αυτή την περίοδο **ακόμη και κατά την οθωμανική κατάρρευση και την πρόταξη του «Ανατολικού Ζητήματος» δεν εμφανίστηκε ποτέ κανένας «μακεδονικός λαός» να αγωνιστεί για την ανεξαρτησία του ή να διεκδικήσει τη δημιουργία κράτους.** Σε πολλές περιπτώσεις, μάλιστα, οι Σκοπιανοί και οι προστάτες τους δεν κρύβουν την απέχθειά τους για τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα των Βαλκανίων και την προτίμησή τους προς τους Οθωμανούς. Ο μίσθαρνος κ. Bacid χαρακτηρίζει «στασιαστές» τους Έλληνες αγωνιστές του 1821.

Ο Οφείκοφ (ψευδώνυμο του Σόπωφ, γραμματέα της βουλγαρικής Εξαρχίας) γράφει το 1885: «Θα μπορέσουν άραγε να κερδίσουν τη Μακεδονία οι Βούλγαροι, αν σήμερα γινόταν δημοψήφισμα; Είμαστε βέβαιοι ότι σ' αυτή την περίπτωση το μεγαλύτερο μέρος της Μακεδονίας θα πετάξει από τα χέρια μας και οι Έλληνες θα κερδίσουν εξάπαντος, διότι οι πλείστοι των κατοίκων θα δηλώσουν ότι είναι Έλληνες.» (Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών, 1975, σελ. 71-72) «Μακεδόνες» ως έθνος, και για το Σόπωφ ακόμη, απλώς δεν υπάρχουν.

Ο 20^{ος} ΑΙΩΝΑΣ

Οι Σκοπιανοί, προσπαθώντας να κατασκευάσουν δική τους ιστορία, δε σφετερίζονται μόνο την ελληνική ιστορία, αλλά και τη βουλγαρική. Την υποκινούμενη από το βουλγαρικό κράτος **εξέγερση του Ίλιντεν** το 1903 και την ολιγοήμερη (διάρκειας ούτε ενός μηνός) «Δημοκρατία του Κρουσόβου» την εμφανίζουν ως προσπάθεια απελευθέρωσης του «μακεδονικού λαού» και ως μέγα γεγονός! Στο βιβλίο της Ε' Δημοτικού ο Ατσιέφσκι γράφει (σελ. 4-5): «Οι πρόγονοί μας αγαπούσαν την πατρίδα τους και αγωνίζονταν γι' αυτήν. Ήγειραν εξεγέρσεις, για να απελευθερωθούν από την ξένη εξουσία. Μία από τις μεγαλύτερες και γνωστότερες εξεγέρσεις ήταν η εξέγερση του Ίλιντεν (1903), όταν ιδρύθηκε η Δημοκρατία του Κρουσόβου.»

Η αλήθεια είναι ότι την εξέγερση πραγματοποίησαν 200 κομιτατζήδες, σταλμένοι από το βουλγαρικό κράτος, σ' ένα περιβάλλον κατά πλειοψηφία εχθρικό γι' αυτούς. Το Κρούσοβο ήταν μια ακμάζουσα ελληνική πόλη 14.000 κατοίκων, με 3 νηπιαγωγεία, 1 παρθεναγωγείο, 1 ημιγυμνάσιο, 1 εξατάξια αστική σχολή (όλα ελληνικά), έδρα Μητρόπολης και πολυώροφα κτίρια. Μόνο σε μια συνοικία της κατοικούσε μειονότητα Βουλγάρων εξαρχικών. Ακόμη και τα μέλη της μικρής σερβικής μειονότητας (50 οικογένειες) ήσαν με τους Έλληνες (πατριαρχικοί). Το γεγονός ότι το πραξικόπημα των κομιτατζήδων ήταν βουλγαρικό και όχι «μακεδονικό» φαίνεται και από την επιστολή

που έστειλε προς τη βουλγαρική κυβέρνηση ο Γκρούεφ (από τους ηγέτες της εξέγερσης), ζητώντας ενισχύσεις: «Κάνουμε έκκληση προς εσάς εξ ονόματος του δούλου Βουλγάρου, να σπεύσετε σε βοήθειά του ...» (Makedonskiat Vapros, έκδ. Ινστιτούτου Ιστορίας της Βουλγαρικής Ακαδημίας Επιστημών, 1968, σελ. 35) Εξ ονόματος του «δούλου Βουλγάρου», λοιπόν, όχι του «δούλου Μακεδόνα»!

Μέχρι το 1944 καμιά απογραφή και καμιά επιστημονική μελέτη δεν αναφέρει ύπαρξη «μακεδονικού έθνους». Το 1842 ο Τσέχος εθνολόγος **R. G. Safarik** δημοσίευσε χάρτη των Βαλκανίων, στον οποίο καταγράφει 6 μεγάλες εθνικές ομάδες: Τούρκους, Έλληνες, Σερβοκροάτες, Βουλγάρους, Ρουμάνους και Αλβανούς. Πουθενά «Μακεδόνες». **Στην απογραφή που έκανε στη Μακεδονία το 1904 ο Χιλμί-πασάς** κατέγραψε στο βίλαέτι της Θεσσαλονίκης 373.237 Έλληνες και 207.317 Βουλγάρους και στο Βίλαέτι του Μοναστηριού 261.283 Έλληνες και 178.412 Βουλγάρους. Πουθενά «Μακεδόνες». Στα ληξιαρχικά κατάστιχα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας καταγράφονται λεπτομερώς όλες οι εθνοκορησκεινικές ομάδες των Βαλκανίων: α) Μουσουλμάνοι (Ισλάμ), β) Χριστιανοί, που διακρίνονται σε Έλληνες (Ουρούμ ή Γιουνάν), Βουλγάρους (Μπουλγκάρ), Σέρβους (Σιρμπ), Ρουμάνους (Ουλάχ), Αρμένιους (Ερμένι) και γ) Εβραίοι (Γιαχουντί). Πουθενά «Μακεδόνες».

Οι Σκοπιανοί ισχυρίζονται ότι η **Συνθήκη του Βουκουρεστίου** επέφερε το διαμελισμό της πατρίδας τους!! Ο Ατσιέφσκι (σελ. 4-5) συνεχίζει: «Μετά τους **Βαλκανικούς Πολέμους (1912-13)** η Μακεδονία διαμελίστηκε μεταξύ των γειτονικών χωρών, της Βουλγαρίας, της Ελλάδας και της Σερβίας, ενώ ο πληθυσμός της ήταν εκτεθειμένος στην απεθνικοποίηση.»

Ιδιαίτερο μίσος καλλιεργείται εναντίον των Ελλήνων. Στο βιβλίο της Ζ' Δημοτικού ο Μπλάζε Ρίστοφσκι (που διετέλεσε και αντιπρόεδρος των Σκοπίων το 1991-92) γράφει (σελ. 130): «Ο Β' Βαλκανικός Πόλεμος προσέλαβε ανοικτό κατακτητικό αντιμακεδονικό χαρακτήρα και οι Έλληνες στρατιώτες διακρίθηκαν για τα εγκλήματά τους σε βάρος του μακεδονικού άοπλου πληθυσμού.» Και στη σελ. 131: «Με τη συνθήκη αυτή (σ.σ. του Βουκουρεστίου) ... άρχισε η διαδικασία εθνοτικής εκδίωξης του μακεδονικού πληθυσμού και ο αποικισμός μη μακεδονικού πληθυσμού, με στόχο την αλλαγή του παραδοσιακού ιστορικού εθνοτικού χαρακτήρα της Μακεδονίας. Το μακεδονικό όνομα και η μακεδονική γλώσσα απαγορεύτηκαν.»

Τη σκυτάλη παραλαμβάνει ο Μπέλκοφσκι με το βιβλίο της Η' Δημοτικού (σελ. 51): «Μετά το μεγάλο ελληνικό αποικισμό, το ελληνικό κράτος το 1926 υιοθέτησε νόμο, με τον οποίο άλλαξαν τα τοπωνύμια του τμήματος της Μακεδονίας στην Ελλάδα. Όλα τα χωριά, οι πόλεις, τα ποτάμια, τα βουνά ξαναβαφτίστηκαν και έλαβαν ελληνικά ονόματα ... Όλοι οι Μακεδόνες εξαναγκάστηκαν με τη βία να αλλάξουν τα ονόματα και τα επώνυμά τους ... ήταν αυστηρά απαγορευμένη η ομιλία της μακεδονικής γλώσσας ακόμη και στα σπίτια.»

Σε όλα τα σχολικά βιβλία **οι 600.000 Έλληνες πρόσφυγες από τον Πόντο και τη Μ. Ασία**, που γλίτωσαν από τη σφαγιαστική μανία του κεμαλικού στρατού και έφτασαν σε άθλια κατάσταση στη Μακεδονία το 1922, αφήνοντας πίσω τους τις πατρογονικές τους εστίες και 300.000 νεκρούς συγγενείς, φίλους και συγχωριανούς, εμφανίζονται ως άποικοι(!), που μάλλον μόνοι τους αποφάσισαν έρθουν στη Μακεδονία και να καταλάβουν μια χώρα που δεν τους ανήκει!! Αποσιωπούν το γεγονός ότι στη Μακεδονία πλειονηφούσε το ελληνικό στοιχείο και πριν φθάσουν αυτοί οι πρόσφυγες.

Η αλλαγή των τοπωνυμίων πράγματι έγινε το 1926 από το ελληνικό κράτος. Δεν άλλαξαν μόνο τα σλάβικα ονόματα, αλλά και τα τούρκικα (που ήσαν περισσότερα) και τα αλβανικά. **Το ίδιο έκαναν όλες οι βαλκανικές χώρες.** Γιατί μόνο η Ελλάδα να μην είχε το δικαίωμα να αντικαταστήσει τα τοπωνύμια που είχε επιβάλει η ξένη κατοχή και θύμιζαν στους Έλληνες τη φρίκη της; Αντιθέτως, η Ελλάδα είχε ένα λόγο παραπάνω να

το κάνει, αφού στη Μακεδονία μέχρι τον 6^ο αι. μ.Χ. υπήρχαν μόνο ελληνικά τοπωνύμια και επιπλέον πολλοί τόποι απλώς απέκτησαν δεύτερο όνομα κατά την τουρκοκρατία, χωρίς να καταργηθεί το ελληνικό (διπλή ονομασία). Έτσι το 1926 καταργήθηκε το τούρκικο ή το σλάβικο και απέμεινε το ελληνικό. Σε πολλές περιπτώσεις επανήλθε το αρχαίο όνομα, π.χ. Έδεσσα-Βοδενά (που και στις δύο γλώσσες σημαίνει την πόλη που είναι πλούσια σε νερά).

Οι άνθρωποι που άλλαξαν τα επώνυμά τους δεν το έκαναν δια της βίας, αλλά με τη θέλησή τους, γιατί ήσαν σλαβόφωνοι με ελληνική συνείδηση, γι' αυτό δεν έγιναν εξαρχηκοί και πολλοί απ' αυτούς πολέμησαν ως Έλληνες στο Μακεδονικό Αγώνα εναντίον των Βουλγάρων. Όσοι δεν είχαν ελληνική συνείδηση πέρασαν στη Βουλγαρία με την ανταλλαγή των πληθυσμών που επέβαλε η Συνθήκη του Νεϊγύ. Τώρα, γιατί η μετακίνηση των Βουλγάρων από την Ελλάδα στη Βουλγαρία είναι «εθνοτική εκδίωξη», ενώ η αντίστροφη μετακίνηση των Ελλήνων από τη Βουλγαρία στην Ελλάδα είναι «αποικισμός» μόνο οι παραχαράκτες το γνωρίζουν. Και εν πάση περιπτώσει ουδείς τότε είχε πει ότι μετακινήθηκαν «Μακεδόνες».

Ύστερα από όλη αυτή την ψευδολογία είναι αναμενόμενο οι Σκοπιανοί να ισχυρίζονται και για το **μεσοπόλεμο** ότι «όλοι οι Μακεδόνες αγωνιστές τάσσονταν υπέρ του εθνικού αυτοπροσδιορισμού και της ενοποίησης του μακεδονικού λαού σ' ένα ξεχωριστό κράτος». (Ρίστοφσκι, Η' Δημοτικού)

Αλλά η **απογραφή της Κοινωνίας των Εθνών το 1926** για την εθνολογική σύνθεση της ελληνικής Μακεδονίας, μετά την ανταλλαγή πληθυσμών Ελλάδας-Τουρκίας και Ελλάδας-Βουλγαρίας, μετρά 1.341.000 Έλληνες, 77.000 Βουλγάρους, 2.000 Μουσουλμάνους και 91.000 διάφορους (Εβραίους, Αρμένιους κ.λπ.). Πού βρέθηκαν «Μακεδόνες» και μάλιστα αγωνιστές για την ενοποίησή τους;

Ο αγώνας των αντιστασιακών οργανώσεων το 1941-44 στη Μακεδονία, κυρίως του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για την απελευθέρωση από τον Άξονα θεωρείται από τους Σκοπιανούς ότι βασικά ήταν αγώνας του «μακεδονικού λαού» και αφήνεται να εννοηθεί ότι ο ένοπλος αγώνας ήταν έργο κυρίως των μονάδων του Τίτο: «Οι επιτυχίες των μακεδονικών μονάδων συνέβαλαν στην αύξηση των ελεύθερων περιοχών» είναι ο τίτλος χάρτη στο βιβλίο της Η' τάξης του Μπέλκοφσκι, ενός χάρτη πλήρους αυθαιρεσιών, όπου από τις περιοχές που απελευθερώθηκαν από τον ΕΛΑΣ άλλες εμφανίζονται ότι απελευθερώθηκαν από τις δυνάμεις του Τίτο και άλλες ότι είναι ακόμη υπό ξένη κατοχή! Ο Ρίστοφσκι, στο βιβλίο της Η' Δημοτικού σελ. 103, συμπληρώνει: «Οι Μακεδόνες του αιγαιατικού (σ.σ.: ελληνικού) τμήματος της Μακεδονίας μετείχαν στον Αντιφασιστικό Αγώνα. Στη διάρκειά του προέβαλλαν τις πολιτισμικές-εθνικές αξίες τους ... τυπώνονταν διάφορες μακεδονικές εφημερίδες ... άνοιξαν τα πρώτα μακεδονικά σχολεία, τυπώθηκαν εγχειρίδια και βιβλία και η μακεδονική γλώσσα εισήχθη στην τέλεση της Θείας Λειτουργίας.»

Η αλήθεια είναι, όπως πιο αναλυτικά αναφέρουμε στο μέρος Ι, ότι μόνο στο τελευταίο έτος του πολέμου έδρασαν στην Ελλάδα και μόνο στις περιοχές Φλώρινας και Καστοριάς **τα 2 τιτοϊκά τάγματα του ΣΝΟΦ** κι αυτό έγινε λόγω των «διεθνιστικών υποχρεώσεων» του ΚΚΕ, ενώ σε ολόκληρη την Ελλάδα οι Έλληνες αντάρτες από την πρώτη στιγμή της ξένης κατοχής έδιναν σκληρό αγώνα. Τα δύο αυτά τάγματα λιγότερο προσέφεραν στον απελευθερωτικό αγώνα και περισσότερο δημιούργησαν σοβαρά προβλήματα στο εσωτερικό του, γι' αυτό δεν έγιναν ποτέ αποδεκτά όχι μόνο από το λαό, αλλά ούτε από τους Έλληνες «συντρόφους» τους. Ο ΕΛΑΣ ήρθε μέχρι και σε ένοπλη ρήξη με το ένα εξ αυτών και αναγκάστηκε να τα πετάξει και τα δύο έξω από τα ελληνικά σύνορα, οπότε και εντάχθηκαν επισήμως στο στρατό του Τίτο.

Ο ίδιος ο **Στάλιν** σε συνάντησή του στη Μόσχα στις 7/6/1946 με βουλγαρική αντιπροσωπεία από τους Γκ. Ντιμιτρόφ, Βασ. Κολάροφ και Τρ. Κοστόφ τους έκανε την

εξής σύσταση: «Η αυτονομία θα είναι το πρώτο βήμα για την ενοποίηση της Μακεδονίας, αλλά, λαμβάνοντας υπόψη τη σημερινή κατάσταση δε θα πρέπει να υπάρξει βιασύνη στο θέμα αυτό. Το ότι **δεν έχει ακόμη αναπτυχθεί μακεδονική συνείδηση στον πληθυσμό** δε σημαίνει τίποτα.» (Τα πρακτικά της συνάντησης στην εφημερίδα της Σόφιας Otecestven Vestnik 19/6/1991.) Ας παρακάμψουμε το αποκρουστικό «δε σημαίνει τίποτα» και ας κρατήσουμε την ομολογία του Στάλιν ότι μέχρι το 1946 τουλάχιστον δεν υπάρχει «μακεδονική συνείδηση».

Η **εξέγερση της Δράμας το 1941** κατά της βουλγαρικής διακυβέρνησης εθεωρείτο από την παλιότερη σκοπιανή ιστοριογραφία ως «εξέγερση του μακεδονικού λαού». Το σημερινό σχολικό βιβλίο (Μπέλκοφσκι, σελ. 87) γράφει ότι εξέφρασε «τη μεγάλη δυσарέσκεια στον ελληνικό και μακεδονικό πληθυσμό» και ότι σ' αυτή «μετείχαν και Μακεδόνες που βρίσκονταν υπό την επιρροή του ΚΚΕ.»

Για τον **ελληνικό εμφύλιο 1947-49** τα σχολικά βιβλία αναφέρουν ότι οι Σλαβομακεδόνες, που μετά την Ενδιάμεση Συμφωνία του 1995 αναφέρονται απλώς ως «Μακεδόνες», απετέλεσαν το «βασικό φορέα του πολέμου». Για τα αποτελέσματα του εμφυλίου ο Ρίστοφσκι γράφει (σελ. 154): «Μετά την ήττα του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας το αιγαιατικό τμήμα της Μακεδονίας υπέστη ... μεγάλες υλικές καταστροφές ... υπήρξαν εκεί και 21.000 περίπου νεκροί Μακεδόνες ... Περίπου 20.000 Μακεδόνες αναγκάστηκαν να διαφύγουν πέραν των συνόρων ... Επρόκειτο για μία ακόμη έξοδο στην ιστορία του μακεδονικού λαού.» [Παρατήρηση: «Έξοδος», ορολογία της Παλαιάς Διαθήκης!]

Η αλήθεια είναι (βλ. μέρος Ι) ότι ακόμη και στον απομονωμένο από τον ελληνικό λαό ΔΣΕ (σε αντίθεση με το λαοφιλή ΕΛΑΣ) οι **τιτοϊκοί του ΝΟΦ** ήσαν μια μικρή μειοψηφία, που επίσης δεν έγινε αποδεκτή. Ακόμη και οι αριθμοί που αναφέρει ο Ρίστοφσκι, στους οποίους το συντριπτικό ποσοστό είναι Έλληνες και όχι Σλάβοι, σε μια ελληνική Μακεδονία άνω του 1.000.000 ανθρώπων, δείχνουν πόσο «κατασκευασμένη» είναι η Ιστορία των Σκοπιανών.

Μετά τον εμφύλιο η Ελλάδα κατηγορείται ότι συνέχισε την πολιτική της απεθνικοποίησης και της αφομοίωσης και ότι «από τους Μακεδόνες που κατέφυγαν στις ανατολικοευρωπαϊκές χώρες αφαιρέθηκε η υπηκοότητα, τους απαγορεύτηκε η επιστροφή στη χώρα και δεν τους αναγνωρίστηκε το δικαίωμα στην περιουσία.» (Μπέλκοφσκι, σελ.151) Η αλήθεια είναι ότι το ελληνικό κράτος με την από 20/12/1982 απόφαση της κυβέρνησης (του ΠΑΣΟΚ) αφαίρεσε και τα τελευταία εμπόδια και επέτρεψε την επιστροφή στην Ελλάδα όλων των πολιτικών προσφύγων που είχαν πάρει μέρος στον εμφύλιο. Είναι άλλη η περίπτωση των προσφύγων που έφυγαν από την Ελλάδα επειδή συνεργάστηκαν αρχικά με τον Άξονα και μετά με τον Τίτο για την απόσπαση εδαφών από την ελληνική επικράτεια υπέρ ξένης χώρας. Οι Σκοπιανοί και οι προστάτες τους έχουν το θράσος να ζητούν από το ελληνικό κράτος να προστατεύει και να ενισχύει αυτούς που εργάζονται για τον ακρωτηριασμό του!

Όμως από κάποια στιγμή και πέρα οι Σκοπιανοί αρχίζουν να είναι ευχαριστημένοι με τις εξελίξεις στην Ελλάδα, όπως γράφει και ο Ρίστοφσκι (σελ. 152): «Μετά το 1990 στην Ελλάδα σημειώνονται σημαντικές αλλαγές σε σχέση με τους Μακεδόνες. Στο αιγαιατικό τμήμα της Μακεδονίας, αν και με μεγάλες δυσκολίες, ιδρύθηκαν μακεδονικές οργανώσεις (Ουράνιο Τόξο) και τυπώθηκαν έντυπα (Ζόρα και Νόβα Ζόρα). Το 2001 καθασιάστηκε στα Μογλενά η πρώτη μακεδονική εκκλησία, Αγία Χρυσή Μογλενών.» [Τα Μογλενά είναι η πεδιάδα της Αριδαίας.]

Αυτά με τις ευλογίες της εκσυγχρονιστικής κυβέρνησης των Σημίτη-Γιωργάκη και την ευγενή υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των εν Ελλάδι υπηρετών της (Οικολόγων, ΣΥΝασπισμένων κ.λπ.)

Η «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ» ΓΛΩΣΣΑ

Ο σλαβικός πληθυσμός της περιοχής του σημερινού κράτους των Σκοπίων ήταν από τη στιγμή που εμφανίστηκε πολιτιστικά καθυστερημένος, συγκρινόμενος ιδίως με το σύνολο ελληνικό πληθυσμό. Μέχρι και τον 9^ο αιώνα δεν είχε καν γραφή και **μέχρι το 1945 δεν υπήρχε μια κεντρική επίσημη γλώσσα, παρά μόνο τοπικά σλαβικά ιδιώματα**. Τα πρώτα βιβλία σε μια χωρίς κανόνες «μακεδονική», δηλ. ιδιοματική βουλγαρική, τυπώθηκαν το 1930.

Όταν ο Τίτο αποφάσισε να κατασκευάσει «μακεδονικό έθνος», έπρεπε να κατασκευάσει και «μακεδονική γλώσσα». Δημιούργησε ένα «Ινστιτούτο Μακεδονικής Γλώσσας» από μια μικρή ομάδα γλωσσολόγων, φιλόλογων, ιστορικών και λογοτεχνών, με περιοδικό όργανο τη «Μακεδονική Γλώσσα», που ανέλαβε δια νόμου το έργο αυτό. Η ομάδα επέλεξε ως βάση της νέας εθνικής γλώσσας το ιδίωμα της κεντρικής περιοχής της Ομόσπονδης Δημοκρατίας, μεταξύ Περλεπέ-Μοναστηριού-Κίσεβου-Βέλες. Δημιούργησε νέο διευρυμένο λεξιλόγιο, κανόνες γραμματικής, συντακτικού και γραπτής απόδοσης του προφορικού λόγου. Στις 3/5/1945 εγκρίθηκε το αλφάβητο και στις 7/6/1945 η ορθογραφία της νέας φτιαχτής γλώσσας.

Το έργο της ομάδας καθοδήγησε η πολιτική σκοπιμότητα **να εμφανιστεί η νέα γλώσσα όσο το δυνατόν πιο διαφορετική της επίσημης βουλγαρικής**, της οποίας ως βάση είχε επιλεγεί το ιδίωμα της βορειοανατολικής Βουλγαρίας, δηλ. της πιο μακρινής προς τα Σκόπια περιοχής. Έτσι απομάκρυνε βουλγαρικής προέλευσης υλικό και ενίσχυσε το σερβικό. Με τον τρόπο αυτό οι Σκοπιανοί αποδυνάμωναν την προσπάθεια των Βουλγάρων να ενσωματώσουν την περιοχή. Ειρωνικά οι Βούλγαροι αποκαλούσαν τη φτιαχτή γλώσσα των Σκοπιανών «κολισεφσκική σερβική», από το όνομα του τότε πρωθυπουργού Λαζάρ Κολισέφσκι.

Τα σλαβικά ιδιώματα της «μακεδονικής» γλώσσας ανάγονται στην αρχαία σλαβική και εντάσσονται στα βουλγαρικά ιδιώματα. **Όλοι οι γλωσσολόγοι του κόσμου θεωρούν την επίσημη γλώσσα των Σκοπίων και τη βουλγαρική ως μια αυτοτελή ομάδα**, διαφορετική των άλλων σλαβικών γλωσσών. Και οι δύο γλώσσες έχουν αποβάλει τις πρωτικές καταλήξεις, έχουν καταργήσει το απαρέμφατο, βάζουν το άρθρο μετά το όνομα κ.λπ., αντιθέτως προς τη σερβική.

Παρ' όλα τα «μαγειρέματα» Βούλγαροι και Σκοπιανοί συνεννοούνται άνετα μεταξύ τους. Ο Γ. Τριάντης στην «Ελευθεροτυπία» της 18/4/08 θυμίζει ότι κατά την επίσκεψή του στη Σόφια ο Κίρο Γκλιγκόροφ ζήτησε ... μεταφραστή. Παρά την επισημότητα της στιγμής, όλοι οι Βούλγαροι επίσημοι δεν μπόρεσαν να συγκρατηθούν και ξέσπασαν σε τρανταχτά γέλια!

Εννοείται ότι η γλώσσα των Σκοπίων, όπως και η βουλγαρική, έχει χιλιάδες ελληνικές λέξεις, αφού στους αιώνες της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας οι Σλάβοι της περιοχής υπάγονταν σε ελληνική διοίκηση και μέχρι το 1870 στο Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης. Επιπλέον η γλωσσική επιρροή της ελληνικής οφείλεται στην πολιτιστική επίδραση του ελληνισμού στο σύνολο σλαβικό στοιχείο, όπως και στο γεγονός ότι πολλοί Έλληνες εκσλαβίστηκαν βίαια κατά την περίοδο της τουρκοκρατίας, πέρασαν ένα στάδιο ως δίγλωσσοι και, όταν έγιναν σλαβόφωνοι, κράτησαν ένα μέρος από το λεξιλογικό θησαυρό της παλιάς τους γλώσσας. Βεβαίως, στο λεξιλόγιο των Σκοπιανών υπάρχουν και τουρκικές λέξεις. Η σερβική γλώσσα δεν έχει τόσο πολλές ελληνικές λέξεις.

[Για να γίνει μια σύγκριση, η σύγχρονη ελληνική γλώσσα έχει περίπου 1.000 σλαβικές και 1.000 αλβανικές λέξεις και ρίζες και περισσότερες τουρκικές.]

Όλα τα παραπάνω δεν εμποδίζουν τον κ. Bacid να συνεχίζει τη διατεταγμένη του υπηρεσία, γράφοντας: «Η αρχαία μακεδονική αποτελούσε ξεχωριστή ινδοευρωπαϊκή γλώσσα ... ήταν διαφορετική από την ελληνική και πιο κοντινή στη θρακική και την

ιλλυρική.» Από τον τεράστιο όγκο των αρχαίων ελληνικών κειμένων δε βρήκε ούτε ένα σημείο που να μπορεί να το χρησιμοποιήσει ως επιχείρημα. Στηρίχθηκε σε μια μυθιστορηματική βιογραφία του Μ. Αλεξάνδρου που έγραψε κάποιος Λατίνος Q. Q. Rufus περί το 70 μ.Χ. (300 χρόνια μετά), με σκοπό να ψυχαγωγήσει τους αναγνώστες του. Το έργο του διεκδικεί τόση ιστορική εγκυρότητα όση και κάποιες κινηματογραφικές «υπερπαραγωγές», που εμφανίζουν αρχαίους στρατηλάτες με τα ρόλεξ στο χέρι. Κατά τη δίκη του Φιλώτα επί προδοσία, σύμφωνα με το Rufus, ο Μ. Αλέξανδρος τον ρώτησε αν θα απολογηθεί στη μητρική του γλώσσα. Ο Φιλώτας απάντησε ότι προτιμά να μιλήσει στη γλώσσα που χρησιμοποίησε και ο Αλέξανδρος, για να γίνει πιο κατανοητός, και αμέσως ο Αλέξανδρος τον κατηγορήσε ότι απεχθάνεται τη γλώσσα των πατεράδων του.

Ο Rufus νομίζει ότι ο στρατός του Μ. Αλεξάνδρου λειτουργούσε όπως ο πολυεθνικός ρωμαϊκός της εποχής του. Δε γνώριζε, λοιπόν, ότι στο στρατό του Μ. Αλεξάνδρου η δίκη ενός διακεκριμένου Μακεδόνα, όπως ο Φιλώτας, σύμφωνα με άγραφη παράδοση των Μακεδόνων, γινόταν σε στενό μακεδονικό κύκλο (αντιθέτως με το ρωμαϊκό, όπου γινόταν λαϊκό δικαστήριο). Επομένως τέτοιος διάλογος αποκλείεται να έγινε. Η εγκυρότητα του Rufus είναι τόση, ώστε ο κορυφαίος των νεωτέρων βιογράφων του Μ. Αλεξάνδρου J. B. Droysen, περιγράφοντας τη δίκη του Φιλώτα δεν τον αναφέρει καν ως πηγή!

Αλλά η κακοπιστία του κάθε Bacid φαίνεται και από το εξής: Αν κάποιος λέμε ότι μιλάει μακεδονικά δε σημαίνει ότι αυτά τα μακεδονικά δεν είναι ελληνικά. Ακόμη και σήμερα λέμε ότι κάποιος μιλάει κρητικά ή ηπειρώτικα ή κερκυραϊκά και, φυσικά δεν εννοούμε ότι αυτά δεν είναι ελληνικά.

Ελλείψει άλλου στοιχείου, ο Bacid χρησιμοποιεί ως απόδειξη των ισχυρισμών του ακόμη και ότι το όνομα Φίλιππος (που το θεωρεί «μακεδονικό» και όχι ελληνικό!) επιβίωσε μέχρι τις μέρες μας, π.χ. Πλόβντιβ-Φιλιπούπολη. Σχόλια δεν χρειάζονται.

Η γλώσσα των αρχαίων Μακεδόνων, λοιπόν, ήταν διάλεκτος ελληνική. Σε κανένα αρχαίο κείμενο δεν αναφέρεται πουθενά ότι χρειάστηκε διερμηνέας για να συνεννοηθούν Μακεδόνες με άλλους Έλληνες. Αν υπήρχε, θα το είχαν οπωσδήποτε ανακαλύψει οι διάφοροι κύριοι Bacid και θα το είχαν κάνει σημαία τους. Ο Πίνδαρος, ο Ευριπίδης και οι άλλοι Έλληνες του νότου δε χρειάστηκε να μεταφράσουν τα έργα τους, όταν τα παρουσίασαν στη Μακεδονία. Άλλωστε την ελληνική γλώσσα διέδωσε ο Αλέξανδρος στην τεράστια αυτοκρατορία του και, όπως αναφέρει ο Γερμανός ιστορικός Karl Beloch, «από όλους τους παράλογους ισχυρισμούς που έχουν διατυπωθεί στο χώρο της Ιστορίας δεν υπάρχει κανένας πιο παράλογος από αυτόν που υποστηρίζει ότι ένας λαός που πέτυχε την κοσμοκρατορία απαρνήθηκε τη γλώσσα του, για να δεχτεί (και να διαδώσει) μια ξένη γλώσσα» (Griechische Geschichte, I, σελ. 44). Ακόμη και ο Δημοσθένης δεν έκανε κανένα υπαινιγμό για τη γλώσσα του Φιλίππου ή των υπηκόων του, παρότι οι αρχαίοι Αθηναίοι διακωμωδούσαν την προφορά των «επαρχιωτών» Μακεδόνων, όπως άλλωστε και άλλων Ελλήνων, π.χ. των Λακώνων-Σπαρτιατών, συνήθεια που συνεχίζεται μέχρι και σήμερα.

Τα πρώτα μακεδονικά **νομίσματα** κόπηκαν επί Αλεξάνδρου Α΄ με τη μορφή του και το όνομά του, στα ελληνικά βεβαίως. Όλα τα νομίσματα της αρχαίας Μακεδονίας που ακολούθησαν είχαν την ελληνική γραφή. Αλλά τα νομίσματα έχουν πάντα τη γλώσσα που κατανοεί περισσότερο ο λαός, δηλ. τη γλώσσα που μιλάει.

Μέχρι σήμερα έχουν βρεθεί στη Μακεδονία πάνω από 5.000 **επιγραφές**, όλες στην ελληνική γλώσσα. Και όταν λέμε ελληνική γλώσσα δεν εννοούμε μόνο το αλφάβητο, αλλά και τη ρίζα όλων των λέξεων. Την ελληνική γλώσσα έχουν χρησιμοποιήσει και τα 60.000 κείμενα που έχουν γραφεί στην αρχαία Μακεδονία.

Παρ' όλ' αυτά, στις 5 δεκαετίες αδράνειας του ελληνικού κράτους οι Σκοπιανοί και οι προστάτες τους κατάφεραν να περάσουν, μεταξύ άλλων, και τον όρο «μακεδονική»

γλώσσα για τη φτιαχτή επίσημη γλώσσα του κράτους, ακόμη και σε επιστημονικούς κύκλους, που γνωρίζουν και αποδέχονται όλα όσα προαναφέραμε για τη γλώσσα αυτή, αλλά υιοθετούν τον όρο για λόγους καθαρά πολιτικούς, δηλ. για να είναι ευθυγραμμισμένοι με τη νέα γραμμή των ΗΠΑ.

Ο ΕΠΕΚΤΑΤΙΣΜΟΣ ΩΣ ΑΛΥΤΡΩΤΙΣΜΟΣ

Η ελληνική κοινωνία δεν αντιλαμβάνεται το μέγεθος του προβλήματος με τα Σκόπια. Οι ελληνικές κυβερνήσεις φροντίζουν να μην την ενημερώνουν επαρκώς, ώστε να μη δέχονται ισχυρή πίεση για αντίστοιχες αντιδράσεις. Έτσι οι Έλληνες πολίτες δεν κατανοούν πλήρως το λόγο αυτής της γιγαντιαίας επιχείρησης παραχάραξης της ιστορίας και του πολιτισμού της Μακεδονίας, ούτε το μέγεθος του κινδύνου.

Από το 1944, που δημιουργήθηκε η Ομόσπονδη Δημοκρατία των Σκοπίων ως τμήμα της Γιουγκοσλαβίας του Τίτο, η πολιτική της ηγεσία με τη συμπαράσταση του Τίτο διακηρύσσει συνεχώς την πρόθεσή της να αποσπάσει την ελληνική Μακεδονία από το ελληνικό κράτος και να την ενσωματώσει στην Ομόσπονδη Δημοκρατία των Σκοπίων. Από το 1991, που οι Σκοπιοί ανεκήρυξαν το ανεξάρτητο κράτος τους, με τη συμπαράσταση των Δυτικών προστατών τους, εκφράζουν με μεγαλύτερη ένταση την πρόθεσή τους αυτή. Δε γνωρίζουμε σε ποιο βαθμό πιστεύουν ότι μπορούν να υλοποιήσουν τέτοια σχέδια, αλλά όσο η Ελλάδα ολιγωρεί τόσο αυτοί ενθαρρύνονται να τα θέσουν σε εφαρμογή. Προς το παρόν κάνουν την απαραίτητη προεργασία.

Πέραν των όσων έχουμε ήδη αναφέρει για τις επεκτατικές τους διαθέσεις, από τις αναρίθμητες διακηρύξεις και δηλώσεις τους αναφέρουμε τις εξής:

Στην Ιδρυτική Διακήρυξη της ΑΣΝΟΜ του 1944 αναφέρεται: «Είναι αναγκαίο να ενώσουμε όλο το μακεδονικό λαό και από τα τρία τμήματα της Μακεδονίας μέσα σε ένα μακεδονικό εθνικό κράτος.»

Ο ίδιος ο Τίτο στις 11/10/1945 σε ομιλία του στα Σκόπια ενώπιον χιλιάδων λαού είπε ότι η Γιουγκοσλαβία δεν πρόκειται ποτέ να απαρνηθεί «το δικαίωμα του μακεδονικού λαού να ενωθεί ... Σας εύχομαι όπως όλοι οι Μακεδόνες μια μέρα ενωθούν στην κοινότητά τους, τη Μακεδονία.»

Στις 2/7/1946 σε εκδήλωση στα Σκόπια ο τότε πρωθυπουργός της «Λ.Δ. Μακεδονίας» Λάζαρ Κολισέφσκι απεκάλεσε τη Λ.Δ.«Μ». «Πεδεμόντιο για την απελευθέρωση και την ένωση ολόκληρης της Μακεδονίας». [Το Πεδεμόντιο ήταν ο πυρήνας γύρω από τον οποίο πραγματοποιήθηκε η ενοποίηση της Ιταλίας.]

Στις 6/9/1946 στο Παρίσι, κατά τη Συνεδρίαση της Πολιτικής και Εδαφικής Επιτροπής για τη Βουλγαρία, ο Γιουγκοσλάβος αντιπρόσωπος Μοσέ(!) Πιγιάντε υποστήριξε ότι «η Μακεδονία του Αιγαίου διέρχεται την τραγικότερη περίοδο της ιστορίας της, υπό κτηνώδη βία». Γι' αυτό ζήτησε την άμεση παρέμβαση των Μεγάλων Δυνάμεων, ώστε «ο καταδυναστευόμενος μακεδονικός λαός να απαλλαγεί από τον ελληνικό ζυγό και να σχηματίσει κράτος εντός της Γιουγκοσλαβικής ομοσπονδίας.»

Με το ίδιο περιεχόμενο ήταν όλες οι δηλώσεις των αξιωματούχων των Σκοπίων και του Βελιγραδίου μέχρι το 1991, με αλλαγή μόνο του ύφους, ανάλογα με το πόσο καλές ή κακές ήταν οι σχέσεις των κυβερνήσεων Βελιγραδίου και Αθήνας.

Με την ίδρυση της Π.Γ.Δ.Μ. το 1991 εξέλιπαν και οι τυπικές αναστολές της ομοσπονδιακής κυβέρνησης του Βελιγραδίου και οι επεκτατικές διαθέσεις εκφράζονται απροκάλυπτα. Οι χάρτες με την ενιαία Μακεδονία ως τις παρυφές του Ολύμπου κατέκλυσαν κάθε γωνιά του νέου κράτους, μπήκαν σε όλα τα σχολεία, έγιναν καρτ-ποστάλ και γραμματόσημα. Στην εκπομπή «Φάκελοι» του SKY στις 15/1/08 ο δημοσιογράφος που έκανε ρεπορτάζ στα Σκόπια βρέθηκε σ' ένα σχολείο και, σε σχετική ερώτηση που έκανε, οι μαθητές απάντησαν ότι τα όρια της πατρίδας τους φθάνουν μέχρι

τη Λάρισα, τα Γιάννενα και τη Χαλκιδική! Μέχρι εκεί θέτει τα σύνορα της Ελλάδας και ο προαναφερθείς κ. Bacid!

Στις 24/5/08 στη Μελβούρνη της Αυστραλίας 10.000 Σκοπιανοί μετανάστες διαδήλωσαν με ένα πανό στην κεφαλή της πορείας τους, που έγραφε: «Η Θεσσαλονίκη θα γίνει και πάλι η πρωτεύουσα της Μακεδονίας». Στο ίδιο πανό υπήρχε χάρτης της Μακεδονίας από τα Σκόπια ως την Κατερίνη κι από τη Φλώρινα ως τις Σέρρες, με έμβλημα τον Ήλιο της Βεργίνας, ενώ ανέμιζαν αμερικανικές, αγγλικές και τουρκικές σημαίες!! Ανέμιζαν και ελληνικές σημαίες με σβάστικα στη θέση του σταυρού! Οι ίδιες σημαίες με τη σβάστικα κυκλοφόρησαν και στα Σκόπια μετά τη Σύνοδο του NATO στο Βουκουρέστι τον Απρίλιο 2008. Κατηγορούν ως ναζιστική την Ελλάδα, που έδωσε αναλογικά το μεγαλύτερο φόρο αίματος στον αγώνα κατά του ναζισμού, όπως αναγνώρισε και ο ίδιος ο Τσόρτσιλ. Ποιοι την κατηγορούν; Αυτοί που το 1941 υποδέχτηκαν τα φασιστικά στρατεύματα του Φίλοφ ως ελευθερωτές!

ΜΙΑ ΑΦΑΝΤΗ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ «ΚΑΤΑΠΙΕΖΕΤΑΙ»!

Με την ανακήρυξη του ανεξάρτητου κράτους των Σκοπίων εντάθηκε η ρητορική για την υπεράσπιση της «καταπιεζόμενης μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα». Είχαν προηγηθεί καταγγελίες στη ΔΑΣΕ στην Κοπεγχάγη το 1990 και στη Μόσχα το 1991 (βλ. μέρος III). Στο Σύνταγμα του νέου κράτους η προστασία αυτής της μειονότητας αναδεικνύεται ως μέγα εθνικό καθήκον.

Αλλά χρειάζεται πολύ θράσος, για να ξεσηκώνεις όλους τους διεθνείς οργανισμούς για την προστασία μιας μειονότητας που δεν υπάρχει!!

Οι Σκοπιανοί, με τη χρηματοδότηση του αμερικανοεβραϊκού λόμπι (Τζορτζ Σόρος κ.λπ.), δημιούργησαν μια ολιγάριθμη ομάδα πρακτόρων τους με την επωνυμία «Ουράνιο Τόξο», που παριστάνει τον εκπρόσωπο αυτής της μειονότητας. Η απήχηση που έχει στους Μακεδόνες φάνηκε από τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών του 2004, οπότε πήραν σε όλη την Ελλάδα 6.176 ψήφους, μέσα στις οποίες περιλαμβάνονται 580 από τη Θράκη. Στους νομούς που θεωρούν πιο «δικούς τους» πήραν: Φλώρινα 1203, Πέλλα 404 και Καστοριά 101. Αν συνυπολογίσουμε και τις ψήφους των πάσης φύσεως πρακτόρων, που ψηφίζουν ο,τιδήποτε ζημιώνει περισσότερο την Ελλάδα, πού βρίσκεται και πόση είναι αυτή η «μακεδονική μειονότητα», για την υποστήριξη της οποίας έχει ξεσηκωθεί το σύμπαν; Τουλάχιστον δεν αμφισβήτησαν μέχρι τώρα το αδιάβλητο των εκλογών στην Ελλάδα, ενώ οι εκλογές βίας και νοθείας που έγιναν το 2008 στο κράτος των Σκοπίων έφεραν σε απόγνωση ακόμη και τους πιο ένθερμους υποστηρικτές τους στην Ε.Ε. και τις ΗΠΑ!

Στο τέλος Μαρτίου 2008 ο υπ. Εξ. των Σκοπίων Αντόνιο Μιλοσόσκι έδωσε συνέντευξη στην ηλεκτρονική έκδοση του αμερικανικού περιοδικού «Νιούσγουικ» και, μεταξύ άλλων αποκαλυπτικών, είπε τα εξής: «Δεν πρόκειται για το όνομα, αλλά για τη μακεδονική μειονότητα που ζει στην Ελλάδα ... Στην Ελλάδα υπάρχει μια μεγάλη τουρκική μειονότητα, μια μεγάλη αλβανική μειονότητα και μια μικρή μακεδονική μειονότητα.» Ομολογεί αφ' ενός για ποιο λόγο επιμένουν στο όνομα (που δε θέλουν να τον καταλάβουν πολλοί στην Ελλάδα) και, βλέποντας τη μηδαμινή απήχηση του «Ουράνιου Τόξου», προσπαθεί να συγκροτήσει μέτωπο Τουρκίας, Αλβανίας και Σκοπίων κατά της Ελλάδας.

Τον Ιούλιο 2008 ο πρωθυπουργός των Σκοπίων Γκρούεφσκι με δύο επιστολές του στον πρόεδρο της Κομισιόν Μ. Μπαρόζο και στο Γ. Γ. του ΟΗΕ Μπαν Κι Μουν θέτει επιτακτικά θέμα «μακεδονικής μειονότητας» στην Ελλάδα.

Κάποιοι προστάτες των Σκοπιανών, που δεν κατέχουν κυβερνητικά αξιώματα, υποστηρίζουν αποκάλυπτα τους παραλογισμούς των Σκοπιανών. Στις 10/4/08 ο «πράσινος» ευρωβουλευτής, από τους ηγέτες του Μάη '68, υποστηρικτής των

βομβαρδισμών της Γιουγκοσλαβίας, Γαλλοεβραίος **Ντανιέλ Κον Μπεντίτ** μας υπέδειξε: «Η Ελλάδα θα πρέπει πλέον να αποδεχθεί ότι η Μακεδονία θα είναι πάντοτε Μακεδονία και θα ονομάζεται Μακεδονία». Μετά μία εβδομάδα η Ομάδα των Πρασίνων του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου διοργάνωσε συνέντευξη τύπου με τη συμμετοχή του «Ουράνιου Τόξου» και της «Ομοσπονδίας Τούρκων Δυτικής Θράκης στην Ευρώπη», κατά την οποία παρουσιάστηκε γλωσσικός χάρτης, στον οποίο η ελληνική Μακεδονία εντάσσεται γλωσσικά και πολιτιστικά στο κράτος των Σκοπίων, το οποίο αναφέρεται ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Ο εκπρόσωπος του «Ουράνιου Τόξου» Πέτρος Καζίας υποστήριξε ότι «η μακεδονική μειονότητα» στην Ελλάδα αριθμεί 180.000 άτομα(!), που καταπιέζονται από το ελληνικό κράτος, το οποίο δεν επιτρέπει καν τη διδασκαλία της «μακεδονικής γλώσσας». Η απήχηση της όλης κίνησης φαίνεται από το γεγονός ότι σ' αυτή την κορυφαία εκδήλωση της «μειονότητας» συγκεντρώθηκαν 50 άτομα, οι περισσότεροι δημοσιογράφοι.

Όλα τα παραπάνω για την απήχηση του «Ουράνιου Τόξου» δεν πρέπει να μας καθησυχάζουν, γιατί ξέρουν ότι δε στηρίζονται στη δική τους δύναμη, αλλά στη δύναμη των προστατών τους, Αμερικανών και Ευρωπαίων, καθώς και στην 5^η φάλαγγα που λειτουργεί στην Ελλάδα και αποτελείται από κάποιους πανεπιστημιακούς κύκλους και κάποιους πολιτικούς φορείς, όπως οι Πράσινοι, κάποιοι του ΣΥΡΙΖΑ, το ΣΕΚ-ΕΝΑΝΤΙΑ, η ΟΑΚΚΕ, κάποιοι δήθεν αντιφασίστες (που στις 18/10/08 διοργάνωσαν συγκέντρωση στην πλατεία Βικτωρίας, για να συμπαρασταθούν στη «Δημοκρατία της Μακεδονίας», που δέχεται την επίθεση του «ελληνικού εθνικισμού»!), κ.ά. **Ανοιχτά πλέον καλούν τους προστάτες τους να επέμβουν στρατιωτικά στην ελληνική Μακεδονία, για να την αποσπάσουν από το ελληνικό κράτος.**

Στις 5 Νοεμβρίου 2007 το «Ουράνιο Τόξο» έστειλε επιστολή στο Νίμιτς, όπου υποστηρίζονται επακριβώς όλες οι θέσεις των Σκοπιανών για το ζήτημα, υποστηρίζεται ότι το όνομα «Δημοκρατία της Μακεδονίας» είναι σύνθετο(!) και καταγγέλλεται η Ελλάδα για την καταπίεση της «μειονότητας». Η επιστολή καταλήγει: «3.2 Όλοι σήμερα γνωρίζουν και είναι μια πραγματικότητα ότι, όταν ο διεθνής παράγοντας διαπίστωσε ότι υπάρχει βάνανυση καταπάτηση των ανθρωπίνων και μειονοτικών δικαιωμάτων στη Βοσνία - Ερζεγοβίνη αλλά και στο Κόσοβο, **δε δίστασε να προβεί σε δραστηκά μέτρα, υπό την έγκριση μάλιστα του ΟΗΕ, ακόμη και σε στρατιωτική επέμβαση**, για να προστατέψει τον άμαχο πληθυσμό αλλά και να συνετίσει πολιτικά ένα απολυταρχικό και αντιδημοκρατικό καθεστώς, όπως ήταν το καθεστώς Μιλόσεβιτς στη Σερβία.

3.3 Στη συγκεκριμένη περίπτωση σχετική με το γενικότερο μακεδονικό ζήτημα, θεωρούμε ότι ο διεθνής παράγοντας (συμπεριλαμβανομένου του ΟΗΕ), μπορεί να παίξει καθοριστικό ρόλο σε ότι αφορά τη σταθερότητα, το μέλλον και την ειρήνη στη περιοχή. **Η πολιτική της Ελλάδας είναι δυστυχώς αποσταθεροποιητική για τα Βαλκάνια.** Στην αρχή με τη στήριξη της μεγαλοϊδεατικής πολιτικής του Μιλόσεβιτς και στη συνέχεια με τη διαρκή αμφισβήτηση του δικαιώματος στο γειτονικό κράτος να επιλέξει το όνομα και την ταυτότητά του.»

Συμπέρασμα: Η παραχάραξη της ιστορίας και του πολιτισμού της Μακεδονίας από τους Σκοπιανούς και τους προστάτες τους έχει δύο στόχους. Αφ' ενός να διασφαλίσει κάποια συνοχή στο τεχνητό κρατίδιο και αφ' ετέρου να διατηρεί μια μόνιμη απειλή εναντίον της πατρίδας μας. Οι Έλληνες, λοιπόν, δεν πρέπει να επιτρέψουμε αυτή την παραχάραξη, όχι μόνο για να υπερασπίσουμε την ιστορία μας και τον πολιτισμό μας, αλλά και για να διασφαλίσουμε την εδαφική μας ακεραιότητα και την ειρήνη.

ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ

ΟΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΕΣ ΔΙΕΡΓΑΣΙΕΣ

Παρότι ο Τίτο απέτυχε στη δεκαετία 1940-50 να προσαρτήσει την ελληνική Μακεδονία στη Γιουγκοσλαβία του, συνέχισε την προπαγάνδα του στο εσωτερικό και το εξωτερικό για την ύπαρξη «μακεδονικού» έθνους και καταπίεση «μακεδονικής» μειονότητας στην Ελλάδα. Στόχοι του να επιτύχει τη συνοχή του ομόσπονδου κρατιδίου και να κρατά ανοιχτό το θέμα για μια επόμενη ευκαιρία.

Όταν φάνηκαν τα πρώτα σημάδια διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας, η τοπική ηγεσία των Σκοπίων έθεσε ως στόχο τη μετατροπή της σε κρατική εξουσία. Αξιοποίησαν τα αποτελέσματα της μέχρι τότε γιουγκοσλαβικής προπαγάνδας και την αδράνεια των ελληνικών κυβερνήσεων και με τη βοήθεια των προστατών τους ανέβασαν τον πήχη των φιλοδοξιών τους, μεταφέροντας τους παράλογους ισχυρισμούς τους στους διεθνείς οργανισμούς. Πριν καν μετατραπούν σε κράτος, έπεισαν τη γιουγκοσλαβική διπλωματία να θέσει θέμα στη ΔΑΣΕ.

ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ Κοπεγχάγη (Ιούνιος 1990)

Η γιουγκοσλαβική αντιπροσωπεία κυκλοφορεί μνημόνιο, με το οποίο κατηγορεί την Ελλάδα για «παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων της Μακεδονικής Εθνικής Μειονότητας».

Ο Έλληνας αντιπρόσωπος στη ΔΑΣΕ με εμπεριστατωμένη παρέμβασή του (25/6/90) χαρακτηρίζει ως «φάντασμα» τη μειονότητα αυτή και καταγγέλλει ότι α) κατά τη διάρκεια των 2 τελευταίων ετών οργανώθηκαν συναντήσεις και διασκέψεις στα Σκόπια ομάδων Σλαβομακεδόνων μεταναστών από ολόκληρο τον κόσμο, με στόχο να τονώσουν παλιά εθνικιστικά αισθήματα, β) ότι οι εκπομπές του ραδιοφωνικού σταθμού των Σκοπίων στην ελληνική γλώσσα πήραν επιθετικό και διχαστικό χαρακτήρα, γ) ότι ενθαρρύνθηκαν ταραχές στην Αυστραλία και τον Καναδά και δ) ότι οι αρχές των Σκοπίων προχώρησαν σε μια συστηματική παραποίηση ιστορικών στοιχείων.

Τόνισε, επίσης, ότι οι 2.500.000 κάτοικοι της ελληνικής Μακεδονίας είναι περήφανοι για το μακεδονικό τους όνομα και την πολιτιστική τους κληρονομιά και οποιαδήποτε προσπάθεια σφετερισμού τους αποτελεί χονδροειδή παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους.

Μόσχα (Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 1991)

Παρά την ελληνική απάντηση στην Κοπεγχάγη, η γιουγκοσλαβική αντιπροσωπεία επαναλαμβάνει τις κατηγορίες της κατά της Ελλάδας στη νέα Διάσκεψη στη Μόσχα.

Ο Έλληνας αντιπρόσωπος στη ΔΑΣΕ πρέσβης Σ. Σταθάτος διανέμει κείμενο που υπενθυμίζει την απάντηση της Κοπεγχάγης και επιπλέον καταγγέλλει τον επεκτατισμό των Σκοπιανών, όπως εκφράζεται στις θέσεις των νέων πολιτικών δυνάμεων των Σκοπίων. Διαβάζει δήλωση του ηγέτη του ΒΜΡΟ Λ. Γκεοργκιέφσκι (11/11/90): «Το ΒΜΡΟ θα αγωνιστεί για μια ελεύθερη, αυτόνομη και ενιαία Μακεδονία». Διαβάζει δήλωση του ηγέτη του πρώην Κ.Κ. Π. Γκόσεφ (21/4/91): «Οι κομμουνιστές και οι σοσιαλδημοκράτες της Μακεδονίας δε θα σταματήσουν μέχρι να εκπληρωθεί η πολιτιστική, πολιτική και οικονομική ένωση των 3 Μακεδονιών».

Διευκρίνισε ότι δεν επιτρέπεται ο επαναπατρισμός στην Ελλάδα μόνον των υπολειμμάτων μιας σλαβικής μειονότητας, που συνεργάστηκαν πρώτα με τις αρχές της

φασιστικής κατοχής και μετά με το καθεστώς του Τίτο, με στόχο την προσάρτηση ελληνικών εδαφών προς όφελος ξένης χώρας.

[Στο προεκλογικό πρόγραμμα του ΒΜΡΟ διακηρύσσεται επίσης ότι «τμήματα του Μακεδονικού Έθνους ζουν κάτω από το κατοχικό καθεστώς της Ελλάδας, της Βουλγαρίας και της Αλβανίας», χαρακτηρίζεται η ένταξη στην ΕΟΚ ως ένα από τα πρώτα καθήκοντα του κόμματος και υποστηρίζεται η εφαρμογή των νόμων της ελεύθερης αγοράς. Το ΒΜΡΟ βγήκε πρώτο κόμμα στις εκλογές του Νοεμβρίου 1990, παίρνοντας τις 38 από τις 120 έδρες του Κοινοβουλίου. Αργότερα ο Λ. Γκεοργκιέφσκι έγινε και πρωθυπουργός.]

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΩΝ ΣΤΗΝ Ε.Ο.Κ.

Αφού η ΕΟΚ (με προεξάρχουσα τη Γερμανία), σε συνεργασία με τις ΗΠΑ και τους Γιουγκοσλάβους εγκαθέτους τους, κατόρθωσε να διαμελίσει τη Γιουγκοσλαβία, ξεκίνησε τη διαδικασία αναγνώρισης των νέων κρατών. Ήταν προφανές ότι οι ηγέτες των Σκοπίων, με τη στήριξη των προστατών τους, θα μετέφεραν στα όργανα της ΕΟΚ τους παράλογους ισχυρισμούς τους και την απαίτησή τους να αναγνωριστούν ως «Μακεδονία».

Η Σύνοδος των Βρυξελλών

Η Σύνοδος των υπουργών Εξωτερικών της ΕΟΚ στις 16/12/1991 στις Βρυξέλες ασχολήθηκε με την αναγνώριση των νέων κρατών. Ύστερα από πρόταση του Έλληνα υπουργού Αντ. Σαμαρά, η Σύνοδος αποφάσισε ομόφωνα να ζητήσει «από κάθε γιουγκοσλαβική Δημοκρατία, πριν από την αναγνώριση, να δεσμευτεί ότι θα υιοθετήσει συνταγματικές και πολιτικές εγγυήσεις που εξασφαλίζουν ότι δεν έχει **εδαφικές διεκδικήσεις** κατά γειτονικού κράτους-μέλους της Κοινότητας και ότι δε θα διεξάγει **εχθρική προπαγάνδα** εναντίον γειτονικού κράτους-μέλους, συμπεριλαμβανομένης και της χρήσης **ονομασίας** που συνεπάγεται εδαφικές διεκδικήσεις».

Ειδικά για το κράτος των Σκοπίων ανέθεσε σε επιτροπή υπό το Γάλλο καθηγητή **Badinter** να γνωμοδοτήσει αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για την αναγνώρισή του.

Ο τότε Πρόεδρος της Δημοκρατίας Κ. Καραμανλής έσπευσε να θριαμβολογήσει ότι η απόφαση «επιβεβαιώνει την αλληλεγγύη των εταίρων μας προς την Ελλάδα». Στις 3/1/1992 έστειλε επιστολή προς τους ηγέτες των χωρών της ΕΟΚ, στην οποία, μεταξύ άλλων, τονίζει: «Η Δημοκρατία αυτή δεν έχει κανένα απολύτως δικαίωμα, ούτε ιστορικό, ούτε εθνολογικό, να χρησιμοποιεί το όνομα “Μακεδονία”». Δε χρειάστηκε να περάσουν πολλές μέρες, για να τον διαψεύσουν οι «εταίροι» του.

Η Επιτροπή Badinter

Στις 6/1/1992 οι Σκοπιανοί επιφέρουν «**τροποποιήσεις**» στο **Σύνταγμά τους** της 17/11/1991, για να προσαρμοστούν στις Κατευθυντήριες Γραμμές των Βρυξελλών. Κάθε σοβαρός άνθρωπος θα έλεγε ότι αποτελούν εμπαιγμό. Συγκεκριμένα:

Το προοίμιο, που αναφέρεται στις παραδόσεις του Κρουσόβου και της ASNOM, παρέμεινε αναλλοίωτο.

Στο άρθρο 3 προστίθεται: «Η Δημοκρατία της Μακεδονίας δεν έχει εδαφικές διεκδικήσεις κατά γειτονικών κρατών». Στο ίδιο άρθρο, όμως, γράφει: «Τα σύνορα της Δημοκρατίας της Μακεδονίας δύνανται να μεταβληθούν ... βάσει των γενικά αποδεκτών διεθνών κανόνων». Αν σκεφθεί κανείς ότι τους «κανόνες» αυτούς καθορίζουν οι προστάτες τους του αμερικανοεβραϊκού λόμπι, που τα ΜΜΕ αποκαλούν «διεθνή κοινότητα», κατανοεί κατά πόσο οι Σκοπιανοί παραιτήθηκαν από τις εδαφικές τους διεκδικήσεις!

Στο άρθρο 49 προστέθηκε: «Η Δημοκρατία δε θα αναμειγνύεται στα κυριαρχικά δικαιώματα άλλων κρατών και στις εσωτερικές τους υποθέσεις». Στο ίδιο άρθρο, όμως, παρέμεινε ότι «η Δημοκρατία μεριμνά για το καθεστώς και τα δικαιώματα μελών του

μακεδονικού λαού σε γειτονικές χώρες, ... βοηθά την πολιτιστική τους ανάπτυξη και προωθεί τους δεσμούς μαζί τους»!! Όλ' αυτά, χωρίς να αναμειγνύεται;

Στις 11/1/92 η επιτροπή Badinter παρουσίασε τη γνωμοδότησή της. Και μόνο το γεγονός ότι ονομάζει το νεοσύστατο κρατίδιο «Δημοκρατία της Μακεδονίας» δείχνει την αντικειμενικότητά της. Η Επιτροπή, επιστρατεύοντας γελοία επιχειρήματα, συμπεραίνει ότι «η Δημοκρατία της Μακεδονίας ικανοποιεί τις προϋποθέσεις που τέθηκαν από τις Κατευθυντήριες Γραμμές ... της 16^{ης} Δεκεμβρίου 1991» και ότι «η χρήση του ονόματος Μακεδονία δε θα μπορούσε να υπαινίσσεται καμία εδαφική διεκδίκηση έναντι άλλου κράτους»!!!

Η απάντηση της Ελλάδας (που αμέλησε να στείλει εκπρόσωπο στην επιτροπή!) ήρθε στις 17/1/1992 με εκτενή επιστολή του υπουργού Εξωτερικών Αντ. Σαμαρά προς τους 11 ομολόγους του της ΕΟΚ, στην οποία κατηγορεί την Επιτροπή Badinter ότι τα στοιχεία της αντλήθηκαν αποκλειστικά από τα Σκόπια, εξηγεί ότι οι τροποποιήσεις του Συντάγματος των Σκοπίων «στερούνται σημασίας» και ότι ο όρος Μακεδονία στην ονομασία του κράτους «έχει από μόνος του επεκτατική χροιά», ενημερώνει ότι «η εχθρική προπαγάνδα εναντίον της Ελλάδας συνεχίζεται αμείωτη» και υποστηρίζει ότι «προηγούμενες διοικητικές επωνυμίες της περιοχής θα μπορούσαν ν' αποτελέσουν μια λογική και αποδεκτή λύση».

Στις 21/1/1992 ο Κ. Καραμανλής με επιστολή διαμαρτυρίας προς τον πρωθυπουργό της Ιταλίας Τζ. Αντρεότι αναφέρει ότι «δυσκολεύομαι ειλικρινά να αντιληφθώ ποια είναι τα συμφέροντα εκείνα της Ιταλίας στη Δημοκρατία των Σκοπίων που οδηγούν μέλη της Κυβέρνησής σας σε δημόσιες αντιπαραθέσεις με την Ελλάδα».

Η πρόταση Πινέιρο

Κατά τη Σύνοδο των υπουργών Εξωτερικών της ΕΟΚ στις 17/2/1992 στη Λισαβόνα δόθηκε εντολή στον Πορτογάλο προεδρεύοντα Ζοάο Πινέιρο να έρθει σε επαφή με Ελλάδα και Σκόπια και να προτείνει κάποια λύση. Μετά σειρά επαφών ο Πινέιρο έδωσε στην ελληνική κυβέρνηση τις προτάσεις του στις 1/4/1992, τα βασικά σημεία των οποίων ήσαν τα εξής:

α) Αντικατάσταση των άρθρων του Συντάγματος των Σκοπίων που περιείχαν ανθελληνικές αλυτρωτικές διατάξεις και επιβεβαίωση ότι η Ελληνική Μακεδονία αποτελεί «αναφαίρετο και αναπαλλοτρίωτο τμήμα της Ελληνικής Δημοκρατίας».

β) Αποκήρυξη και καταδίκη εκ μέρους των Σκοπίων κάθε ανθελληνικής αλυτρωτικής προπαγάνδας.

γ) Καθορισμό **σύνθετης ονομασίας**, που θα περιελάμβανε τον όρο «Μακεδονία» ή παράγωγό του. Ο ίδιος ο Πινέιρο πρότεινε (όχι στις γραπτές προτάσεις του) την ονομασία «Νέα Μακεδονία», αλλά κυκλοφορούσαν και άλλες, όπως «Βόρεια Μακεδονία» ή «Μακεδονία του Βαρδάρη».

Ο ηγέτης των Σκοπιανών Κίρο Γκλιγκόροφ έδειχνε ικανοποιημένος από την πρόταση Πινέιρο, αλλά στην Ελλάδα ο λαός ήταν τόσο οργισμένος, ώστε ούτε η κυβέρνηση Μητσοτάκη δεν τόλμησε να τη δεχτεί.

Η στάση του ελληνικού λαού δικαιώθηκε, όταν το Συμβούλιο των υπουργών Εξωτερικών στις 3/5/92 στο **Γκιμαράες** αποφάσισε «να αναγνωρίσουν αυτό το κράτος ως ανεξάρτητο και κυρίαρχο, μέσα στα υπάρχοντα σύνορά του και **υπό όνομα το οποίο μπορεί να είναι αποδεκτό απ' όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη**».

Η Σύνοδος της Λισαβώνας και ο Μητσοτάκης

Εν όψει της Συνόδου Κορυφής της Λισαβώνας, ο τότε πρωθυπουργός της Ελλάδας Κ. Μητσοτάκης έστειλε επιστολή στους ηγέτες των κρατών μελών, εντελώς έξω από το πνεύμα των αποφάσεων των πολιτικών αρχηγών. Προτείνει αναγνώριση από την ΕΟΚ του κράτους των Σκοπίων με όνομα που δε θα περιλαμβάνει τη λέξη «Μακεδονία», αλλά δέχεται την ελευθερία των Σκοπιανών «να αυτοαποκαλούνται με όποιο όνομα

επιθυμούν»! Ο κυνισμός αυτού του ανθρώπου του επιτρέπει να ομολογήσει ότι «τόσο Ευρωπαίοι όσο και Αμερικανοί διπλωμάτες έχουν προωθήσει αυτή την ιδέα σε μας» και να υπερηφανευτεί ότι «έχουμε απαντήσει θετικά σ' αυτό το συμβιβασμό και νοιώθουμε ότι μπορούμε να πείσουμε τον ελληνικό λαό να τον αποδεχτεί». [Πηγή: Επετηρίδα Αμυντικής και Εξωτερικής Πολιτικής 1993 του ΕΛΙΑΜΕΠ] Απορεί κανείς αν αυτά τα γράφει εκπρόσωπος του ελληνικού λαού ή εκπρόσωπος των «Ευρωπαίων και Αμερικανών διπλωματών»!!

Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο (Σύνοδος Κορυφής) της 27/6/92 στη **Λισαβόνα** αποφασίζει ότι **το κράτος των Σκοπίων θα αναγνωρισθεί μόνον εφ' όσον στην ονομασία του δεν περιέχεται ο όρος «Μακεδονία»**. Ο Μητσοτάκης, όχι μόνο δεν έσπευσε να αξιοποιήσει και να κατοχυρώσει τις αποφάσεις των Βρυξελλών, του Γκιμαράες και της Λισαβόνας, αλλά έκανε σαφές προς κάθε κατεύθυνση ότι είναι διατεθειμένος να προχωρήσει και πέραν των όσων αναφέρει στην επιστολή του και να αποδεχτεί τη σύνθετη ονομασία. Αυτός ο ολέθριος για την Ελλάδα άνθρωπος, παρά την απόφαση των πολιτικών αρχηγών, την οποία και ο ίδιος προσυπέγραψε, ήρθε σε επαφή με τους ξένους και τους έλεγε άλλα. Ο τότε υπουργός Εξωτερικών Αντ. Σαμαράς, στην εκπομπή «Φάκελοι» του ΜΕΓΑ στις 16/11/2004, αποκάλυψε: «Έγινα περίγελος. Με ρωτούσε ο κύριος Ντελόρ με υπονοούμενα, με ρωτούσε ο κύριος Πόστ του Λουξεμβούργου, με ρωτούσε ο Γκένσερ, με ρωτούσε ο κύριος Κόλλινς της Ιρλανδίας και μου λέγανε, καλά Αντώνη, **εδώ μας λές άλλα και μαθαίνουμε από το κέντρο ότι άλλη είναι η γραμμή**». Στην ίδια εκπομπή ο Σαμαράς αποκάλυψε ότι σε σύσκεψη που έγινε στις 6 Μαρτίου, 3 μέρες πριν φύγει για τις Βρυξέλες, για να δώσει τη μάχη του ονόματος, ο Μητσοτάκης του είπε παρουσία των άλλων: «Εγώ το θέμα του ονόματος δεν το θεωρώ σημαντικό.»!!!

Όλ' αυτά προφανώς περιήλθαν σε γνώση των Σκοπιανών, η Βουλή των οποίων, όπως ήταν φυσικό, απέρριψε ως απαράδεκτη την απόφαση της Λισαβόνας, περιμένοντας και επισήμως να ανακοινώσει η Ελλάδα ότι αποδέχεται τη σύνθετη ονομασία. Με τη καθοδήγηση των προστατών τους, δε θα αποδεχόντουσαν τότε ούτε τη σύνθετη και θα επέμεναν στην αναγνώρισή τους μόνο ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας», για να κάνει η Ελλάδα και το επόμενο βήμα υποχώρησης.

Η βρετανική προεδρία

Μετά την Πορτογαλία αναλαμβάνει από 1/7/1992 την προεδρία της ΕΟΚ η Μ. Βρετανία, με την πάγια ανθελληνική της πολιτική, η οποία φέρνει ανοιχτά την πρόταση για σύνθετη ονομασία.

Στις 3/9/1992 αναλαμβάνει το ρόλο του ειδικού απεσταλμένου της βρετανικής προεδρίας για το ζήτημα των Σκοπίων ο πρέσβης **Ρόμπιν Ο' Νιλ**. Στις 10/12/92 παρουσίασε την πολυσέλιδη έκθεσή του, μνημείο πανουργίας και (αριστοτεχνικά συγκεκαλυμμένης) εμπάθειας κατά της Ελλάδας. Με το δικαιολογητικό ότι οι θέσεις της Ελλάδας είναι γνωστές στα κράτη μέλη(!), **ανέλυσε τα επιχειρήματα μόνο των Σκοπιανών**, με αναφορά στην κατάπτυστη γνωμοδότηση της Επιτροπής Badinter, και κατέληξε να μεταφέρει τις προτάσεις της κυβέρνησης των Σκοπίων, δηλ. ο κ. Νιλ έγραψε μία έκθεση που θα μπορούσε να την είχε συντάξει ο υπουργός εξωτερικών των Σκοπίων! Οι ... σοβαρές υποχωρήσεις που δέχτηκαν να κάνουν οι Σκοπιανοί ήσαν οι εξής: 1) Να προσθέσουν μόνο για τις διεθνείς τους σχέσεις στο «Δημοκρατία της Μακεδονίας» σε παρένθεση τη λέξη «Σκόπια» (κάτι που καταντήσαμε σήμερα να τους παρακαλούμε να δεχτούν!). 2) Στο άρθρο 49 του Συντάγματός τους να αντικαταστήσουν τις λέξεις «γειτονικές χώρες» από τη λέξη «εξωτερικό»!!

Με το κλίμα που δημιούργησε η βρετανική προεδρία, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Εδιμβούργου στις 11-12/12/1992 απέφυγε να επιβεβαιώσει τις προηγούμενες αποφάσεις. Αντιθέτως, ανέλαβε υπό την προστασία του το κράτος των Σκοπίων, με παροχή

«ανθρωπιστικής και τεχνικής βοήθειας» 50 εκατομμυρίων ECU, διασφάλιση της πρόσβασης σε διεθνείς χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς κλπ., χωρίς να θέσει καν ως προϋπόθεση κάποια υποχώρησή τους στο θέμα του ονόματος.

Με όλες αυτές τις ραδιουργίες **το θέμα του ονόματος οδηγήθηκε σκοπίμως σε αδιέξοδο**, για να επιβεβαιωθεί άλλη μια φορά ότι **για κανένα εθνικό μας θέμα δεν μπορούμε να βασιζόμαστε στους «εταίρους» μας**. Εν τω μεταξύ οι Σκοπιανοί αποκαλούνται όλο και πιο συχνά στα όργανα και από τους αξιωματούχους της ΕΟΚ (Ευρωπαϊκή Ένωση, πλέον, μετά τη Συνθήκη του Μάαστριχτ) «Μακεδόνες» και το κράτος τους «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Μετά απ' αυτό το πολύ σημαντικό κέρδος, οι Σκοπιανοί μετέφεραν το ζήτημα από την Ε.Ε. σε ένα ακόμη πιο ευνοϊκό πεδίο, τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών, όπου κυριαρχούν αυτή την περίοδο οι ΗΠΑ.

Σχόλιο: Ο Μητσοτάκης και οι όμοιοί του ισχυρίζονται εκ των υστέρων ότι η Ελλάδα έπρεπε να αποδεχθεί την πρόταση Πινέρο, με το επιχείρημα ότι όλες οι προτάσεις που ακολούθησαν ήταν χειρότερες από αυτήν. Και τούτο, παρ' όλο που η επόμενη Σύνοδος Κορυφής στη Λισαβόνα δεν ήταν χειρότερη, αλλά επιβεβαίωσε την απόφαση των Βρυξελλών για μη χρήση του ονόματος της Μακεδονίας. Αυτό αποδεικνύει ότι η επιδείνωση της θέσης μας οφείλεται στη συνεχή υποχωρητικότητα και αδράνεια (για να χρησιμοποιήσουμε την πιο επιεική έκφραση) της ελληνικής πολιτικής ηγεσίας, η οποία δε φροντίζει να προστατεύει τα συμφέροντα της χώρας, αλλά να ευθυγραμμίζεται με τις οδηγίες των Αμερικανών και Ευρωπαίων προστατών της.

Αν ακολουθούσαμε όλοι τη λογική Μητσοτάκη, αν δεν είχε αντιδράσει ο ελληνικός λαός με τα συλλαλητήρια κλπ., οι Σκοπιανοί θα είχαν προωθήσει ακόμη περισσότερο τις θέσεις τους. Ο όποιος επιθετικός προσδιορισμός της «Μακεδονίας» σιγά σιγά θα παραλειπόταν, για να καταργηθεί κάποια στιγμή και τυπικά, και οι επεκτατικές διαθέσεις θα είχαν εκδηλωθεί πιο προκλητικά, έστω κι αν είχαν απαλειφθεί τα επίμαχα άρθρα του Συντάγματος, τα οποία με κάποια αναθεώρηση μπορούσαν να επανέλθουν.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ 817 ΤΟΥ ΟΗΕ

Από τις 30/7/1992 ο Πρόεδρος των Σκοπίων Κίρο Γκλιγκόροφ με επιστολή του προς το Γ.Γ. του αμερικανοκρατούμενου ΟΗΕ έκανε αίτηση να γίνει η χώρα του μέλος του οργανισμού με το όνομα «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Την περίοδο αυτή στα πανεπιστήμια και στα ΜΜΕ των ΗΠΑ ήδη οργιάζε η προπαγάνδα για την ύπαρξη «μακεδονικού έθνους» κλπ. Παραδείγματα:

Το πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ είχε εκδώσει «Εγκυκλοπαίδεια για τις Αμερικανικές Εθνότητες», στην οποία, μεταξύ άλλων εξοργιστικών ανέφερε: «Ενώ στο παρελθόν μερικοί Μακεδόνες μετανάστες έλεγαν ότι έχουν ελληνική καταγωγή, σήμερα οι περισσότεροι νιώθουν ελεύθεροι να αυτοαποκαλούνται «Μακεδόνες», χωρίς το φόβο ύπαρξης αντιποίνων από την ελληνική κυβέρνηση».

Στις 7 Ιουνίου 1992 ο Αμερικανός ιστορικός και αρθρογράφος Johann Fink δημοσίευσε άρθρο στην **αλυσίδα 300 και πλέον εφημερίδων του “Scripps Howard News Service”**, στο οποίο έλεγε και τα εξής: «Η Μακεδονία, η φτωχότερη από τις πρώην δημοκρατίες της Γιουγκοσλαβίας, είναι και πάλι ελεύθερη έπειτα από **είκοσι δύο αιώνες κατοχής από ξένους**. Τώρα υπάρχει ανησυχία ότι **η πατρίδα του Μεγάλου Αλεξάνδρου** είναι πιθανόν να αποτελέσει και πάλι το μήλον της έριδος ανάμεσα στις γείτονες χώρες.»

Η κυβέρνηση Μπους (πατρός), με υπουργό Εξωτερικών το **Λόρενς Ιγκλμπέργκερ** (του εβραϊκού λόμπι), εμφανώς προωθούσε το αίτημα των Σκοπιανών για αναγνώριση ως «Μακεδονία». Η ελληνική ομογένεια κινητοποιήθηκε και πέτυχε να εξασφαλίσει δήλωση του υποψηφίου του Δημοκρατικού Κόμματος για το αξίωμα του Προέδρου των ΗΠΑ **Μπιλ Κλίντον** στις 3/10/92, που έλεγε: «Εάν το νέο αυτό κράτος επιθυμεί την

αναγνώριση της Αμερικής, θα πρέπει να δεχτεί ... την απόφαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία **απορρίπτει τη χρήση του ονόματος της Μακεδονίας.**»

Αρχές Νοεμβρίου 1992 ο Κλίντον κέρδισε τις εκλογές και στις 20 Ιανουαρίου επρόκειτο να ορκιστεί ως ο νέος Πρόεδρος των ΗΠΑ. Η κυβέρνηση Μπους, μεταβατική πλέον, δεν είχε τη νομιμότητα να αναγνωρίσει τους Σκοπιανούς ως «Μακεδόνες». Γι' αυτό έστρεψε την προσπάθειά της να υφαρπάξει απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, που να αναγνωρίζει το κράτος των Σκοπίων ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας», ακόμη και στις 19 Ιανουαρίου, μία μέρα πριν τη λήξη της θητείας της! Με σκληρό και επίμονο αγώνα της ομογένειας απέτυχε αυτή η προσπάθεια.

Δεν μπορούμε να βεβαιώσουμε αν ο Κλίντον, που ανέλαβε στις 20 Ιανουαρίου 1993, σκόπευε να παραμείνει συνεπής προς τις υποσχέσεις που έδωσε προς τους Ελληνοαμερικανούς και με τις οποίες πήρε την ψήφο τους. Έχουμε κάθε λόγο να αμφιβάλουμε. Το βέβαιο είναι ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη έκανε ό,τι μπορούσε, για να τον διευκολύνει να αθετήσει τις υποσχέσεις του.

Ο **Κρις Σπύρου** ήταν ένας από τους πρωταγωνιστές της ομογένειας, τότε Πρόεδρος του Δημοκρατικού Κόμματος της Πολιτείας Νιου Χαμσάιρ. Σε ομιλία του στην «Ένωση Αποφοίτων Αμερικανικών Πανεπιστημίων» ανέφερε: «Δημόσια και επίσημα η Ελληνική Κυβέρνηση εργαζόταν να αποτρέψει την Κυβέρνηση Μπους να αναγνωρίσει τα Σκόπια ως “Δημοκρατία της Μακεδονίας”. **Παρασκηνιακά όμως η Ελληνική Κυβέρνηση συζητούσε ένα σύνθετο όνομα** ... Δεν ξέρω ακριβώς πόσες ώρες είχαν περάσει μετά την ορκωμοσία του Μπίλ Κλίντον στο αξίωμα του Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών, όταν οι **μισθωτοί αντιπρόσωποι της Ελλάδος (paid lobbyists)** στην Ουάσιγκτον κ.κ. “Manatos & Manatos” δημιούργησαν μια “προσωρινή ειδική” επιτροπή με την ονομασία “Ad hoc American Hellenic Leadership Committee”. Ποια ήταν τα μέλη αυτής της “προσωρινής επιτροπής” δεν έμαθα ποτέ. Αυτό που ξέρω είναι το εξής: Εκ μέρους αυτής της πρόχειρης επιτροπής η εταιρεία “Manatos & Manatos” ζήτησε από εκλεγμένους πολιτικούς, επιχειρηματίες και δημοτικούς άρχοντες, **όλους επιφανείς Ελληνοαμερικανούς**, να συνυπογράψουν μια επιστολή, που απευθυνόταν στον Πρόεδρο Κλίντον και του ζητούσε να υποστηρίξει τη **“νέα θέση”** της Ελληνικής Κυβέρνησης για μια **“συμβιβαστική λύση”** στο ζήτημα της αναγνώρισης του ονόματος της Νοτιοσλαβίας ... **Ο Πρόεδρος της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής Λι Χάμιλτον** δήλωσε στη διάρκεια εκδήλωσης Ελληνοαμερικανών στο Λος Άντζελες ότι ο ίδιος αλλά και στελέχη της κυβέρνησης Κλίντον εξεπλάγησαν από την απόφαση της κυβέρνησης Μητσοτάκη να μην επιμένει στη γνωστή θέση της για την ονομασία και, αντίθετα, να αποδεχθεί τη διαδικασία της διαιτησίας και της όποιας απόφασης των μεσολαβητών Σάιρους Βανς και Λόρδου Όουεν. Ο Αμερικανός βουλευτής, που θεωρείται ένας από τους λίγους πολιτικούς που γνωρίζουν τα ελληνικά εθνικά θέματα, ιδιαίτερα το Κυπριακό και το πρόβλημα που δημιουργούν τα Σκόπια, είπε ότι η πλειοψηφία των βουλευτών και των γερουσιαστών “είχαν πειστεί για τις δίκαιες θέσεις της Ελλάδας” και τις υποστήριξαν μάλιστα εγγράφως, υπογράφοντας κείμενο επιστολής προς τον Πρόεδρο Τζορτζ Μπους ... Ο Αμερικανός βουλευτής βλέπει “διαφωνία μεταξύ των θέσεων της Αθήνας και της Ομογένειας”, αφήνοντας να εννοηθεί ότι οι μόνοι που απέμειναν να επιμένουν για μη χρησιμοποίηση του ονόματος της Μακεδονίας είναι οι Ελληνοαμερικανοί... Ο κ. Χάμιλτον κατέληξε λέγοντας ότι, ακριβώς λόγω της αποδοχής από την Αθήνα συμβιβαστικής λύσης, ούτε το Κογκρέσο, ούτε η Κυβέρνηση Κλίντον μπορούν πια να βοηθήσουν, υπονοώντας ότι δεν ισχύουν οι προεκλογικές υποσχέσεις του Αμερικανού Προέδρου».

Όλα όσα αποκαλύπτει ο Κρις Σπύρου τα επιβεβαιώνει και ο δημοσιογράφος Μιχάλης Ιγνατίου στην ημερήσια εφημερίδα «Πρωινή» της Νέας Υόρκης.

Τελικά, η κυβέρνηση Μητσοτάκη δέχθηκε και επισήμως αυτό που είχε δεχθεί στο παρασκήνιο. Στις 7 Απριλίου 1993, με επιστολή προς το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, εν ονόματι της Ελληνικής Κυβέρνησης, ο τότε Υπουργός Εξωτερικών **Μιχάλης Παπακωνσταντίνου** (που είχε αντικαταστήσει τον εξαναγκασθέντα σε παραίτηση Αντ. Σαμαρά) ανήγγειλε ότι η Ελληνική Κυβέρνηση αποδέχεται τη συμβιβαστική πρόταση, με την οποία τα Ηνωμένα Έθνη θα αναγνωρίσουν το νοτιότερο τμήμα της πρώην Γιουγκοσλαβίας ως νέο κράτος με την ονομασία **«Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας» (ΠΓΔΜ-FYROM)**. Έτσι η ελληνική κυβέρνηση εγκατέλειψε τη «μη χρήση του ονόματος της Μακεδονίας», δέχθηκε τη σύνθετη ονομασία και άφησε να εννοηθεί ότι είναι διατεθειμένη και για παραπέρα υποχώρηση, αν θα μπορούσε να χαλιναγωγήσει την αντίδραση του ελληνικού λαού.

Ύστερα απ' όλ' αυτά, στις 7 Απριλίου 1993 το Συμβούλιο Ασφαλείας (Σ.Α.) του ΟΗΕ παίρνει την απόφαση **817**, με την οποία κάνει δεκτό το κράτος των Σκοπίων ως μέλος του ΟΗΕ, αλλά διαπιστώνει ότι «έχει προκύψει μια διαφορά γύρω από την ονομασία του κράτους, που είναι ανάγκη να επιλυθεί» και «παροτρύνει τα μέρη ... να επιτύχουν ταχεία διευθέτηση της διαφοράς τους ... Το κράτος προσωρινά αναφέρεται για κάθε σκοπό στο πλαίσιο του ΟΗΕ ως η Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας, εφ' όσον εκκρεμεί η διευθέτηση της διαφοράς». Την ίδια μέρα ο Πρόεδρος του Σ.Α. ενημερώνει τον Γ.Γ. του ΟΗΕ ότι έχει εξουσιοδοτηθεί από το Σ.Α. «η τελετή έπαρσης της σημαίας του ενδιαφερόμενου κράτους και η αναπέτασή της να μετατεθούν για μια επόμενη μέρα». Ως διαπραγματευτές για την επίλυση της διαφοράς ορίζονται ο Σάιρους Βανς (τ. υπ. Εξ. των ΗΠΑ, του εβραϊκού λόμπι), εκ μέρους του ΟΗΕ, και ο λόρδος Όουεν, εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΒΑΝΣ-ΟΟΥΕΝ (1993)

Στις 14/5/93 οι δύο διαπραγματευτές υποβάλλουν ένα Σχέδιο Συμφωνίας, τα κυριότερα σημεία της οποίας είναι τα εξής: α) Οι δύο χώρες επιβεβαιώνουν ως απαραβίαστα τα μεταξύ τους **σύνορα** και υποχρεώνονται να μην επεμβαίνουν η μία στα εσωτερικά της άλλης. β) Ορίζεται το **όνομα «Nova Makedonija»** για το νέο κράτος, το οποίο θα χρησιμοποιείται για όλες τις επίσημες ανάγκες. γ) Η «Nova Makedonija» διακηρύσσει ότι καμιά διάταξη του Συντάγματός της δε συνιστά βάση για οποιαδήποτε διεκδίκηση και δε χρησιμοποιεί τον **ήλιο της Βεργίνας** στη σημαία της ή οποιαδήποτε αλλού. δ) Οι δύο χώρες θα αποκαταστήσουν σύντομα **διπλωματικές σχέσεις** σε επίπεδο πρέσβων, θα αναπτύξουν τη συνεργασία τους σε όλους τους τομείς και η Ελλάδα θα υποστηρίξει την ένταξη της «Nova Makedonija» στην Ευρωπαϊκή Ένωση. ε) Η Συμφωνία θα παραμείνει σε ισχύ απεριόριστα, εκτός αν η μία χώρα ζητήσει με γραπτή ανακοίνωση τον τερματισμό της, κάτι που δεν μπορεί να γίνει πριν περάσουν **20 χρόνια** από την υπογραφή της Συμφωνίας. Η Συμφωνία παύει να ισχύει 12 μήνες μετά τη γραπτή ανακοίνωση.

Ο Πρόεδρος των Σκοπίων Κίρο Γκλιγκόροφ, με επιστολή του προς το Γ.Γ. του ΟΗΕ Μπούτρος Γκάλι στις 29/5/93, γεμάτη φιλοφρονήσεις για το έργο των διαπραγματευτών, επί της ουσίας απορρίπτει ως απαράδεκτη την ονομασία «Nova Makedonija», επιμένοντας στο σκέτο «Μακεδονία», και εκφράζει αντιρρήσεις για σημεία που θα μπορούσαν να περιορίσουν την αλυτρωτική τους προπαγάνδα. Στις προφορικές συζητήσεις του δέχτηκε την αλλαγή της σημαίας.

Η ελληνική κυβέρνηση, με επιστολή του Ειδικού Απεσταλμένου της πρέσβη Γεωργίου Παπούλια προς το Σ.Α. στις 27/5/93, «θεωρεί το σχέδιο ως ικανοποιητική βάση για τη δημιουργία σχέσεων καλής γειτονίας μεταξύ Ελλάδας και ΠΓΔΜ» και αποδέχεται **σύνθετη ονομασία**, όχι όμως τη «Nova Makedonija», αντιπροτείνοντας τη **«Σλαβομακεδονία»**.

Το Σ.Α. με νέα απόφαση, την **845** στις 18/6/1993, επιβεβαίωσε την 817.

Σχόλιο: Το σχέδιο Βανς-Όουεν ήταν απαράδεκτο για την Ελλάδα, για τους εξής λόγους: α) Έδινε το όνομα της Μακεδονίας στους Σκοπιανούς, προσβάλλοντας την ιστορία μας και τον πολιτισμό μας. β) Αποτελούσε εμπαιγμό, αφού άφηνε αναλλοίωτο το Σύνταγμα των Σκοπιανών, που διεκήρυσσε την ύπαρξη «μακεδονικού έθνους», αυτοαναγόρευε τους Σκοπιανούς σε προστάτες των «Μακεδόνων» των γειτονικών χωρών και προέβλεπε αλλαγή συνόρων. Οι Έλληνες έπρεπε να πειστούμε ότι όλ' αυτά δεν υποδηλώνουν ανάμιξη στα εσωτερικά μας και εδαφικές διεκδικήσεις!! γ) Η 20ετία είναι ένας λογικός χρόνος, για να ισχυροποιηθεί το νέο κράτος και, με τη βοήθεια των προστατών του, να δημιουργήσει προϋποθέσεις διεκδικήσεων.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΜΠΑΡΓΚΟ (1994)

Μετά τη νίκη του ΠΑΣΟΚ στις εκλογές της 10^{ης}/10/1993, η νέα κυβέρνηση έκανε γνωστό προς όλους τους ενδιαφερομένους ότι δε θα συνεχίσει την υποχωρητική γραμμή από την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Ο υπουργός Εξωτερικών Κ. Παπούλιας με επιστολές του στις 5/11/93 προς τον ομόλογό του των ΗΠΑ Ο. Κρίστοφερ και το Γ.Γ. του ΟΗΕ Μπούτρος Γκάλι επανατοποθετεί το ζήτημα στη σωστή του βάση και ζητεί να ασκηθεί πίεση στα Σκόπια, ώστε να εγκαταλείψουν την αδιαλλαξία τους. Κάποιες χώρες μέλη της Ε.Ε., όμως, έχουν αρχίσει διαβουλεύσεις με τα Σκόπια, για την αναγνώρισή τους. Ο πρωθυπουργός Α. Παπανδρέου, με παρέμβασή του στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο των Βρυξελλών στις 10-11/12/93, προειδοποιεί ότι «οι κινήσεις αυτές κλονίζουν τη μεταξύ μας εμπιστοσύνη και αλληλεγγύη».

Παρά την ελληνική προειδοποίηση, στις 16 Δεκεμβρίου 1993 6 χώρες μέλη της Ε.Ε. (Βρετανία, Γαλλία, Γερμανία, Δανία, Ιταλία, Ολλανδία) δηλώνουν ότι θα αναγνωρίσουν το κράτος των Σκοπίων με το όνομα ΠΓΔΜ. Ακολουθούν και άλλες χώρες και στις 9/2/94 το αναγνωρίζουν και οι ΗΠΑ, επίσης ως ΠΓΔΜ. Ο Γκλιγκόροφ, με επιστολή του προς τον Πρόεδρο των ΗΠΑ Μπιλ Κλίντον, χαιρετίζει την αναγνώριση και εκδηλώνει την προθυμία του να μετατρέψει το κράτος του ουσιαστικά σε αμερικανικό προτεκτοράτο (κυρώσεις κατά της Σερβίας, ετοιμότητα για προσχώρηση στη «Σύμπραξη για την Ειρήνη» κλπ.).

Η ελληνική κυβέρνηση του Α. Παπανδρέου αποφασίζει στις 16/2/94 να πιέσει τους ίδιους τους Σκοπιανούς με κλείσιμο του ελληνικού προξενείου στα Σκόπια και κλείσιμο των συνόρων με τα Σκόπια για όλα τα προϊόντα πλην των τροφίμων και φαρμάκων (εμπάργκο).

Το ελληνικό εμπάργκο είχε σοβαρές επιπτώσεις για το κράτος των Σκοπίων. Τα διυλιστήρια και τα χαλυβουργία διέκοψαν τη λειτουργία τους, επειδή δεν μπορούσαν να εφοδιαστούν από το λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Το συνολικό κόστος στην οικονομία των Σκοπίων εκτιμάται γύρω στο 1,5 δισεκ. δολάρια. Βεβαίως κόστος είχαν και οι Έλληνες επιχειρηματίες που είχαν εκεί επενδύσεις.

Το ελληνικό εμπάργκο ξεσήκωσε τους προστάτες των Σκοπιανών. Το υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ χαρακτήρισε «αποσταθεροποιητική» την ελληνική απόφαση. Η Κομισιόν στις 22/4/94 παρέπεμψε την Ελλάδα στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, με βάση το άρθρο 225 της Συνθήκης του Μάαστριχτ για τη λειτουργία της Κοινής Αγοράς και το ελεύθερο εμπόριο των κρατών μελών με άλλες χώρες και ζητούσε τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων, δηλ. ζητούσε από το Δικαστήριο να υποχρεώσει την Ελλάδα να άρει τα μέτρα. [Στις 29/6/94 το Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση της Κομισιόν.] Ο Τζορτζ Σόρος προσέφερε στα Σκόπια δύο δάνεια, από 25 εκατ. δολάρια το καθένα. Βοήθεια προσέφεραν η Γερμανία, η Ευρωπαϊκή Τράπεζα για την Ανασυγκρότηση και Ανάπτυξη, η Διεθνής Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Σχόλιο: Το εμπάργκο αποτελούσε ένα μέτρο πίεσης, όμως έπρεπε να χρησιμοποιηθεί με σταθερότητα. Εάν η κυβέρνηση έκρινε ότι δε θα άντεχε στις πιέσεις των Δυτικών της «συμμάχων» (τις οποίες όφειλε να προβλέψει), θα μπορούσε να εφαρμόσει το εμπάργκο ανεπισήμως, δηλ. τα τελωνεία μας να επιστρέφουν όλα τα εμπορεύματα που προορίζονταν για μια χώρα άγνωστη σε μας. Να απαγορεύει τη μετακίνηση προσώπων από ή προς χώρα άγνωστη σε μας. Επιπλέον έπρεπε να ασκήσει δίωξη στους πολλούς αετονύχηδες που θησαύρισαν κάνοντας λαθρεμπόριο, κυρίως πετρελαίου, στα ελληνοσκοπιανά σύνορα, ώστε το εμπάργκο να είναι πιο αποτελεσματικό. Αλλά πώς να περιμένει κανείς πάταξη της διαφθοράς από το ΠΑΣΟΚ;

Η ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ (1995)

Οι ΗΠΑ και η Ε.Ε. από τη στιγμή που επιβλήθηκε το ελληνικό εμπάργκο άρχισαν να πιέζουν την ελληνική κυβέρνηση να το άρει. Μαζί τους συντάσσονται πολιτικοί και επιχειρηματικοί κύκλοι της Ελλάδας. Η κυβέρνηση του Α. Παπανδρέου υποχωρεί και οδηγείται στην Ενδιάμεση Συμφωνία.

Η Ενδιάμεση Συμφωνία συντάχθηκε από τους Αμερικανούς Σάιρους Βανς και Μάθιου Νίμιτς και υπογράφηκε στις 13/9/1995 από τους τότε υπουργούς εξωτερικών της Ελλάδας Κάρολο Παπούλια και των Σκοπίων Στέβο Τσερβενκόφσκι. Είναι η συμφωνία που υποτίθεται ότι ισχύει μέχρι σήμερα και καθορίζει τις σχέσεις των δύο χωρών, γι' αυτό θα αναφερθούμε πιο αναλυτικά σ' αυτήν.

Το «μικρό πακέτο»

Η βάση της είναι η προηγούμενη πρόταση Βανς-Όουεν με κάποιες αλλαγές. Η σοβαρότερη είναι ότι αφορά στο «μικρό πακέτο», όπως τότε χαρακτηρίστηκε, δηλ. **αφορούσε σε όλα τα άλλα θέματα, πλην του ονόματος**, που ήταν το θέμα-κλειδί, που αφέθηκε να αντιμετωπιστεί αργότερα.

Αυτό ήταν πολύ αρνητικό για την Ελλάδα, που έπαψε να είναι ένα κράτος με όνομα αναγνωρισμένο απ' όλους και υποβιβάστηκε σε «Πρώτο Μέρος», για να εξισωθεί μ' ένα νεοσύστατο κρατίδιο («Δεύτερο Μέρος»), που προσπαθεί να σφετεριστεί μια ιστορία κι ένα πολιτισμό που δεν του ανήκουν, για να αποκτήσει οντότητα. Με την παγίδα του «μικρού πακέτου» ομαλοποιήθηκαν οι σχέσεις μας με τους γείτονες, δεσμευτήκαμε να μην τους δημιουργούμε κανένα πρόβλημα κι έτσι στερήσαμε τον εαυτό μας από όπλα με τα οποία μπορούσαμε να τους πιέσουμε. Μόνο αντάλλαγμα είχαμε ότι αφαιρέθηκε ο ήλιος (το αστέρι) της Βεργίνας από τη σημαία τους, που προφανώς μπήκε κάποια στιγμή, για να αφαιρεθεί στη διαπραγμάτευση και να κερδίσουν την «ομαλοποίηση».

Η αναβολή για το όνομα ήταν κέρδος για τους Σκοπιανούς, που είχαν τη χρονική άνεση να αποκαταστήσουν σταδιακά σχέσεις με άλλες χώρες ως «Μακεδονία» και να μας φέρουν προ τετελεσμένου, όπως και έκαναν. Βεβαίως κέρδος είχαν οι Έλληνες επιχειρηματίες που έχουν επενδύσει στα Σκόπια και πίεζαν να κλείσει η Συμφωνία, γιατί γι' αυτούς το χρήμα είναι πάνω απ' όλα.

Γενικολογίες-Αοριστολογίες

Το προοίμιο και τα άρθρα 2,3,4 αναφέρονται στο απαραβίαστο των συνόρων και της εδαφικής ακεραιότητας, στην αποχή από την απειλή χρήσης βίας, στην ασφάλεια, στη δημοκρατία, στις θεμελιώδεις ελευθερίες και στο σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τυπικότητες χωρίς αξία, αφού τα άρθρα που ακολουθούν συμβάλλουν προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Στο άρθρο 1 επιβάλλεται η άμεση ίδρυση Γραφείων Συνδέσμου στις δύο πρωτεύουσες, με τελικό στόχο οι διπλωματικές σχέσεις να αναβαθμιστούν σε επίπεδο πρεσβευτών.

Διακίνηση εγγράφων και εμπορευμάτων

Με το άρθρο 5, παρ. 2 συμφωνήθηκε ότι «τα Μέρη θα λάβουν πρακτικά μέτρα, συμπεριλαμβανομένου του ζητήματος των εγγράφων, για την ομαλή διενέργεια εμπορίου και συναλλαγών, **κατά τρόπο που θα συνάδει με τις αντίστοιχες θέσεις τους σχετικά με την ονομασία του Δευτέρου Συμβαλλομένου Μέρους**».

Αυτό μπορεί να ερμηνευτεί από τους Σκοπιανούς ότι εμείς στέλνουμε ο,τιδήποτε προς την «ΠΓΔΜ» και αυτοί είναι υποχρεωμένοι να το δεχτούν και αυτοί μας στέλνουν ο,τιδήποτε ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας» και είμαστε υποχρεωμένοι να το δεχτούμε.

Το ίδιο άρθρο στη συνέχεια προσθέτει ότι «τα Μέρη θα λάβουν πρακτικά μέτρα, έτσι ώστε η διαφορά σχετικά με την ονομασία του Δευτέρου Συμβαλλομένου Μέρους να μην παρακωλύει ή παρεμβαίνει στην ομαλή διενέργεια εμπορίου και συναλλαγών μεταξύ του Δευτέρου Συμβαλλομένου Μέρους και τρίτων μερών». Αυτό μπορεί να ερμηνευτεί από τους Σκοπιανούς ότι είμαστε υποχρεωμένοι όλα τα εμπορεύματα που έρχονται στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης από άλλες χώρες με προορισμό τη «Δημοκρατία της Μακεδονίας» να τα αφήνουμε να περνούν, δηλ. να «ξέρουμε» ποιο κράτος είναι αυτό.

Κάποιοι του «πατριωτικού ΠΑΣΟΚ» κατηγορούν τις κυβερνήσεις Σημίτη και Καραμανλή ότι τηρούν τα παραπάνω. Εάν είχαν διαβάσει την Ενδιάμεση Συμφωνία, θα γνώριζαν ότι αυτά τα υπέγραψε η κυβέρνηση του (ασθενούς, βεβαίως) Α. Παπανδρέου.

Αλυτρωτισμός

Με το άρθρο 6 παρ. 2 «Το Δεύτερο Συμβαλλόμενο Μέρος δηλώνει ότι τίποτε στο Σύνταγμά του και ιδίως στο άρθρο 49 δεν μπορεί και δε θα έπρεπε να ερμηνευτεί ότι συνιστά ή θα συνιστά ποτέ βάση για να αναμειγνύεται το Δεύτερο Συμβαλλόμενο Μέρος στις εσωτερικές υποθέσεις άλλου Κράτους, προκειμένου να προστατεύσει το καθεστώς και τα δικαιώματα οποιωνδήποτε προσώπων σε άλλα κράτη που δεν είναι πολίτες του Δευτέρου Συμβαλλόμενου Μέρους.»

Αλλά το άρθρο 49 του Συντάγματός τους της 17/11/1991 είναι σαφές: «Η Δημοκρατία μεριμνά για το καθεστώς και τα δικαιώματα μελών του μακεδονικού λαού σε γειτονικές χώρες, ... βοηθά την πολιτιστική τους ανάπτυξη και προωθεί τους δεσμούς μαζί τους». Στην τροποποίηση της 6/1/1992 προστέθηκε η πρόταση: «Η Δημοκρατία μας δε θα αναμειγνύεται στα κυριαρχικά δικαιώματα άλλων κρατών και στις εσωτερικές τους υποθέσεις». Τώρα, πώς είναι δυνατό να μην «αναμειγνύεται» και συγχρόνως να «μεριμνά» και να «προωθεί δεσμούς» είναι απορίας άξιο. Πολύ περισσότερο που στο προοίμιο του Συντάγματος αναφέρεται ότι το Σύνταγμα στηρίζεται μεταξύ άλλων «ιδιαίτερα επί των κρατικών και νομικών παραδόσεων της Δημοκρατίας του Κρουσόβου και των ιστορικών αποφάσεων της Αντιφασιστικής Συνέλευσης της Λαϊκής Απελευθέρωσης της Μακεδονίας (ΑΣΝΟΜ).

[Θυμίζουμε ότι η Δημοκρατία του Κρουσόβου το 1903 διεκήρυξε ότι επιδιώκει την ανακήρυξη αυτόνομης Μακεδονίας στο σύνολο των μακεδονικών εδαφών της τότε Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, με ανομολόγητο τελικό σκοπό την προσάρτησή της στη Βουλγαρία και ότι η ΑΣΝΟΜ το 1944 έκανε έκκληση προς τους «Μακεδόνες» της Ελλάδας και της Βουλγαρίας να ξεσηκωθούν, με σκοπό να πετύχουν την ένωσή τους με τους αδελφούς τους στη γιουγκοσλαβική Μακεδονία, ώστε όλοι μαζί ως Ομόσπονδη Δημοκρατία να ενταχθούν στο κράτος της Ο.Λ.Δ. της Γιουγκοσλαβίας.]

Εφαρμόζοντας αυτό το άρθρο του Συντάγματός τους, οι Σκοπιανοί χρηματοδοτούν τους ολιγάριθμους πράκτορες του «Ουράνιου Τόξου» και συνεργάζονται μαζί τους, για να καταγγέλλουν την Ελλάδα σε διάφορους ευρωπαϊκούς οργανισμούς, γιατί μέσα στην Ελλάδα δεν μπορούν να μας δημιουργήσουν κανένα πρόβλημα, επειδή δε βρίσκουν καμιά υποστήριξη στο έργο τους.

Επεκτατισμός

Στο άρθρο 6 παρ. 1 «Το Δεύτερο Συμβαλλόμενο Μέρος δηλώνει εδώ επισήμως ότι τίποτε στο Σύνταγμά του και ειδικώς στο προοίμιό του ή στο άρθρο 3 δεν μπορεί και δε

θα έπρεπε να ερμηνεύεται ότι συνιστά ή θα συνιστά ποτέ τη βάση οποιασδήποτε αξίωσης σε οποιαδήποτε επικράτεια που δε βρίσκεται εντός των υπαρχόντων συνόρων του.» Αλλά και το άρθρο 3, σε συνδυασμό με το τμήμα του προοιμίου που προαναφέραμε, είναι πολύ σαφές και δε χρειάζεται «ερμηνείες»: «Τα σύνορα της Δημοκρατίας δύνανται να μεταβληθούν μόνο σύμφωνα με το Σύνταγμα και βάσει της αρχής της εθελοντικότητας (voluntariness) και των γενικά αποδεκτών διεθνών κανόνων.» Στην τροποποίηση της 6/1/92 προστέθηκε στο άρθρο 3 ότι «Η Δημοκρατία της Μακεδονίας δεν έχει εδαφικές διεκδικήσεις κατά γειτονικών κρατών».

Και εδώ, δηλ., μέσα σε ένα άρθρο υποστηρίζονται τα ακριβώς αντίθετα και οι «μεσολαβητές» μας έπεισαν να πάρουμε στα σοβαρά τις διευκρινίσεις των Σκοπιανών.

Τα σύμβολα και ο ήλιος της Βεργίνας

Με το άρθρο 7 παρ. 2 «το Δεύτερο Συμβαλλόμενο Μέρος θα παύσει να χρησιμοποιεί καθ' οιονδήποτε τρόπο το σύμβολο με όλες τις μορφές του που απεικονίζεται στην εθνική του σημαία πριν τεθεί σε ισχύ η Συμφωνία». Αυτό ήταν το μόνο κέρδος που είχαμε, αλλά κι αυτό μισό, γιατί δεν εξηγείται ο λόγος που δεν μπορούν οι Σκοπιανοί να χρησιμοποιούν τον ήλιο της Βεργίνας, δηλ. ότι αποτελεί μέρος της ελληνικής πολιτιστικής κληρονομιάς, κάτι που έκανε το σχέδιο Βανς-Οουεν.

Στη συνέχεια του ίδιου άρθρου παρ.3 αναφέρεται γενικά για τα σύμβολα και το εξής αμίμητο: «Αν οποιοδήποτε Μέρος θεωρεί ότι ένα ή περισσότερα σύμβολα που αποτελούν μέρος της ιστορικής ή πολιτιστικής του κληρονομιάς χρησιμοποιείται από το άλλο Μέρος, θα επισημάνει τη φερόμενη αυτή χρήση στην προσοχή του άλλου Μέρους και το άλλο Μέρος θα προβεί σε απαραίτητη διορθωτική ενέργεια ή θα εξηγήσουν για ποιο λόγο δε θεωρεί απαραίτητο να πράξει κάτι τέτοιο.»

Με απλά λόγια οι Σκοπιανοί μπορούν να χρησιμοποιούν οποιοδήποτε άλλο σύμβολο πλην του ήλιου της Βεργίνας, να στήνουν αγάλματα του Φίλιππου και του Αλέξανδρου, ονομάζοντάς τους προγόνους τους, με μόνη υποχρέωση να απαντούν στις δικές μας διαμαρτυρίες, δηλ. να μας κάνουν μάθημα Ιστορίας!

Διακίνηση προσώπων

Με το άρθρο 8 παρ. 2 δεσμευτήκαμε ότι «τα μέρη θα απόσχουν από την επιβολή οποιουδήποτε εμποδίου στη διακίνηση ανθρώπων ή αγαθών μεταξύ των επικρατειών τους ή δια μέσου της επικράτειας εκατέρου Μέρους και θα συνεργαστούν για να διευκολύνουν τη διακίνηση αυτή σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο και έθιμα.»

Αυτό οι Σκοπιανοί μπορούν να το ερμηνεύσουν ότι υποχρεώνει την Ελλάδα να μη θέτει κανένα περιορισμό στην είσοδο στην Ελλάδα εποχικών ή μόνιμων Σκοπιανών εργατών.

Στο ίδιο άρθρο παρ. 3 δεχόμαστε ότι μπορούμε να ζητήσουμε τις «καλές υπηρεσίες» της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των ΗΠΑ για διαμεσολάβηση μεταξύ των δύο κρατών. Αλλά όποτε μεσολάβησαν οι Δυτικοί μας «σύμμαχοι» σε εθνικό μας θέμα πάντα έριξαν το βάρος τους υπέρ της άλλης πλευράς! Καλύτερα, λοιπόν, να μας λείπει τέτοια μεσολάβηση!

Η ένταξη στο NATO και την Ε.Ε.

Με το άρθρο 11 «το Πρώτο Συμβαλλόμενο Μέρος συμφωνεί να μην προβάλει αντιρρήσεις στην αίτηση ή συμμετοχή του Δεύτερου Συμβαλλόμενου Μέρους σε διεθνείς, πολυμερείς και περιφερειακούς οργανισμούς και θεσμούς, των οποίων είναι μέλος το Πρώτο Συμβαλλόμενο Μέρος, πάντως, το Πρώτο Συμβαλλόμενο Μέρος επιφυλάσσεται του δικαιώματος να προβάλει αντιρρήσεις σε οποιαδήποτε συμμετοχή αναφέρεται ανωτέρω, εάν και στην έκταση που το Δεύτερο Συμβαλλόμενο Μέρος πρόκειται να αναφερθεί σε τέτοιους οργανισμούς ή θεσμούς διαφορετικά απ' ό,τι στην παράγραφο 2 της απόφασης 817 (1993) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών.

Αυτό δίνει τη δυνατότητα στους Σκοπιανούς απρόσκοπτα να γίνουν μέλη της Ε.Ε., του ΝΑΤΟ κλπ. ως ΠΓΔΜ και στην πράξη να χρησιμοποιούν το όνομα «Δημοκρατία της Μακεδονίας», που κάποια στιγμή θα επιχειρήσουν να το καθιερώσουν και τυπικά.

Διάφορες συνεργασίες

Τα επόμενα άρθρα μας υποχρεώνουν να βελτιώσουμε την επιστημονική και τεχνική συνεργασία μας με τους Σκοπιανούς καθώς και τη συνεργασία στον τομέα της εκπαίδευσης (άρθρο 16), στην προστασία του περιβάλλοντος (άρθρο 17), στην αντιμετώπιση φυσικών καταστροφών (άρθρο 18), στη διακίνηση επιχειρηματιών και τουριστών (άρθρο 19), στην αντιμετώπιση της τρομοκρατίας(!) και του εγκλήματος (άρθρο 20).

Όπως προαναφέραμε, με τα άρθρα αυτά οι Σκοπιανοί μπορούν να συνεχίζουν να σφετερίζονται το όνομα, την ιστορία και τον πολιτισμό της Μακεδονίας, να προωθούν την αναγνώρισή τους ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας», να συνεχίζουν την αλυτρωτική προπαγάνδα και τις συκοφαντικές επιθέσεις εναντίον της Ελλάδας σε διεθνείς οργανισμούς κι εμείς πρέπει να ενισχύουμε το κράτος τους σε όλους τους τομείς, ώστε όλα τα παραπάνω να τα κάνουν πιο αποτελεσματικά!

Η κατάργηση της Συμφωνίας

Με το τελευταίο άρθρο (23) η Ενδιάμεση Συμφωνία μπήκε σε εφαρμογή στις 13/10/1995, δηλ. 30 μέρες μετά την υπογραφή της. Οι δύο χώρες ήταν υποχρεωμένες να την τηρούν, μέχρι να την αντικαταστήσουν από μια οριστική συμφωνία (που προφανώς θα περιλαμβάνει και το όνομα). Αν δεν είχε υπογραφεί οριστική συμφωνία, η Ενδιάμεση Συμφωνία θα μπορούσε να καταργηθεί μόνο μετά πάροδο τουλάχιστον 7 ετών, εφ' όσον μία από τις δύο χώρες με γραπτή της δήλωση αποσυρθεί από τη Συμφωνία. Η Συμφωνία παύει να ισχύει 12 μήνες μετά τη γραπτή αυτή δήλωση. Καμιά τέτοια δήλωση δεν έγινε μέχρι σήμερα, άρα η Ενδιάμεση Συμφωνία είναι ακόμη σε ισχύ, αλλά οι Σκοπιανοί στην πράξη την καταπατούν ποικιλοτρόπως. Χαρακτηριστική είναι η επιστολή που έστειλε ο Γκλιγκόροφ στον Βανς αμέσως μετά τη Συμφωνία: «Η Δημοκρατία της Μακεδονίας στις σχέσεις της και τις επαφές της με όλα τα κράτη και τους διεθνείς οργανισμούς θα κάνει χρήση του συνταγματικού της ονόματος»!

Γενικό συμπέρασμα: Η Ενδιάμεση Συμφωνία είναι χειρότερη από το σχέδιο Βανς-Όουεν, δηλ. η κυβέρνηση Α. Παπανδρέου υπέγραψε μια συμφωνία χειρότερη από αυτήν που δεν τόλμησε (παρότι ήθελε) να υπογράψει η κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Η καταγγελία της Ενδιάμεσης Συμφωνίας είναι το πρώτο βήμα που πρέπει να κάνει μια ελληνική κυβέρνηση, για να επιδιώξει μια στοιχειωδώς δίκαιη λύση του προβλήματος. Όσο για το όριο των 12 μηνών για την κατάργησή της, η Ελλάδα δικαιούται να θεωρήσει ότι δεν την δεσμεύει, ότι η Συμφωνία έχει προ πολλού παύσει να ισχύει, αφού έχει καταπατηθεί από τους Σκοπιανούς σε όλα τα βασικά της σημεία από την επόμενη μέρα της υπογραφής της.

Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΝΙΜΙΤΣ (Απρίλιος 2005)

Από την υπογραφή της Ενδιάμεσης Συμφωνίας και για 9 χρόνια δεν υπήρξε καμιά σημαντική πρωτοβουλία για την ονομασία ή για ο,τιδήποτε άλλο στις σχέσεις των δύο χωρών. Απλώς ο χρόνος δούλευε υπέρ των Σκοπιανών, αφού οι αναγνωρίσεις συνεχίστηκαν, επειδή η ελληνική κυβέρνηση αδρανούσε.

Στις 6/12/2004 άρχισε στη Ν. Υόρκη νέος γύρος διαπραγματεύσεων για το θέμα της ονομασίας υπό την αιγίδα του ΟΗΕ, με μεσολαβητή τον Μάθιου Νίμιτς. Στις αρχές Απριλίου 2005 ο Νίμιτς κατέθεσε στις δύο πλευρές την πρότασή του, που ζήτησε να κρατηθεί απόρρητη! Και μόνο αυτό το γεγονός φανερώνει την κακή πρόθεση του κ. μεσολαβητή. Η πρότασή του ... διέρρευσε στην «Ελευθεροτυπία» της 13/4/2005

(προφανώς από το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών) και είχε τη μορφή ψηφίσματος του Συμβουλίου Ασφαλείας. Τα κυριότερα από τα 13 σημεία του είναι τα εξής:

Στο σημείο 4 αναγνωρίζει ότι στο εσωτερικό του κράτους των Σκοπίων θα χρησιμοποιείται ως έχει η ονομασία «Republika Makedonija», δηλ. οι Σκοπιανοί θα συνεχίζουν ανενόχλητοι να διαμορφώνουν «μακεδονική συνείδηση» στους πολίτες τους.

Στο σημείο 5 καθορίζει ότι για κάθε επίσημη χρήση εντός του ΟΗΕ το κράτος θα αποκαλείται «Republika Makedonija-Skopje», ονομασία που θα είναι νομικά ισότιμη με το «Republika Makedonija» για διεθνή χρήση. Στο άρθρο 6 συστήνει στους άλλους διεθνείς οργανισμούς και τις κυβερνήσεις την ίδια χρήση, αλλά «κανένα κράτος δε θα επιδιώξει να ασκήσει ανάρμοστη επιρροή σε άλλους προκειμένου να επηρεάσει τη χρήση». Αυτό σημαίνει ότι οι άλλοι οργανισμοί και οι κυβερνήσεις μπορούν να μην ακολουθήσουν τη σύσταση (όπως είναι βέβαιο ότι θα κάνουν), να χρησιμοποιούν το «Δημοκρατία της Μακεδονίας», χωρίς να έχει το δικαίωμα η Ελλάδα να αντιδράσει.

Στο σημείο 7 διευκρινίζει ότι ο όρος «Μακεδονία αναφέρεται σε μια γεωγραφική περιοχή, που καλύπτει το σύνολο ή μέρος πολλών κρατών». Η λέξη «σύνολο» προφανώς αναφέρεται στο κράτος των Σκοπίων, δηλ. κατοχυρώνει ότι ολόκληρο το κράτος των Σκοπίων βρίσκεται στο γεωγραφικό χώρο της Μακεδονίας, κάτι που είναι ανακριβές, αφού μόνο το 1/4 έως 1/3 του κράτους βρίσκεται στη Μακεδονία και το υπόλοιπο (και η πρωτεύουσα Σκόπια) εκτός. Η ανακρίβεια έχει σκοπό να ενισχύσει τα «δικαιώματα» των Σκοπιανών σε οτιδήποτε μακεδονικό. Το κυριότερο όμως είναι όχι τι διευκρινίζει, αλλά τι δε διευκρινίζει η πρόταση: ότι δεν υπάρχει «μακεδονικό έθνος», επιτρέπει δηλ. στους Σκοπιανούς να διατηρούν τα επίμαχα άρθρα του Συντάγματός τους και να συνεχίζουν ανενόχλητοι την επεκτατική τους προπαγάνδα.

Στο σημείο 9 διακηρύσσει ότι κανένα κράτος ή επίσημη υποδιαίρεση αυτού δε θα αποκαλείται οποτεδήποτε «Macedonia» ή «Makedonija». Αυτό σημαίνει ότι εμείς πρέπει να αλλάξουμε το όνομα της Μακεδονίας μας, τουλάχιστον με κάποιο επιθετικό προσδιορισμό, π.χ. «Νότια» ή «Ελληνική Μακεδονία».

Στο σημείο 11 υπενθυμίζεται η «δέσμευση της Ελληνικής Δημοκρατίας να υποστηρίξει ενεργά την αίτηση (του κράτους των Σκοπίων) να γίνει μέλος περιφερειακών οργανισμών, περιλαμβανομένων της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ.»

Η πρόταση συνοδεύτηκε από ερμηνευτική δήλωση, που υπενθυμίζει στην Ελλάδα την υπόσχεσή της να παράσχει στη Republika Makedonija-Skopje υποστήριξη και βοήθεια στην οικονομική της ανάπτυξη και τονίζει ότι οι όροι «Μακεδονία» και «μακεδονικός» δεν είναι υπό τον αποκλειστικό έλεγχο κανενός κράτους ή αρχής», δηλ. πρέπει να τους ευχαριστήσουμε που σφετερίζονται την ιστορία μας και τον πολιτισμό μας. Ζητεί την επανεξέταση των σχολικών βιβλίων, αλλά δεν προβλέπει καμιά συνέπεια στην περίπτωση που οι Σκοπιανοί συνεχίζουν να διδάσκουν στα παιδιά ότι η Θεσσαλονίκη είναι «κατεχόμενη» από τους Έλληνες και πρέπει να απελευθερωθεί! Και δεν είναι τόσο αφελής ο κ. Νίμιτς, ώστε να μη γνωρίζει ότι οι Σκοπιανοί θα αγνοήσουν τη «σύστασή» του.

Αντιθέτως, ένα σημείο της ερμηνευτικής δήλωσης αναφέρει ότι «και οι δύο κυβερνήσεις με ενημέρωσαν ότι δεν πρόκειται να εναντιωθούν σε αυτή τη λύση». Πράγματι ο πρωθυπουργός της Ελλάδας Κ. Καραμανλής έσπευσε πρώτος να δηλώσει: «Αυτή η πρόταση δεν ικανοποιεί πλήρως τις θέσεις μας, αλλά θα ήμασταν έτοιμοι να την αποδεχούμε σαν βάση για μία λύση ... παρέχει και στις δύο πλευρές ένα μοναδικό παράθυρο ευκαιρίας, που θα συμβάλει στην περαιτέρω σταθεροποίηση της περιοχής». Οι Σκοπιανοί, όμως, απέρριψαν την πρόταση!! Θα ήταν πολύ αφελής να πιστέψει κανείς ότι οι Σκοπιανοί τόλμησαν να εναντιωθούν στις επιθυμίες των προστατών τους. Είναι προφανές ότι υπήρξε συμπαιγνία μεταξύ Σκοπιανών και Αμερικανών, ώστε να εκτεθεί η ελληνική κυβέρνηση, ακόμη και ο πολύπειρος υπ. Εξ. Π. Μολυβιάτης, να ακολουθήσει η

δεύτερη πρόταση Νίμιτς, με τους Σκοπιανούς να μην έχουν κάνει ούτε ένα βήμα υποχώρησης και την Ελλάδα να ξεκινά από την 1^η πρόταση Νίμιτς!!

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΝΙΜΙΤΣ (Οκτώβριος 2005)

Πράγματι, αφού από τα τέλη Σεπτεμβρίου 2005 ξεκίνησε νέος κύκλος διαβουλεύσεων για την ονομασία, στις 7/10/2005 ο Νίμιτς επέδωσε τη νέα πρότασή του στις δύο κυβερνήσεις, η οποία επίσης ζήτησε να κρατηθεί απόρρητη! Όμως και αυτή τη φορά ... διέρρευσε, τώρα στο σκοπιανό τύπο! Η νέα πρόταση υποστηρίζει με σαφέστερο τρόπο τις θέσεις των Σκοπιανών. Συγκεκριμένα (και με την επιφύλαξη ότι όσα διέρρευσαν είναι ακριβή):

1) Οι χώρες (πάνω από 100) που είχαν μέχρι τότε αναγνωρίσει το κράτος ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας» θα συνεχίσουν να χρησιμοποιούν την ονομασία αυτή.

2) Σε όλους τους διεθνείς οργανισμούς μετά το 2008 το κράτος θα αναφέρεται με το ίδιο όνομα.

3) Μόνο η Ελλάδα θα έχει δικαίωμα να προσθέτει το όνομα της πρωτεύουσας, δηλ. «Δημοκρατία της Μακεδονίας-Σκόπια».

Αλλά δευτερεύοντα σημεία είναι παρόμοια με αυτά που περιελάμβανε η πρώτη πρόταση, με πιο συγκεκριμένη την υποχρέωση της Ελλάδας για μετονομασία της ελληνικής Μακεδονίας σε «ελληνική επαρχία της Μακεδονίας, ώστε να μη δημιουργείται σύγχυση με τη Μακεδονία των γειτόνων.» Αντί, δηλαδή, να δώσουν (έστω) σύνθετο όνομα στο δικό τους κράτος, υποχρεώνουν εμάς να δώσουμε σύνθετο όνομα στη δική μας Μακεδονία!

Η εξαπάτηση της ελληνικής κυβέρνησης ήταν προφανής. Ακόμη και ο συντηρητικός, μετριοπαθής και δυτικόφιλος υπ. Εξ. Πέτρος Μολυβιάτης, εξοργισμένος, χαρακτήρισε αμέσως την πρόταση «απαράδεκτη». Μετά λίγο χρόνο αντικαταστάθηκε από τη θυγατέρα του Μητσοτάκη!! Περισσότερο να αναφέρουμε ότι η νέα πρόταση Νίμιτς έγινε αποδεκτή από τους Σκοπιανούς!

ΝΕΟΣ (τελευταίος;) ΓΥΡΟΣ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΩΝ

Μήνες πριν ήταν γνωστό ότι στο τέλος του 2007 θα άρχιζε νέος κύκλος διαπραγματεύσεων, εν όψει του οποίου οι Σκοπιανοί εμπράκτως έδειξαν ότι θεωρούν νεκρή την Ενδιάμεση Συμφωνία, ότι απαιτούν πλέον την αναγνώρισή τους μόνον ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας» και περιμένουν από την Ελλάδα νέο βήμα υποχώρησης. Ο **Σερτζάν Κερίμ**, τ. υπουργός Εξωτερικών των Σκοπίων, τουρκικής καταγωγής, ο οποίος εξελέγη για το 2007-2008 Πρόεδρος της Γ.Σ. του ΟΗΕ, κατά τη διάρκεια της Γ.Σ. στις 25/9/07, καλώντας στο βήμα το Σκοπιανό Πρόεδρο Μπράνκο Τσερβενκόφσκι, τον αποκάλεσε 3 φορές «Πρόεδρο της Δημοκρατίας της Μακεδονίας», παρά την Ενδιάμεση Συμφωνία και παρά τις αποφάσεις 817 και 845 του Σ.Α. του ΟΗΕ, ότι «το κράτος προσωρινά αναφέρεται για κάθε σκοπό στο πλαίσιο του ΟΗΕ ως η Πρώτη Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας, εφ' όσον εκκρεμεί η διευθέτηση της διαφοράς». Η ελληνική διπλωματία έπρεπε να προβλέψει το γεγονός αυτό και να προσπαθήσει να εμποδίσει την εκλογή του Κερίμ, κάτι που δεν έκανε. Η υπ. Εξ. Ντόρα Μπακογιάννη, ενώ είχε ειδοποιηθεί πριν εβδομάδες ότι θα προκληθεί η Ελλάδα, φρόντισε να απουσιάζει από την αίθουσα(!), αφήνοντας το μόνιμο αντιπρόσωπό μας στον ΟΗΕ Ιωάννη Μουρίκη να καταθέσει μομφή κατά του Προέδρου της Γ.Σ.

Πράγματι την 1/11/2007 άρχισε ο νέος γύρος διαπραγματεύσεων στη Ν. Υόρκη με μεσολαβητή και πάλι τον απαράδεκτο Μ. Νίμιτς και εκπροσώπηση των δύο χωρών σε επίπεδο πρέσβων. **Το Φεβρουάριο 2008 ο Νίμιτς παραδίδει τις «νέες» προτάσεις του**, προκλητικότερες των προηγούμενων. Το κείμενο των προτάσεων δε δημοσιεύεται επισήμως, αλλά «διαρρέει» στο «ΒΗΜΑ» της 22/2/08. Ο Νίμιτς προτείνει να

διατηρήσουν τα Σκόπια το όνομα «Δημοκρατία της Μακεδονίας» για εσωτερική χρήση και τις διμερείς σχέσεις με τρίτες χώρες, ενώ για τους διεθνείς οργανισμούς και τις διμερείς με την Ελλάδα προτείνει 5 σύνθετες ονομασίες: «Συνταγματική Δημοκρατία της Μακεδονίας», «Δημοκρατική Δημοκρατία της Μακεδονίας», «Ανεξάρτητη Δημοκρατία της Μακεδονίας», «Νέα Δημοκρατία της Μακεδονίας» και «Δημοκρατία της Άνω Μακεδονίας».

Στις 4/3/08 το ΑΣΚΕ πήρε την πρωτοβουλία να βγάλει την παρακάτω ανακοίνωση, για πρώτη φορά με τη μορφή **ανοικτής επιστολής** προς το ελληνικό υπουργείο των Εξωτερικών, με σκοπό να συμβάλει στο μέτρο του δυνατού στην απόρριψη της παγίδας Νίμιτς για «Άνω Μακεδονία».

« Από: Αγωνιστικό Σοσιαλιστικό Κόμμα Ελλάδας (Α.Σ.Κ.Ε.)

Προς: Υπουργείο Εξωτερικών

Κοιν.: Πρόεδρο Δημοκρατίας, Πρόεδρο Κυβέρνησης, Πολιτικά Κόμματα, Ημερήσιο Τύπο

Το ΑΣΚΕ, όπως ίσως γνωρίζετε, θεωρεί ότι το γειτονικό κράτος των Σκοπίων δε δικαιούται να χρησιμοποιεί το όνομα της Μακεδονίας ή παράγωγό του για την ονομασία του, αφ' ενός επειδή ένα μικρό μόνο μέρος του κράτους αυτού ανήκει στο γεωγραφικό χώρο της ιστορικής Μακεδονίας, αφ' ετέρου και κυρίως επειδή αυτή η χρήση διευκολύνει τους γείτονες να επαναφέρουν ανά πάσα στιγμή επεκτατικές διεκδικήσεις, με τη βοήθεια των προστατών τους.

Η κυβέρνηση έκρινε, για λόγους που δεν κατανοούμε, ότι πρέπει να δεχθεί μια σύνθετη ονομασία. Ο κ. Νίμιτς πρότεινε 5 εκδοχές για μια τέτοια ονομασία. Οι 4 πρώτες στην ουσία δεν είναι σύνθετες, αλλά η λέξη Μακεδονία με κάποιο κοσμητικό επίθετο, δηλ. προσβάλλουν όχι μόνο την ιστορία μας, αλλά και τη νοημοσύνη μας. Σκοπός της αναφοράς μας αυτής είναι να σχολιάσουμε την 5η εκδοχή «Upper Macedonia = Άνω Μακεδονία».

Ιστορικά «Άνω Μακεδονία» ήταν η Ορεινή και όχι η Βόρεια Μακεδονία, δηλ. η σημερινή ελληνική Δυτική Μακεδονία και κάποια προέκτασή της εκτός ελληνικών συνόρων. Αυτή η ονομασία, εάν την αποδεχθούμε επισήμως, θα ενθαρρύνει τις επεκτατικές διαθέσεις, υποδεικνύοντας επιπλέον και εναντίον ποιας περιοχής της Ελλάδας θα εκδηλωθούν πρωτίστως οι διαθέσεις αυτές.

Πρόκειται, λοιπόν, για μια έντεχνη παγίδα, που έστησε ο κ. Νίμιτς, δηλ. το Στέιτ Ντιπάρτμεντ.»

Την πρωτοβουλία αυτή δεν την πήραμε χωρίς προβληματισμό, γιατί έχουμε επίγνωση του μεγέθους μας και γιατί ήταν αναμενόμενη η υποδοχή της από το υπ. Εξ. και από τα ΜΜΕ των «νταβατζήδων», αλλά ποια άλλα περιθώρια παρέμβασης είχαμε, ώστε να μην μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι δε γνώριζε;

[Στο «Παρόν» της 16/3/08 δημοσιεύτηκε άρθρο της δρ. αρχαιολόγου Γεωργίας Καραμήτρου-Μεντεσίδη, το οποίο με επιστημονική ακρίβεια εξηγεί γιατί η πρόταση για «Άνω Μακεδονία» είναι ιστορικά απαράδεκτη]

Η ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΝΑΤΟ ΣΤΟ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ

Οι Αμερικανοί επείγονταν να κλείσουν το θέμα του ονόματος μέχρι τον Απρίλιο του 2008, αφ' ενός γιατί επιθυμούσαν να εντάξουν το κράτος των Σκοπίων μαζί με την Κροατία και την Αλβανία στο ΝΑΤΟ στη σύνοδο του Βουκουρεστίου 2-4/4/08 (και η Ελλάδα προειδοποίησε ότι πρέπει προηγουμένως να έχει κλείσει το θέμα του ονόματος), αφ' ετέρου γιατί μετά την ανεξαρτητοποίηση του Κοσόβου δεν τους ευνοεί μια εκκρεμότητα στο γειτονικό προτεκτοράτο τους.

Τελικά η «μεσολάβηση» Νίμιτς δεν οδήγησε σε συμφωνία μέχρι τις 2/4/08 και ο Έλληνας πρωθυπουργός, με τη συμφωνία των κομμάτων της αντιπολίτευσης, πήγε στο Βουκουρέστι με την καθαρή θέση ότι θα προβάλλει βέτο και δε θα υποκύψει στις πιέσεις της κυβέρνησης Μπους. Έτσι τελικά το ΝΑΤΟ δεν απηύθυνε πρόσκληση προς τα Σκόπια για ένταξη, αποφασίζοντας ότι δε θα γίνει η ένταξη, εάν προηγουμένως δεν υπάρξει συμφωνία για το όνομα.

Η σύνοδος του Βουκουρεστίου απετέλεσε άλλο ένα φιάσκο για την κυβέρνηση Μπους, που δεν κατάφερε να εντάξει στο ΝΑΤΟ όχι μόνο το κράτος των Σκοπίων, αλλά ούτε την Ουκρανία και τη Γεωργία, ούτε καν εξασφάλισε ενισχυμένη συμμετοχή των

συμμάχων του στο στρατό κατοχής του Αφγανιστάν. Η Γερμανία, η Γαλλία και άλλες χώρες δε διακινδύνευαν τις σχέσεις τους με τη Ρωσία, από την οποία εξαρτώνται ενεργειακά. Ο Μπους «κατάφερε» να χάσει η κυβέρνηση των ΗΠΑ ακόμη και τον πλήρη έλεγχο του ΝΑΤΟ, κάτι αδιανόητο μέχρι τώρα. Οι «σύμμαχοι» δείχνουν να αγνοούν πλέον το Μπους και να αναζητούν τον επόμενο πρόεδρο των ΗΠΑ, για να ευθυγραμμιστούν μαζί του. Οι εφημερίδες έγραψαν ότι ο νικητής της συνόδου ήταν ο πρόεδρος της Ρωσίας Πούτιν! **Μεγάλη απογοήτευση κατέλαβε και τους Σκοπιανούς, οι οποίοι υπερτίμησαν τις δυνατότητες του προστάτη τους.**

Όλες αυτές οι εξελίξεις δεν επιβεβαίωσαν τους φόβους μας για περαιτέρω υποχωρήσεις της Ελλάδας, αλλά καθόλου δε μας καθησυχάζουν. Η σύνθετη ονομασία για όλες τις χρήσεις, ακόμη κι αν γίνει αποδεκτή από τα Σκόπια, διαιωνίζει το πρόβλημα. Επιπλέον, όλοι όσοι πίεζαν για περαιτέρω υποχωρήσεις της Ελλάδας (πολιτικοί, δημοσιογράφοι, «διεθνολόγοι» κ.λπ.), επισείοντας την απειλή των αντιποίνων από τους Αμερικανούς και την «απομόνωση από τους συμμάχους», μπορεί να αποστομώθηκαν, αφού ακόμη και στα πλαίσια του ΝΑΤΟ η ελληνική (όποια) αντίδραση ανάγκασε αρκετούς «συμμάχους» να συμπαρασταθούν στην Ελλάδα ή να κρατήσουν ουδέτερη στάση, αλλά δεν πρόκειται, βέβαια, να πάνσουν να ενεργούν προς όφελος των πατρώνων τους. Οι εθελόδουλοι αυτοί προβάλλουν τώρα την ανάγκη ταχείας επίλυσης του προβλήματος, ωσάν να έχει η Ελλάδα κάποιο λόγο να βιάζεται. Μας απειλούν ότι, αν δεν επέλθει γρήγορα συμφωνία, οι Σκοπιανοί θα προσφύγουν στη Γ.Σ. του ΟΗΕ, όπου μπορούν να ζητήσουν και με 128 ψήφους (τα 2/3 του συνόλου) να πετύχουν την αναγνώρισή τους ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Ισχυρίζονται ότι, υπό την πίεση των Αμερικανών, θα βρεθούν άλλες 4 χώρες να προστεθούν στις 124, που ήδη έχουν αναγνωρίσει το κράτος των Σκοπίων ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας», κι έτσι θα εξασφαλιστεί η απαιτούμενη πλειοψηφία.

Όλοι αυτοί, στην προσπάθειά τους να δώσουν εξετάσεις καλής διαγωγής στους δυτικούς τους προστάτες, λειτουργούν ως εκπρόσωποι των Σκοπιανών και υποκρίνονται ότι αγνοούν τα εξής: α) Η απόφαση της Γ.Σ. (κι αν ακόμη υποθέσουμε ότι θα είναι ευνοϊκή για τα Σκόπια), για να ισχύσει, πρέπει να επικυρωθεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας, όπου πρέπει να συγκεντρώσει 9 από τις 15 ψήφους, μεταξύ των οποίων και τις 5 ψήφους των μονίμων μελών. Αλλά η Γαλλία προσφάτως εξέφρασε την υποστήριξή της προς την Ελλάδα (αναμένοντας και τις παραγγελίες πολεμικού υλικού), η Ρωσία απομακρύνθηκε από τη γραμμή Γέλτσιν και η Κίνα φαίνεται επίσης να αναθεωρεί τη στάση της μετά την εκεί επίσκεψη του Έλληνα πρωθυπουργού. β) Άλλο πράγμα η διμερής συμφωνία μιας χώρας με τα Σκόπια, με την ελληνική κυβέρνηση δυστυχώς να καθεύδει, και άλλο πράγμα μια ψηφοφορία στον ΟΗΕ, όπου μια εχθρική προς την Ελλάδα ψήφος θα έχει σοβαρές συνέπειες για τη χώρα που θα δώσει μια τέτοια ψήφο. γ) Οι προστάτες των Σκοπιανών δεν έχουν πλέον τη δύναμη και την επιρροή που είχαν στις προηγούμενες φάσεις. Η κυβέρνηση Μπους, υπό το βάρος των αμαρτιών της, ακόμη και της σημερινής οικονομικής κρίσης, διανύει ανυπόληπτη τις τελευταίες ημέρες της θητείας της. Ακόμη και ο χρηματοδότης των Σκοπίων Τζορτζ Σόρος έχασε πάνω από 500 εκατ. δολάρια από τις επενδύσεις του στη Lehman μόνο στο δεύτερο τρίμηνο του 2008. δ) Την έξαλλη πολιτική της σκοπιανής ηγεσίας δεν υποστηρίζει η πλειοψηφία των πολιτών της γειτονικής χώρας. Οι Αλβανοί αδιαφορούν πλήρως για το όνομα. Τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα των Σλαβομακεδόνων ενδιαφέρονται περισσότερο για τα οικονομικά και κοινωνικά τους προβλήματα (άρα για τις καλές σχέσεις με την Ελλάδα) παρά για το όνομα. Το 40% των νέων στα Σκόπια μαθαίνουν ελληνικά σε φροντιστήρια που ξεφυτρώνουν σαν μανιτάρια («Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία» 2/3/08).

Αν, λοιπόν, οι Σκοπιανοί αποτολμήσουν να φέρουν το θέμα στον ΟΗΕ, κινδυνεύουν να υποστούν μια ανεπανόρθωτη διπλωματική ήττα και να διαταράξουν τις σχέσεις τους

με την Ελλάδα σε βαθμό που να δεχθεί μεγάλο πλήγμα η εύθραυστη οικονομία τους (βλ. και μέρος IV).

Το κυριότερο είναι ότι οι Έλληνες πολίτες στη συντριπτική τους πλειοψηφία δεν πτοούνται από τους εκβιασμούς των εθελόδουλων, ακόμη και οι δημοσκοπήσεις που εμφανίζουν τα ελεγχόμενα ΜΜΕ δείχνουν ότι αντιδρούν σε κάθε υποχώρηση της πολιτικής ηγεσίας (την οποία, όμως, αυτοί επέλεξαν!) και στηρίζουν όποια αντίσταση προβάλλει. Αλλά αυτό δεν είναι αρκετό ...

Η ελώδης περιοχή γύρω από τη λίμνη των Γιαννιτσών, που ήταν γνωστή και σαν «Βάλτος», αποτέλεσε το επίκεντρο των μαχών στη διάρκεια του Μακεδονικού Αγώνα, ιδίως μετά το 1906. Τότε έφθασε εκεί εθελοντής ο ανθυπολοχαγός Σαραντέλος ή Σαράντος Αγαπηνός (καπετάν Τέλλος Άγρας), γεννημένος στο Ναύπλιο το 1881, ευγενική και ηρωική φυσιογνωμία, που ηγήθηκε του αγώνα εναντίον των Βουλγάρων κομιτατζήδων. Αφού τραυματίστηκε και προσβλήθηκε από ελονοσία, το κέντρο από την Αθήνα διέταξε την αντικατάστασή του. Πριν αποχωρήσει θέλησε να συναντηθεί με τους Βουλγάρους, για να τους πείσει να στραφούν ενωμένοι κατά των Τούρκων. Παρά τις διαβεβαιώσεις τους, οι αρχηγοί των Βουλγάρων συνέλαβαν τον Άγρα και το μοναδικό συνοδό του, τους περιέφεραν επί μία βδομάδα στα χωριά και τους απαγχόνισαν.

«Στη μνήμη του ιδανικού ήρωα» η Πηνελόπη Δέλτα αφιέρωσε το βιβλίο της «Στα μυστικά του Βάλτου». Στην εικόνα ο καπετάν Άγρας με συντρόφους του. (Συλλογή Ι. Μαζαράκη)

ΜΕΡΟΣ IV

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ Α.Σ.Κ.Ε.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΩΝ

Το ιστορικό της δημιουργίας του κράτους των Σκοπίων περιέχεται στο μέρος I και οι διπλωματικές διεργασίες για την ονομασία του στο μέρος III. Στο σημείο αυτό θα αναφερθούμε στα κύρια χαρακτηριστικά του κράτους αυτού.

Το κράτος των Σκοπίων είναι ένα **κράτος πολυεθνικό** και ακριβώς λόγω της εθνικής του ανομοιογένειας η συνοχή του μπορεί οποτεδήποτε να δοκιμαστεί. Σύμφωνα με την επίσημη απογραφή του 1991, από τους 2.033.964 κατοίκους ήσαν:

Σλάβοι	1.328.187	65,30%
Αλβανοί	441.987	21,73%
Τούρκοι	77.080	3,79%
Ρομά (Τσιγγάνοι)	52.103	2,56%
Σέρβοι	42.755	2,10%

Η αναξιοπιστία της απογραφής αποδεικνύεται και από το γεγονός ότι οι Έλληνες εμφανίζονται μόνο 474! Είναι φανερό ότι **τα στοιχεία χαλκεύτηκαν, για να εξυπηρετηθούν τα ιδεολογήματα περί «μακεδονικού έθνους»**. Οι Σλάβοι αναφέρονται ως «Σλαβομακεδόνες» (μετά την Ενδιάμεση Συμφωνία του 1995 αυτοαποκαλούνται σκέτο «Μακεδόνες»). Οι Αλβανοί δεν αποδέχτηκαν τα στοιχεία αυτά και ισχυρίστηκαν ότι αποτελούν περίπου το 35% του πληθυσμού (700.000). Οι Σέρβοι υποστήριξαν ότι είναι 300.000.

Η τότε Ελληνίδα υφυπουργός Εξωτερικών **Βιργινία Τσουδερού** δήλωσε το 1992 ότι η κυβέρνηση των Σκοπίων απέκρυψε στατιστικά στοιχεία, από τα οποία προέκυπτε ότι **400.000 άτομα, δηλ. το 18,6% των κατοίκων, δήλωσαν ότι έχουν ελληνική εθνική συνείδηση. Ο ίδιος ο τότε Πρόεδρος του κράτους Κίρο Γκλιγκόροφ δήλωσε στις 15/6/1993 στην τσεχική εφημερίδα Cesky Denik ότι στο κράτος του ζουν 100.000 Έλληνες**. Οι περισσότεροι Έλληνες είναι συγκεντρωμένοι γύρω από το Μοναστήρι (Μαύροβο, Ρέσνα, Αχρίδα) και κυρίως στο Κρούσοβο και είναι σε συντριπτικό ποσοστό βλαχόφωνοι. Σύλλογοι Βλάχων υπάρχουν στα Σκόπια, στο Στιπ και στο Πρίλεπο.

Ενώ οι άλλες εθνότητες, συντονισμένες με εθνικά κέντρα, το μόνο που μπορούν είναι να δημιουργούν κάποια προβλήματα στο κράτος, η εθνότητα που ανά πάσα στιγμή μπορεί να διασπάσει το κράτος είναι η αλβανική, γιατί είναι συγκεντρωμένη στο δυτικό τμήμα του κράτους, είναι πολυάριθμη και αυξάνεται με πολύ γοργότερους ρυθμούς από τους «Σλαβομακεδόνες», ώστε σε μερικές δεκαετίες θα αποτελεί την πλειοψηφία του πληθυσμού. Με την αυτονομία, που ήδη απέκτησαν με τη Συμφωνία της Αχρίδας το 2001, λειτουργούν ως κράτος εν κράτει. Η αντίθεσή τους με τους «Σλαβομακεδόνες» είναι και κοινωνική (ανήκουν στα φτωχότερα στρώματα) και θρησκευτική (μουσουλμάνοι).

Στους κόλπους των Αλβανών υπάρχουν δύο τάσεις, και οι δύο ελεγχόμενες πλήρως από τους Αμερικανούς: η μία είναι υπέρ της ισοτιμίας και αυτονομίας των Αλβανών στα πλαίσια του κράτους των Σκοπίων και η άλλη είναι υπέρ της απόσχισης και της προσχώρησης σε μια Μεγάλη Αλβανία. Επικρατεί η πρώτη, επειδή αυτό συμφέρει τώρα τις ΗΠΑ. Με ένα κλείσιμο του ματιού οι Αμερικανοί μπορούν να αλλάξουν άρδην τους συσχετισμούς: **«Οι Αλβανοί δεν κάνουν τίποτα, αν δε συμβουλευτούν πρώτα την εκεί αμερικανική πρεσβεία»**, αναφέρει σε ανταπόκρισή του ο Δ. Π. Δήμας από την Ουάσιγκτον («Ελευθεροτυπία» 17/3/08).

Οι πολιτικές ελίτ αυτών των δύο πολυπληθέστερων εθνοτήτων («σλαβομακεδονικής» και αλβανικής) χαρακτηρίζονται από έναν άκρατο καιροσκοπισμό. Οι παλαιότεροι απ' αυτούς προέρχονται εν πολλοίς από την τιτοϊκή νομενκλατούρα, αλλά, μόλις είδαν ότι το καθεστώς καταρρέει και ότι οι Αμερικανοί θα γίνουν πλανητάρχες, έσπευσαν να τους δηλώσουν υποταγή και να τους εξυπηρετήσουν σε κάθε τυχοδιωκτισμό τους (π.χ. στρατός στο Αφγανιστάν), χωρίς καμιά λαϊκή αντίδραση (τη στιγμή που εκατομμύρια άνθρωποι στην Ελλάδα, την Ισπανία, την Ιταλία, τη Βρετανία και αλλού διαδήλωναν εναντίον της συμμετοχής των χωρών τους στην κατάκτηση του Ιράκ). **Οι νεότεροι, ηλικίας 30-40 ετών, είναι αμερικανοτραφείς**, ακόμη και υπάλληλοι αμερικανικών εταιριών. Ο Βέλε Σάμακ, με σπουδές στο Wharton, έγινε υπουργός για την προσέλκυση ξένων επενδύσεων ως μεταγραφή κατ' ευθείαν από τη Microsoft, του αμερικανοεβραίου Μπιλ Γκέιτς. Ο Ίβο Ιβανόφσκι ζούσε από 18 ετών στις ΗΠΑ και έγινε υπουργός αρμόδιος για την κοινωνία της πληροφορίας κατ' ευθείαν από εταιρία πλαστικών του Οχάιο. Ο υπουργός Άμυνας Ελενόφσκι είχε διατελέσει επικεφαλής των νεανικών επιτροπών του NATO στα Σκόπια. («Καθημερινή» 16/3/08).

Οι πολιτικές ελίτ είναι αυτές που συγκαλύπτουν (αν δεν ελέγχουν) τις εκτεταμένες **παράνομες δραστηριότητες, στις οποίες στηρίζεται σε μεγάλο βαθμό η οικονομία του κράτους.**

Η Εκκλησία των Σκοπίων («Μακεδονική»!) δημιουργήθηκε ως αυτόνομη (όχι αυτοκέφαλη) από το Σερβικό Πατριαρχείο το 1956. Το 1967, όμως, αυτοανακηρύχθηκε αυτοκέφαλη και από τότε το Σερβικό Πατριαρχείο δεν την αναγνωρίζει (δεν αναγνωρίζει ούτε την ύπαρξη «μακεδονικού» έθνους). Η Εκκλησία των Σκοπίων παρουσιάζει υπέρμετρη δραστηριότητα στο εξωτερικό, οπουδήποτε ζουν Σκοπιανοί. Ο πρώην Αρχιεπίσκοπός της Αγγελάριος, σε περιοδικό αφιέρωμα το 1987 με τίτλο «Μακεδονική Εκκλησία», αποκάλυψε ότι **το έργο της Εκκλησίας του είναι τόσο μεγάλο, λόγω της βοήθειας της Αγγλικανικής Εκκλησίας και του Βατικανού!**

ΟΙ «ΕΤΑΙΡΟΙ», ΟΙ «ΣΥΜΜΑΧΟΙ» ΚΑΙ ΟΙ «ΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ»

Μια μεγάλη πλάνη που επικρατεί στην Ελλάδα είναι ότι οι Δυτικοί «σύμμαχόι» μας στο NATO και «εταίροι» μας στην Ε.Ε. υποστηρίζουν τους Σκοπιανούς κι όχι εμάς, επειδή δεν είναι καλά ενημερωμένοι και ότι μπορεί να πειστούν από τα επιχειρήματά μας, αν εμείς προσπαθήσουμε περισσότερο. Στα πλαίσια αυτής της πλάνης εξακολουθούμε να ανεχόμαστε τη μεσολάβηση του Μάθιου Νίμιτς, που είναι σημαίνον στέλεχος του εβραϊκού λόμπι των ΗΠΑ, ο οποίος άρχισε να ασχολείται με το ζήτημα ως βοηθός του τ. υπ. Εξ. των ΗΠΑ Σάιρους Βανς (επίσης του εβραϊκού λόμπι), στη συνέχεια ορίστηκε ως εκπρόσωπος του προέδρου των ΗΠΑ Κλίντον και τώρα εκπροσωπεί το Γ.Γ. του ΟΗΕ Μπαν Κι Μουν, τυφλό όργανο της αμερικανικής πολιτικής.

Αλλά **οι ΗΠΑ, η Βρετανία και η θλιβερή ουραγός τους Ε.Ε.** (τουλάχιστον αυτοί που καθορίζουν την πολιτική τους) **επιδιώκουν και για δικούς τους λόγους την αποδυνάμωση του ελληνισμού** και γι' αυτό ενθαρρύνουν και καθοδηγούν τους τοποτηρητές και χωροφύλακες τους στην περιοχή μας (Τουρκία, Σκόπια, Αλβανία). Κι αυτό επειδή «ο ελληνικός λαός είναι ατίθασος και πρέπει ... να μη μας παρενοχλεί στα Βαλκάνια ...», όπως αναφέρεται στη περίφημη δήλωση που αποδίδεται στον Κίσινγκερ και την περιλάβαμε ολόκληρη σε προηγούμενο κεφάλαιο. Ειδικά αυτή την περίοδο, που αποσταθεροποιούν τα Βαλκάνια, που διαμελίζουν τη Σερβία (άλλος ατίθασος λαός), που δημιουργούν προτεκτοράτα, που κατασκευάζουν στα σύνορα Σκοπίων και Κοσόβου τη μεγαλύτερη στρατιωτική τους βάση στον κόσμο (σε έκταση 10.000 στρεμμάτων, με 7.000 στρατιωτικούς) και προσπαθούν να αποτρέψουν την επάνοδο της ρωσικής επιρροής, δε θα ήθελαν καθόλου στα πόδια τους ελληνικά εμπόδια. Το γεγονός ότι ελέγχουν τώρα σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό την ελληνική πολιτική ηγεσία (όπως

και την πλειοψηφία της σερβικής) δεν τους καθησυχάζει καθόλου. Αλλά αντιθέτως τώρα επείγονται να μας αποδυναμώσουν, γιατί, αν ο λαός αρχίσει να ελάγχει περισσότερο την «ηγεσία του», γνωρίζουν ότι τότε τα σχέδιά τους θα ματαιωθούν.

Οι προθέσεις των Δυτικών φαίνονται από το γεγονός ότι υποστηρίζουν την ύπαρξη «μακεδονικής» (και «αλβανικής») μειονότητας στην Ελλάδα. Ακόμη πιο ενδεικτικό είναι το γεγονός ότι **το αμερικανικό Πεντάγωνο κυκλοφορούσε** από το 1999 έως το 2004 **χάρτη** με τη Μακεδονία ως μία χώρα, που περιλαμβάνει το κράτος των Σκοπίων, το Πιρίν και την ελληνική Μακεδονία, **η οποία ελληνική Μακεδονία χαρακτηριζόταν «occupied – κατεχόμενη»!!** Ο χάρτης ήταν μέρος του επιμορφωτικού υλικού για το στρατιωτικό και πολιτικό προσωπικό των ΗΠΑ, της Βρετανίας, του Καναδά και της Αυστραλίας, «για να το εξοικειώσουν, προκειμένου να βοηθηθεί στην αποστολή του στη Μακεδονία». Δεν απέκρυψαν δηλ. ούτε τα μακροπρόθεσμα σχέδιά τους, να «απελευθερώσουν» την ελληνική Μακεδονία. Το χάρτη δημοσίευσε η «Ελευθεροτυπία», η ελληνική κυβέρνηση διαμαρτυρήθηκε και το αμερικανικό Πεντάγωνο αναγκάστηκε να τον αποσύρει, αφού επί 5 χρόνια «εξοικείωσε» χιλιάδες στρατιωτικούς και διπλωμάτες 4 σημαντικών χωρών. Αν δεν τον είχε επισημάνει κανείς, θα κυκλοφορούσε μέχρι σήμερα! Τον Απρίλιο 2007 αξιωματούχοι του Στέιτ Ντιπάρτμεντ δέχτηκαν στην Ουάσινγκτον ως εκπροσώπους της «μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα» αντιπροσωπεία του «Ουράνιου Τόξου»!

Άλλο ενδεικτικό των προθέσεων των Δυτικών είναι το εξής: Στο Βρετανικό Μουσείο επί 150 χρόνια στα δεξιά της στήλης της Ροζέτας υπήρχε επεξηγηματική πινακίδα που έγραφε ότι η χρήση της ελληνικής γλώσσας στη στήλη οφείλεται στο γεγονός ότι οι απόγονοι του Μεγάλου Αλεξάνδρου, Μακεδόνες Έλληνες, καθιέρωσαν την ελληνική γλώσσα ως επίσημη γλώσσα στην Αίγυπτο (όπου βρέθηκε η στήλη). Η πινακίδα αυτή αφαιρέθηκε προσφάτως, χωρίς η Διεύθυνση του Μουσείου να δώσει κάποια εξήγηση, παρότι προκλήθηκε.

Ο υποτελής των Δυτικών κ. Σημίτης, ως πρωθυπουργός της Ελλάδας, είχε υπερηφανευτεί ότι σχεδιάζει να μετατρέψει τη Θεσσαλονίκη σε μια τεράστια πολυπολιτισμική πόλη 4 εκατομμυρίων κατοίκων, οικονομικό κέντρο των Βαλκανίων! Προφανώς οι νέοι κάτοικοι (με δεδομένη την υπογεννητικότητα των Ελλήνων) θα ήσαν αλλοεθνείς, κυρίως Βαλκάνιοι, που η θρασύτητα των Δυτικών μπορεί να τους βαφτίσει «Μακεδόνες», με την ίδια ευκολία που ονομάζει «Μακεδόνες» τους κατοίκους του κράτους των Σκοπίων. Τη συνέχεια μπορεί να τη φανταστεί κανείς: προστριβές μεταξύ εθνοτήτων, προβοκάτσιες από «υπερπατριώτες», πρόσκληση του NATO από τους «ηγέτες» των μειονοτήτων για την «εγγύηση της ασφάλειάς τους» (το «Ουράνιο Τόξο» από τώρα άρχισε να καλεί το NATO) κ.λπ.

Το σχέδιο είναι εκτός πάσης λογικής και φαντάζει ανεφάρμοστο, με δεδομένη την ομοιογένεια του πληθυσμού της ελληνικής Μακεδονίας, αλλά καλά είναι να μην υποτιμούμε τη δυνατότητα των Αμερικανών και των συμμάχων τους να δρομολογούν εξελίξεις, έστω κι αν δεν επιτυγχάνουν τον τελικό τους στόχο.

Το θράσος των Δυτικών εκφράζεται και με την τρίτη πρόταση Νίμιτς, με την οποία προτείνει, ως συμβιβασμό, σύνθετες ονομασίες, όπως «Ανεξάρτητη Δημοκρατία της Μακεδονίας», που είναι χειρότερη από την απλή!! Απίστευτη πρόκληση!! Ο ίδιος, υπερβαίνοντας την εντολή του, αφήνει πλέον ανοιχτό ζήτημα ύπαρξης «μακεδονικού έθνους» και «μακεδονικής γλώσσας»! Σε επίσημη ανακοίνωσή του ο εκπρόσωπός του στον ΟΗΕ μετά τη συνάντηση με τους διαπραγματευτές Βασιλάκη και Ντιμιτρόφ ανέφερε ότι έγινε «μια πλήρης συζήτηση για όλα τα στοιχεία που αφορούν στο θέμα, συμπεριλαμβανομένων της ονομασίας, του εύρους της χρήσης της, των ζητημάτων ταυτότητας και παρεμφερών θεμάτων». Τα παρεμφερή θέματα είναι προφανώς η «μακεδονική εθνότητα» και η «μακεδονική γλώσσα». Ακόμη και ο εκπρόσωπος του

ΠΑΣΟΚ για θέματα εξωτερικής πολιτικής Ανδρέας Λοβέρδος κατήγγειλε το Νίμιτς ότι «επιβραβεύει τον εθνικισμό και την αδιαλλαξία» των Σκοπίων. («Παρόν» 21/9/08) Οι επόμενες προτάσεις του Νίμιτς αναμένονται περισσότερο προκλητικές.

ΟΙ ΒΑΛΚΑΝΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

Στα πλαίσια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας δεν ήταν σπάνιο να υπάρχει σύγχυση για την εθνική ταυτότητα κάποιων κατοίκων της Μακεδονίας (κυρίως αγροτών), γιατί ο χαρακτηρισμός τους γινόταν με βάση το θρήσκευμα. Αφού υπήρχε σύγχυση ακόμη και για το αν κάποια χωριά ήσαν ελληνικά ή βουλγαρικά (πατριαρχικοί-εξαρχικοί) και καθεμιά από τις δύο χώρες προσπαθούσε να τα προσεταιριστεί, όπως εξηγήσαμε στο μέρος I, γίνεται κατανοητό ότι η διάκριση ανάμεσα σε Βούλγαρους και Σέρβους, που είναι και οι δύο σλαβικοί λαοί, ήταν ακόμη δυσκολότερη.

Η σημερινή περιοχή του κράτους των Σκοπίων και οι κάτοικοί της έγιναν αντικείμενο διεκδίκησης ανάμεσα στη Βουλγαρία και τη Σερβία. Μέχρι τους Βαλκανικούς Πολέμους οι περισσότεροι Σλάβοι της Μακεδονίας χαρακτηρίζονταν Βούλγαροι, ενώ στο μεσοπόλεμο Νότιοι Σέρβοι (με την Κομιντέρν να τους χαρακτηρίζει «Μακεδόνες»). Από τη διαμάχη αυτή και τις διαδοχικές ανακαταλήψεις από βουλγαρικά και σερβικά στρατεύματα ο πληθυσμός συνήθως υπέφερε. Αυτός είναι ένας σοβαρός λόγος που η προσπάθεια των ελίτ των Σκοπίων να κατασκευάσουν ξεχωριστή εθνότητα και να απαλλαγούν από την εξουσία της Σόφιας και του Βελιγραδίου βρήκε απήχηση και στο λαό. Με την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας του κράτους των Σκοπίων το 1991 το θέμα κάθε άλλο παρά θεωρείται λήξαν.

Η **Βουλγαρία** ήταν η πρώτη χώρα που αναγνώρισε το κράτος των Σκοπίων ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας» στις 15/1/1992, αλλά δήλωσε ότι δεν αναγνωρίζει την ύπαρξη «μακεδονικού» ή «σλαβομακεδονικού» έθνους. Η σπουδή της αναγνώρισης οφείλεται στην επιθυμία της Βουλγαρίας να αποσυνδέσει τα Σκόπια από τη Σερβία και να προωθήσει τα δικά της επεκτατικά σχέδια. Η Βουλγαρία εξακολουθεί να ισχυρίζεται ότι οι Σλάβοι κάτοικοι των Σκοπίων είναι Βούλγαροι. Ο τότε Πρόεδρος της Βουλγαρίας **Ζέλιου Ζέλεφ** τον Αύγουστο του 1991 παρότρυνε τους Σκοπιανούς να επισπεύσουν την ανεξαρτητοποίησή τους, δηλώνοντας ότι «το Βελιγράδι δεν πρέπει να καθορίσει την εθνική συνείδηση Βουλγάρων». Ο Βούλγαρος αντιπρόσωπος στη Διάσκεψη της ΔΑΣΕ στην Κοπεγχάγη τον Ιούνιο του 1990 είπε: «Ηρθε η ώρα να ανοίξει αυτό το σκοτεινό κεφάλαιο της βαλκανικής ιστορίας και να αναρωτηθούμε τι απέγιναν πάνω από 1.000.000 Βούλγαροι στη Δημοκρατία των Σκοπίων.» Η εφημερίδα «Ντούμα», συνδεδεμένη με τη βουλγαρική κυβέρνηση, έγραψε το 1994 ότι «οι αυτοαποκαλούμενοι Μακεδόνες είναι απλούστατα Βούλγαροι» και ότι θα πρέπει «να θεωρούμε τη Μακεδονία ως ένα δεύτερο βουλγαρικό κράτος».

Τα «μαγειρέματα» των βουλγαρικών στατιστικών είναι αντάξια των σκοπιανών: Το 1946 (όταν Τίτο και Δημητρόφ συζητούσαν για τη «Βαλκανική Κομμουνιστική Ομοσπονδία») στη Βουλγαρία κατοικούσαν επισήμως 252.908 «Μακεδόνες» (μεταξύ τους και ο ίδιος ο Δημητρόφ), το 1965 μόνο 8.750 και το 1975 κανένας!

Από επίσημα χείλη δεν τίθεται θέμα προσάρτησης του σλαβικού τμήματος των Σκοπίων από τη Βουλγαρία, όμως το θέμα συντηρείται ημιεπισήμως. Στις 5/3/1992 ο πρώην πρωθυπουργός της Βουλγαρίας **Ντ. Ποπόφ**, σε σύσκεψη της «Ανεξάρτητης Λαϊκής Επιτροπής για θέματα Μειονοτήτων», είπε: «Η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας θα χαλαρώσει τους συμβατικούς δεσμούς της Βουλγαρίας και θα της επιτρέψει να ζητήσει τη διεθνή υποστήριξη, ώστε να επανορθωθεί η ιστορική αδικία την οποία υπέστη στις δυτικές της επαρχίες».

Ο **Βλαντιμίρ Πανκόφσκι** γεννήθηκε στην Αχρίδα το 1945, μετανάστευσε το 1986 στην Ελβετία και το 1992 επανήλθε στην πατρίδα του, όπου έγινε μέλος του κόμματος

ΒΜΡΟ-ΔΠΜΝΕ, από το οποίο διεγράφη και ίδρυσε το κόμμα ΒΜΡΟ, με διακηρυγμένους σκοπούς: α) Τη διαφύλαξη του βουλγαρισμού της ΠΓΔΜ, β) τη μεταρρύθμιση του «μακεδονικού» αλφαβήτου, ώστε να ξαναγίνει βουλγαρικό (η ηγετική τάξη των Σκοπίων, για να αποκόψει τους φιλοβούλγαρους πολίτες του κράτους από τη Βουλγαρία, τροποποίησε το παραδοσιακό κυριλλικό αλφάβητο), γ) τη δημιουργία συνθηκών για την ένωση της «Μακεδονίας» με τη Βουλγαρία. Τα κυρίαρχα κόμματα των Σκοπίων με αποκλεισμούς, απειλές, εκβιασμούς κ.λπ. δεν επέτρεψαν μέχρι στιγμής στο κόμμα του να αποκτήσει αξιόλογη εκλογική δύναμη. Ο Πανκόφσκι μετονομάστηκε σε Πάνκοφ (τόσο εύκολα μετατρέπεται κάποιος από «Μακεδόνας» σε Βούλγαρο και αντιστρόφως) και επισκέφθηκε τη Σόφια, όπου σε επίσημη τελετή στο προεδρικό μέγαρο ο Πρόεδρος Ζέλιου Ζέλεφ του απέδωσε βουλγαρική υπηκοότητα, ταυτότητα και διαβατήριο.

Σήμερα πάνω από 200.000 πολίτες του κράτους των Σκοπίων απέκτησαν βουλγαρικό διαβατήριο, με δικαιολογία ή και πραγματικό λόγο να έχουν διαβατήριο χώρας μέλους της Ε.Ε. Βουλγαρικό διαβατήριο απέκτησε και ο Λούμπκο Γκεοργκιέφσκι, όντας πρωθυπουργός των Σκοπίων!! Στις αρχές Μαρτίου 2008, σε συνάντηση που είχε με το Σκοπιανό ομόλογό του Μ. Τσερβενκόφσκι, ο Βούλγαρος Πρόεδρος Γκέοργκι Παρβάνοφ ζήτησε να γίνονται σεβαστά τα δικαιώματα των κατοίκων της ΠΓΔΜ που αυτοπροσδιορίζονται ως Βούλγαροι, γιατί «δημιουργείται η εντύπωση ότι τους ασκούνται πιέσεις». («Καθημερινή» 9/3/2008)

Την εποχή της ίδρυσης του κράτους των Σκοπίων στη **Σερβία** κυβερνούσε ο δήθεν εθνικιστής **Μιλόσεβιτς**, που με τις προβοκάτσες του εξυπηρέτησε άριστα τα αμερικανικά σχέδια, αφήνοντας τους ομοεθνείς του απροστάτευτους στη Βοσνία, στα Σκόπια και στην ίδια τη Σερβία (και τελικά είχε την τύχη των ομοίων του). Πληροφορίες στον ελληνικό και διεθνή τύπο ανέφεραν πως ο Μιλόσεβιτς πρότεινε στο Μητσοτάκη το διαμοιρασμό του κράτους των Σκοπίων μεταξύ Ελλάδας και Σερβίας! (Ο Μητσοτάκης έσπευσε να το «καρφώσει» στους Αμερικανούς, αγνοώντας ίσως ότι οι προβοκάτσες του Μιλόσεβιτς ήταν υπαγορευμένες από τις ΗΠΑ). Οι διαθέσεις των Σέρβων έναντι του κράτους των Σκοπίων δεν είναι πολύ διαφορετικές από εκείνες των Βουλγάρων. Ενδεικτικά, ο συντηρητικός πολιτικός **Βουκ Ντράσκοβιτς**, μετέπειτα υπουργός Εξωτερικών, δήλωνε: «Δεν υπάρχουν Σκόπια, δεν υπάρχει Δημοκρατία της Μακεδονίας, υπάρχει Νότια Σερβία».

Δεδομένο επίσης είναι ότι και η επίσημη **Αλβανία** παρεμβαίνει απροσχημάτιστα στις πολιτικές διεργασίες στους κόλπους των Αλβανών του κράτους των Σκοπίων, όπου λειτουργούν επισήμως δύο αλβανικά κόμματα, ένα από τα οποία συμμετέχει στην κυβέρνηση. Έτσι απομένει μόνο η **Ελλάδα** από τις συνορεύουσες χώρες που όχι μόνο δεν εποφθαλμιά εδάφη των Σκοπίων, όχι μόνο ενδιαφέρεται για την ασφάλεια και σταθερότητα του κράτους αυτού, αλλά συμπεριφέρεται σαν να μην υπάρχει καν ελληνική μειονότητα στο κράτος αυτό, για να εισπράξει την ακριβώς αντίθετη συμπεριφορά από τους γείτονες!

Η ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΕΣ ΧΩΡΕΣ

Όπως αναφέραμε στο μέρος Ι, η ΕΣΣΔ τήρησε εχθρική στάση απέναντι στην Ελλάδα στο ζήτημα της Μακεδονίας. Μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, η Ρωσία του αμερικανόδουλου μέθυσου Γιέλτσιν αναγνώρισε το κράτος των Σκοπίων ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Η πολιτική του Πούτιν φαίνεται ότι ακολούθησε με τον αυτόματο πιλότο την εξωτερική πολιτική της ΕΣΣΔ. Όσο η Ρωσία ανορθώνεται οικονομικά, όσο ανασυγκροτείται και ενισχύεται σε όλους τους τομείς, τόσο πιο έντονα αντιδρά στην αμερικανική επιθετικότητα και αρχίζει να διαφοροποιείται από την

πολιτική της ΕΣΣΔ. Η αντίδρασή της εκφράζεται και στην περιοχή των Βαλκανίων, με τη συνεπή και δυναμική υποστήριξη της Σερβίας στο ζήτημα του Κοσόβου.

Βεβαίως και σήμερα στα Σκόπια υπάρχουν κάποια ρωσικά συμφέροντα, κυρίως ιδιωτικές επενδύσεις, όμως η Ρωσία δεν μπορεί να μην ανησυχεί με τη δημιουργία αμερικανικών προτεκτοράτων στα Βαλκάνια (Σκόπια, Κόσοβο, Αλβανία). Αυτή η αμερικανική επικυριαρχία δε φαίνεται να ενοχλεί τους πολίτες των προτεκτοράτων, ίσως μάλιστα ενθουσιάζει πολλούς απ' αυτούς. Έτσι η Ρωσία δεν ελπίζει ότι θα αποκτήσει στο ορατό μέλλον πολιτική επιρροή στο κράτος των Σκοπίων. Ο μόνος λόγος για να στηρίζει το καθεστώς των Σκοπίων είναι να διασώζεται η ενότητα του κράτους και να αποσοβείται η απόσπαση του δυτικού τμήματος και η δημιουργία της μεγάλης Αλβανίας. Αλλά αυτό δε φαίνεται να είναι στα άμεσα σχέδια ούτε των Αμερικανών ούτε των Αλβανών του Κοσόβου. **Έτσι το όφελος της Ρωσίας από την υποστήριξη των Σκοπίων είναι από αμφίβολο έως μηδαμινό.**

Την ώρα που η Ρωσία αναζητεί συμμάχους και φίλους στην περιοχή των Βαλκανίων, **η Ελλάδα έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία για τη ρωσική πολιτική**, όπως επανειλημμένα έχει τονίσει η ρωσική ηγεσία. Η σημασία της Ελλάδας συνδέεται με το κύριο όπλο της Ρωσίας, την ενέργεια και τη διαχείριση των ενεργειακών δρόμων (αγωγού πετρελαίου και φυσικού αερίου κ.λπ.). Η παραδοσιακή φιλία ανάμεσα στον ελληνικό και το ρωσικό λαό και ο αντιαμερικανισμός που χαρακτηρίζει την ελληνική κοινωνία είναι μια σταθερή βάση για τη συνεργασία των δύο χωρών, πολύ περισσότερο εάν η Ελλάδα ακολουθούσε μια αδέσμευτη πολιτική. Αλλά ακόμη και στα πλαίσια του σημερινού «ανήκομεν εις την Δύσιν» υπάρχουν οι προϋποθέσεις για καλές σχέσεις, όπως φάνηκε από την υπογραφή της συμφωνίας για τον αγωγό Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολης, που χαιρετίστηκε απ' όλο τον ελληνικό λαό, υποχρεώνοντας ακόμη και τις πολιτικές ηγεσίες (πλην του ΣΥΝ...) και τα ΜΜΕ να συμφωνήσουν, παρά τις αμερικανικές αντιδράσεις. Υπάρχουν, λοιπόν, οι προϋποθέσεις για **αλλαγή της στάσης της Ρωσίας στο ζήτημα των Σκοπίων**, αρκεί η Ελλάδα να το ζητήσει και το περιλάβει στα ανταλλάγματα που ζητεί για όποιες συμφωνίες. Ήδη μια πρώτη απόκλιση της Ρωσίας παρατηρείται μετά τη δήλωση Πούτιν ότι η Ρωσία θα χρησιμοποιεί το όνομα που θα συμφωνήσει η Ελλάδα με τα Σκόπια.

Μια άλλη σημαντική χώρα, όχι με τόσο ζωτικά συμφέροντα στα Βαλκάνια, αλλά με σημαντικό λόγο στα διεθνή πράγματα, ως μόνιμο μέλος του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, είναι η **Κίνα**, η οποία επίσης δεν ευθυγραμμίζεται με την αμερικανική πολιτική, όπως έδειξε στα ζητήματα του Ιράκ, του Ιράν και του Κοσόβου. Και στη στάση της Κίνας παρατηρείται μια διαφοροποίηση: Το επίσημο πρακτορείο ειδήσεων δεν αναφέρει πλέον το κράτος των Σκοπίων ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας», αλλά ως ΠΓΔΜ. Και πέρα από αυτήν πολλές άλλες χώρες θα μπορούσαν να αλλάξουν στάση, είτε λόγω των φιλικών αισθημάτων προς την Ελλάδα («**η Ελλάδα ομορφαίνει τον πλανήτη**»), είτε προ ετών ο **Φιντέλ Κάστρο** κατά την επίσκεψη του πατριάρχη Βαρθολομαίου στην Κούβα, αναδημοσίευση στην «Ελευθεροτυπία» 21/2/08), είτε γιατί έχουν μεγάλα οικονομικά συμφέροντα στην Ελλάδα, είτε γιατί έχουν πολυάριθμη ελληνική ομογένεια, είτε γιατί αντιδρούν στη δημιουργία αμερικανικών προτεκτοράτων. Αρκεί η Ελλάδα να το ζητήσει επιτέλους και, αν χρειάζεται, να πιέσει προς αυτή την κατεύθυνση.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΟΠΙΑ

Η στάση της επίσημης Ελλάδας απέναντι στο κράτος των Σκοπίων είναι φιλική έως παρεξηγήσεως. Η Ελλάδα, όπως προαναφέραμε, είναι η μόνη γειτονική χώρα που δεν το απειλεί και δεν αναμιγνύεται στα εσωτερικά του, επιδιώκει τη σταθερότητα και την ασφάλεια του κράτους αυτού, ενώ οι άλλοι τρεις γείτονες πράττουν, καλώς ή κακώς, ακριβώς το αντίθετο. Το μόνο που ζήτησε η Ελλάδα είναι να μην παραχαράσσουν οι

γείτονες την ιστορία της και τον πολιτισμό της και να μη διεκδικούν τμήμα από το έδαφός της. Ακόμη και το όνομα της Μακεδονίας της η επίσημη Ελλάδα έφτασε στο σημείο να το έχει εν μέρει παραχωρήσει, αποδεχόμενη τη σύνθετη ονομασία! **Ούτε για την καταπιεζόμενη ελληνική μειονότητα ενδιαφέρεται η Ελλάδα, για να μην κατηγορηθεί ότι επεμβαίνει στα εσωτερικά του κράτους των Σκοπίων.**

Το Φεβρουάριο 1999 δικαστήριο των Σκοπίων απέρριψε αίτημα του Νικόλα Μιχαηλόφσκι από τη Ρέσνα να αναγραφεί στην ταυτότητά του το οικογενειακό του επίθετο «Κωνσταντινίδης», με το σκεπτικό ότι «στη Μακεδονία δε ζουν Έλληνες και ο κ. Μιχαηλόφσκι είναι απλώς Γραικομάνος Μακεδόνας». Ο συγγραφέας Στέφανος Σωτηρίου, στο βιβλίο του «Το Μακεδονικό Ζήτημα», αναφέρει: «Προσωπικά γνωρίζω ανθρώπους που τόλμησαν να δηλώσουν Έλληνες στην απογραφή και στη συνέχεια πέρασαν τη νύχτα στο αστυνομικό τμήμα, για να εξασκηθούν στο κεφάλι τους οι Σκοπιανοί αστυνομικοί στη ρωσική ρουλέτα. Κατόπιν ειδοποιήθηκαν παρακρατικοί, που έβαλαν στόχο τη ζωή και τις περιουσίες τους.» (σελ. 170)

Στις 20/1/05 στο βραδινό δελτίο ειδήσεων του «Άλφα» ο δημοσιογράφος Μ. Καψής, αν και εκσυγχρονιστής, παρουσίασε Έλληνες του Μοναστηριού, που μόλις τους είχε πετάξει έξω από τον ιστορικό ελληνικό ναό του Αγ. Δημητρίου ο Σκοπιανός ιερέας, επειδή μίλησαν ελληνικά.

Η «άψογος» στάση των ελληνικών κυβερνήσεων έχει ως αποτέλεσμα όχι μόνο να **παραμένει απροστάτευτη η ελληνική μειονότητα, με κίνδυνο κάποτε να σβήσει**, αλλά ακόμη και να αγνοεί την ύπαρξή της η συντριπτική πλειονότητα του ελληνικού λαού. Την ίδια στιγμή οι Σκοπιανοί βομβαρδίζουν όλους τους διεθνείς οργανισμούς και τα ΜΜΕ για την «καταπίεση» της ανύπαρκτης «μακεδονικής» μειονότητας στην Ελλάδα! Επιπλέον συμμαχούν με τον οποιοδήποτε επιχειρεί να βλάψει την Ελλάδα, φτάνοντας στο σημείο να στείλουν αντιπροσωπεία τους στα πανηγύρια για την επέτειο της ανακήρυξης του ψευδοκράτους στην Κύπρο (14/11/07) και να αδελφοποιούν το Κουμάνοβο με την κατεχόμενη Λευκωσία! Σε αντάλλαγμα ο Τουρκικός Συνασπισμός Αμερικής χρηματοδοτεί με 50.000 δολάρια ετησίως την Ενωμένη «Μακεδονική» Διασπορά...

Παρ' όλ' αυτά **η Ελλάδα τους στηρίζει οικονομικά, αφού είναι η πρώτη χώρα σε επενδύσεις στο κράτος των Σκοπίων** με 1 δισεκατομμύριο ευρώ από 211 επιχειρήσεις στους τομείς των καυσίμων, των τραπεζών, των τηλεπικοινωνιών, των τροφίμων, της ένδυσης, του τσιμέντου κ.λπ. Οι ελληνικές επιχειρήσεις απασχολούν 20.000 εργαζόμενους, αριθμός σημαντικός για μια χώρα με 35% ανεργία. Βεβαίως οι Έλληνες επιχειρηματίες κερδίζουν από τις επενδύσεις τους αυτές (που επιδοτούνται από την Ε.Ε.), αλλά έτσι χάνονται θέσεις εργασίας στην ελληνική Μακεδονία, όπου επίσης η ανεργία είναι υψηλή και η ύπαιθρος ερημώνεται.

Προϊόντα που παράγονται από τις ελληνικές επιχειρήσεις στα Σκόπια εισάγονται στην Ελλάδα κι έτσι χάνουμε συνάλλαγμα. Συνάλλαγμα χάνουμε και από την απασχόληση των 15.000 εποχικών Σκοπιανών εργατών που συρρέουν κάθε χρόνο στη Β. Ελλάδα.

Εκτός απ' αυτά, **η Ελλάδα δίνει και καθαρή οικονομική βοήθεια στα Σκόπια.** Την περίοδο 1997-2002 χορήγησε 53,27 εκατομμύρια ευρώ, με τη μορφή αναπτυξιακής βοήθειας, ιδιαίτερα στους τομείς της υγείας, της εκπαίδευσης, της προστασίας του περιβάλλοντος, του εμπορίου, της δημόσιας διοίκησης και της ανθρωπιστικής βοήθειας. Η Ελλάδα βρίσκεται στην τρίτη θέση μεταξύ των κρατών που χορηγούν βοήθεια στα Σκόπια, μετά τις ΗΠΑ και τη Γερμανία. Το 5ετές Ελληνικό Σχέδιο για την Οικονομική Ανασυγκρότηση των Βαλκανίων (ΕΣΟΑΒ) 2002-2006 προέβλεπε χορήγηση 74,84 εκατομμυρίων ευρώ στα Σκόπια. Ελλάδα και Σκόπια συνεργάζονται στο επιχειρησιακό πρόγραμμα διασυνοριακής συνεργασίας της Ε.Ε. (Interreg III 2000-2006), μοιράζοντας συνολικούς πόρους 103 εκατομμύρια ευρώ, με στόχο «να μην αποτελούν τα εθνικά

σύνορα εμπόδιο στην ισόρροπη ανάπτυξη και στην ενοποίηση του ευρωπαϊκού εδάφους».

Η Ελλάδα είναι εξοργιστικά επιεικής ακόμη και στο διαμετακομιστικό εμπόριο που γίνεται μέσω του λιμανιού της Θεσσαλονίκης. Τα προϊόντα με προέλευση ή προορισμό τη «Δημοκρατία της Μακεδονίας» δεν επιστρέφονται, αλλά προωθούνται, αφού πρώτα απλώς μπει η σφραγίδα FYROM.

Τυχόν απόσυρση των ελληνικών επενδύσεων θα απειλούσε το κράτος των Σκοπίων με οικονομικό κραχ. Κι όμως η απάντηση των Σκοπιανών σε όλη αυτή τη βοήθεια και τις παραχωρήσεις είναι να διδάσκουν σε όλα τα σχολεία τους όλων των βαθμίδων ότι πρέπει να απελευθερώσουν τη «Μακεδονία του Αιγαίου» από τους Έλληνες «κατακτητές»!!

Ας μη βαυκαλιζόμαστε, λοιπόν, ότι η ανάπτυξη των οικονομικών σχέσεων κάνει πιο διαλλακτικό το γείτονα με τις επεκτατικές βλέψεις. Το αντίθετο συμβαίνει. Το φαινόμενο δεν είναι πρωτόγνωρο. Η Γερμανία εισέβαλε στη Γαλλία κατά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν οι εμπορικές σχέσεις των δύο χωρών είχαν φτάσει στο υψηλότερο σημείο τους. Άλλωστε οι Έλληνες επιχειρηματίες μάλλον ενδιαφέρονται περισσότερο για τα κέρδη τους στα Σκόπια παρά για την τύχη της Μακεδονίας.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΩΝ

Α) Το ΑΣΚΕ πιστεύει ότι οποιαδήποτε συμφωνία με το κράτος των Σκοπίων πρέπει να περιέχει ως πρώτο όρο ότι οι γείτονές μας θα αποδεχθούν α) **ότι η αρχαία μακεδονική ιστορική και πολιτιστική κληρονομιά είναι ελληνική**, β) **ότι μακεδονικό έθνος δεν υπάρχει** και (συνεπώς) γ) **ότι δεν υπάρχει καμιά μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα**. Οι γείτονες θα πρέπει να αποκαταστήσουν στα σχολικά τους βιβλία την ιστορική αλήθεια και προς αυτή την αλήθεια θα πρέπει να συμμορφωθούν το Σύνταγμά τους, όλοι οι δημόσιοι φορείς και οι «Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις». Μόνο τότε σημαίνει ότι παραιτούνται αυτοί και οι προστάτες τους από βλέψεις εναντίον της εδαφικής ακεραιότητας της Ελλάδας.

Β) Είναι επιστημονικά αβάσιμο ότι μια χώρα μπορεί να επιλέξει για τον εαυτό της όποιο όνομα θέλει. Ο κανόνας της «κατάχρησης δικαιώματος» ισχύει σε όλα τα νομικά συστήματα, άρα το όνομα μιας χώρας πρέπει να βρίσκεται σε αντιστοιχία με την ιστορία και τα πραγματικά δεδομένα της περιοχής και να μη θίγει τα συμφέροντα και δικαιώματα άλλων χωρών. Μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο η Εθνοσυνέλευση της Αυστρίας επέλεξε το όνομα «Γερμανική Αυστρία», αλλά στη συνέχεια υποχρεώθηκε να αποβάλει τη λέξη «Γερμανική». Στις 25/2/1947 με τον υπ. αρ. 46 νόμο του το Συμμαχικό Συμβούλιο Ελέγχου απαγόρευσε τη χρήση του ονόματος «Πρωσσία» για οποιοδήποτε κράτος. [βλ. και επόμενη παράγραφο]

Το γειτονικό μας κράτος, λοιπόν, δε δικαιούται να περιέχει στην ονομασία του τη λέξη «Μακεδονία» ή παράγωγό της, αφ' ενός γιατί μόνο ένα μικρό τμήμα του ανήκει στο γεωγραφικό χώρο της ιστορικής Μακεδονίας, αφ' ετέρου γιατί ο σφετερισμός του ονόματος επιτρέπει ανά πάσα στιγμή την επαναφορά επεκτατικών σχεδίων. Οι γείτονες δικαιούνται, εάν το επιθυμούν, να ονομάζουν «Βόρεια Μακεδονία» το νότιο τμήμα του κράτους τους που ανήκει στο χώρο της ιστορικής Μακεδονίας, με τη σαφή διευκρίνιση ότι πρόκειται για γεωγραφικό προσδιορισμό. Έχουν τη δυνατότητα να επαναφέρουν την ονομασία «Βαρντάρσκα», που είχε η περιοχή μέχρι το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ή «Δαρδανία» ή «Παιονία», αν θέλουν κάποια αρχαία αναφορά.

Γ) Ο γεωγραφικός χώρος της ιστορικής Μακεδονίας με τη Συνθήκη του Βουκουρεστίου (1913) έχει διαμοιραστεί σε 3 κράτη. **Η Ελλάδα** θεωρεί ότι ο γεωγραφικός χώρος που της αποδόθηκε ήταν αυτός που της αναλογούσε, με βάση την πληθυσμιακή σύνθεση, γι' αυτό **θεωρεί τα σύνορά της σταθερά και απαραβίαστα**.

Μόνον εάν υπάρξει συμφωνία στα παραπάνω 3 σημεία, μπορούμε να αποκαταστήσουμε σχέσεις συνεργασίας και καλής γειτονίας, προχωρώντας σε άλλες συμφωνίες στους τομείς της οικονομίας, του εμπορίου, της επιστήμης, του πολιτισμού, της προστασίας του περιβάλλοντος κ.λπ.

Το ΑΣΚΕ δε συμμερίζεται την άποψη ότι πρέπει να υποχωρήσουμε και να δεχθούμε σύνθετη ονομασία για τα Σκόπια, ώστε πιο απερίσπαστοι να αντιμετωπίσουμε την τουρκική απειλή. Κάθε δική μας υποχώρηση αποθρασύνει και τους Σκοπιανούς και όλους τους άλλους που επιβουλεύονται την εδαφική μας ακεραιότητα.

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ

Είναι προφανές ότι με τα σημερινά δεδομένα, με τη θρασύτατη συμπεριφορά των γειτόνων μας, που τροφοδοτείται από την υποστήριξη των προστατών τους και την ελληνική δουλικότητα προς τους Δυτικούς, δεν προβλέπεται να υπάρξει σύντομα λύση με τους παραπάνω όρους. Βεβαίως ο χρόνος μέχρι τώρα λειτούργησε σε βάρος της Ελλάδας, αλλά αυτός δεν είναι λόγος για να αυτοκτονήσει η Ελλάδα. Αντιθέτως, είναι λόγος για να αλλάξει πολιτική, για να αρχίσει ο χρόνος να λειτουργεί αντίστροφα, υπέρ μιας λύσης που θα συμβάλλει στην ασφάλεια και την ειρήνη της Βαλκανικής. Οι προϋποθέσεις ήδη υπάρχουν.

Με δεδομένο ότι δεν υπάρχει καλή πρόθεση από την άλλη πλευρά, η Ελλάδα πρέπει να ακολουθήσει μια πολιτική που θα αποδεικνύει στους γείτονες ότι με τη διαλλαξία τους χάνουν περισσότερα από όσα κερδίζουν.

Α) Το πρώτο δικό μας βήμα πρέπει να είναι η **καταγγελία της Ενδιάμεσης Συμφωνίας**, η οποία λειτούργησε σε βάρος της Ελλάδας. Επειδή τη συμφωνία αυτή την παραβιάζουν διαρκώς και ποικιλοτρόπως οι γείτονές μας (επεκτατική προπαγάνδα, επέμβαση στα εσωτερικά της Ελλάδας, χρήση άλλου ονόματος στον ΟΗΕ, παρακώλυση των διαπραγματεύσεων για την οριστική ονομασία κ.λπ.), δε δεσμευόμαστε ούτε από το 12μηνο που προβλέπει η συμφωνία αυτή από τη στιγμή της καταγγελίας μέχρι την κατάργησή της. Θεωρούμε ότι η Ενδιάμεση Συμφωνία έχει ήδη καταργηθεί.

Β) Επειδή η Ελλάδα τήρησε με το παραπάνω τις υποχρεώσεις της που απέρρεαν από την Ενδιάμεση Συμφωνία (χρήση ονόματος, εμπορικές διευκολύνσεις, σοβαρότατες υποχωρήσεις στις διαπραγματεύσεις για την οριστική ονομασία κ.λπ.) και σε αντάλλαγμα εισέπραξε προκλήσεις, πρέπει να θεωρεί ότι αδυνατεί να διατηρεί σχέσεις φιλίας και καλής γειτονίας με το γειτονικό κράτος για όσο διάστημα το κράτος των Σκοπίων συνεχίζει αυτή την πολιτική. Έτσι πρέπει: α) να κλείσουν τα **Γραφεία Συνδέσμου**, που λειτουργούν στις δύο πρωτεύουσες ως διπλωματικές αντιπροσωπείες, β) να σταματήσει η **διακίνηση εμπορευμάτων** δια μέσου των συνόρων, εφ' όσον τα συνοδευτικά έγγραφα περιέχουν το όνομα χώρας το οποίο η Ελλάδα δεν αναγνωρίζει, γ) να αποσυρθούν οι ελληνικές **επενδύσεις** κρατικών και δημοσίων οργανισμών και να δοθούν κίνητρα να γίνει το ίδιο και με τις ιδιωτικές, δ) να απαγορευτεί η **διακίνηση προσώπων** (εργατών, τουριστών κ.λπ.), εφ' όσον στα διαβατήριά τους αναγράφεται ή σφραγίζεται το όνομα χώρας που η Ελλάδα δεν αναγνωρίζει, ε) να σταματήσει κάθε ελληνική **χρηματοδότηση** προς τα Σκόπια μέσω οποιουδήποτε «προγράμματος» και στ) το ελληνικό κράτος επιτέλους να αρχίσει να ενδιαφέρεται για την **ελληνική μειονότητα** που ζει στο κράτος των Σκοπίων.

Γ) Δεν είναι υποχρέωση της Ελλάδας να μεριμνά για τη διατήρηση της ενότητας και την επιβίωση του κράτους των Σκοπίων και, μάλιστα, να κάνει ασύμφορες παραχωρήσεις για το σκοπό αυτό.

Δ) Το ελληνικό κράτος πρέπει να ενημερώσει τους πολίτες του για το πρόβλημα των Σκοπίων και για όλα τα εθνικά μας θέματα (όπως κάνουν όλες οι χώρες του κόσμου) και πρώτα τη μαθητική νεολαία, π.χ. το **βιβλίο επιλογής της Β' Λυκείου «Θέματα Ιστορίας»** (που δε διδάσκεται!!) να περιληφθεί στα υποχρεωτικά μαθήματα. Τα

πανεπιστήμια, που σήμερα κατά κανόνα προωθούν κάθε ανθελληνική προπαγάνδα (π.χ. Πάντειος), να συμβάλουν επίσης στην αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας μέσω: α) του περιεχομένου των σπουδών τους, β) εκδηλώσεων, γ) εκδόσεων που προορίζονται για βιβλιοθήκες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, δ) μορφωτικών ανταλλαγών, ε) του διαδικτύου κ.λπ. Με δεδομένο ότι κανένας σοβαρός επιστήμονας που σέβεται το λειτούργημά του δεν υποστηρίζει τις ανοησίες των Σκοπίων, το θέμα πρέπει να έρθει και στα αρμόδια όργανα της UNESCO (η οποία και σε άλλα ζητήματα, αντίθετα με το Γ.Γ. του ΟΗΕ, έχει αποδείξει ότι δεν ελέγχεται από το Στέιτ Ντιπάρτμεντ, προς το παρόν τουλάχιστον).

Ε) Η ελληνική κυβέρνηση οφείλει να εκδώσει ενημερωτικά βιβλία σε όσες γλώσσες χρειάζεται και κάθε φορέας σε κάθε επαφή με ξένες αντιπροσωπείες να δωρίζει τα βιβλία αυτά, να ενημερώνει για το πρόβλημα με τα Σκόπια, ακόμη και με επισκέψεις στη Βεργίνα, στην Αιανή κ.λπ., και να ζητεί τη συμπαράστασή τους. Όταν Έλληνες επίσημοι ή απλοί πολίτες προσκαλούνται σε ξένη χώρα να ενημερώνουν και να δωρίζουν ομοιώματα αρχαίων μακεδονικών νομισμάτων, αγγείων κ.λπ. με ελληνικές επιγραφές. Οι ξένες αρχαιολογικές σχολές που κάνουν ανασκαφές στην Ελλάδα και ειδικά στην ελληνική Μακεδονία πρέπει να απαιτήσουν από τις κυβερνήσεις τους να προσαρμόσουν τις πολιτικές θέσεις τους προς την ιστορική αλήθεια. Εάν αυτό δε γίνει, οι ξένες αρχαιολογικές αποστολές πρέπει να απομακρυνθούν.

ΣΤ) Η εξάρτηση της Ελλάδας από τη Δύση μας ζημιώνει συνεχώς σε όλες τις εθνικές μας υποθέσεις. Τα όργανα (οι διάδρομοι, για την ακρίβεια) της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ είναι οι δυσμενέστεροι χώροι για να δοθούν δίκαιες λύσεις. Να μην έχουμε αυταπάτες ότι **οι «σύμμαχοι», οι «εταίροι» και οι «μεσολαβητές»** πρόκειται να «πειστούν» από τα επιχειρήματά μας, γιατί (όπως προαναφέραμε) **αυτοί επιδιώκουν και για δικούς τους λόγους την αποδυνάμωση του ελληνισμού και τη συρρίκνωση της εδαφικής μας ακεραιότητας** (πασίγνωστος, πλέον, ο ρόλος των Άγγλων στην Κύπρο).

Ζ) Ο ρόλος του Νίμιτς έχει πλέον πλήρως αποκαλυφθεί. Δεν είναι μεσολαβητής, αλλά υποστηρικτής και καθοδηγητής των Σκοπίων, γι' αυτό η Ελλάδα πρέπει να άρει την εμπιστοσύνη της από το πρόσωπό του και να ζητήσει το διορισμό νέου μεσολαβητή.

Ακόμη και όσο η Ελλάδα «ανήκει εις την Δύσιν», πολύ περισσότερο μια αδέσμευτη Ελλάδα μπορεί να βρεί πραγματική και σταθερή συμπαράσταση από πολλές χώρες, ακόμη και από χώρες που σήμερα συμπλέουν με τους Αμερικανούς, αλλά στο συγκεκριμένο θέμα θίγονται, π.χ. Βουλγαρία. Ακόμη και μέσα στις ΗΠΑ, στις δυτικοευρωπαϊκές και άλλες σύμμαχες τους χώρες μπορούν να κινηθούν δυνάμεις υπέρ των ελληνικών θέσεων. Αναφέρουμε ενδεικτικές δηλώσεις.

Μάικ Ραν (πρωθυπουργός της Νότιας Αυστραλίας): «Για όλους εμάς, που μας αρέσει η Ιστορία και γνωρίζουμε Ιστορία, η Μακεδονία είναι ελληνική όσο και η Ακρόπολη».

Ιγνάσιο Ραμονέ (επί 17 χρόνια διευθυντής της Le Monde Diplomatique): «Το όνομα (σ.σ.: Μακεδονία) αναφέρεται ιστορικά σε μια περιοχή της Ελλάδας με αδιαμφισβήτητη ελληνική παράδοση ... εάν η διεθνής κοινότητα είχε μελετήσει το θέμα σε βάθος και είχε αποθαρρύνει την ΠΓΔΜ από το να χρησιμοποιήσει τη συγκεκριμένη ονομασία, σίγουρα θα είχε βρεθεί κάτι άλλο.»

Νίκολας Χάμοντ (επιφανής Βρετανός ιστορικός): «Η αναγνώριση της Δημοκρατίας των Σκοπίων με το όνομα Μακεδονία συνιστά βιασμό της ιστορικής αλήθειας.»

(και οι τρεις δηλώσεις δημοσιεύονται στην «Ελευθεροτυπία» στις 8/5/07, 3/4/08, 12/11/07)

Πολύτιμος μπορεί να αποβεί ο ήδη σημαντικός ρόλος της ελληνικής **ομογένειας** στις χώρες που υπάρχει (και υπάρχει σε πολλές), εφ' όσον ενισχυθεί από το ελληνικό κράτος και δεν αγωνίζεται αβοήγητη, όπως μέχρι σήμερα.

Από τις 124 χώρες που μέχρι τώρα αναγνώρισαν το κράτος των Σκοπίων ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας» πρέπει επιτέλους να ζητήσει η Ελλάδα να πάσουν να χρησιμοποιούν στις διμερείς τους σχέσεις με τα Σκόπια όνομα που μας προσβάλλει, διαφορετικά να γνωρίζουν ότι δε θα έχουν ομαλές εμπορικές ή άλλες σχέσεις με την Ελλάδα. Πολλές από τις 124 χώρες έχουν σοβαρούς λόγους να αλλάξουν στάση και να υποστηρίξουν την Ελλάδα, όπως ήδη έκανε ο Παναμάς. Ο Παναμάς το 2002 είχε αναγνώρισει το κράτος των Σκοπίων ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Στις 23/7/08 ο πρεσβευτής του στην Αθήνα επισκέφθηκε το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών και ανακοίνωσε στην υπουργό ότι στο εξής ο Παναμάς θα τηρεί τις αποφάσεις του ΟΗΕ και θα αποκαλεί το κράτος αυτό FYROM.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

Η κυβέρνηση της Ν.Δ. εγκατέλειψε τη θέση του Συμβουλίου των πολιτικών αρχηγών του 1992, υπό τον τότε Πρόεδρο της Δημοκρατίας, θείο και συνονόματο του σημερινού πρωθυπουργού Κ. Καραμανλή, χωρίς καν να εξηγήσει τους λόγους.

Η θέση της είναι ότι πρέπει να γίνει δεκτή μια σύνθετη ονομασία για όλες τις χρήσεις (εσωτερική του κράτους, διεθνείς οργανισμοί, διμερείς σχέσεις με άλλες χώρες), συμπληρώνοντας (χωρίς να επιμένει ιδιαίτερα η κ. Μπακογιάννη, μέχρι την ώρα που γράφεται το κείμενο αυτό) ότι ο επιθετικός προσδιορισμός θα είναι γεωγραφικός, χωρίς να πείθει ότι θα επιμένει μέχρι τέλους στην προϋπόθεση για παύση της προπαγάνδας περί «μακεδονικού έθνους» κ.λπ. Το γεγονός ότι υπουργός Εξωτερικών είναι η θυγατέρα του Κ. Μητσοτάκη, αρμόδια για να χειριστεί ένα τόσο ευαίσθητο θέμα, με δεδομένο ότι παρασκηνιακά υπονομεύει ακόμη και αυτές τις ελάχιστες απαιτήσεις που επισήμως προβάλλει η κυβέρνηση, δείχνει ότι υπάρχει σοβαρός κίνδυνος να οδηγηθούμε τελικά σε εθνικά ασύμφορες αποφάσεις.

Το ΠΑΣΟΚ σήμερα (2008) ως αξιωματική αντιπολίτευση επισήμως ταυτίζεται με την επίσημη κυβερνητική θέση. Η κυβέρνηση του Α. Παπανδρέου υπέγραψε το 1995 την Ενδιάμεση Συμφωνία, που αφαίρεσε από την Ελλάδα τα διαπραγματευτικά της όπλα. Επί κυβερνήσεων **Σημίτη** η στάση του ΠΑΣΟΚ ήταν ακόμη χειρότερη. Ο τ. υπ. Εξ. Θόδωρος Πάγκαλος είχε χαρακτηρίσει το ζήτημα «χαμένη υπόθεση» για την Ελλάδα, παρότρυνε δηλ. τους Σκοπιανούς να μην κάνουν καμία υποχώρηση. Στις 23/4/07 ο ίδιος, ως αρμόδιος του «αντιπολιτευόμενου» ΠΑΣΟΚ, σε δηλώσεις του διερωτήθηκε: «Γιατί να κάνω αντιπολίτευση στη Ντόρα, αφού συμφωνώ στους βασικούς άξονες της πολιτικής της;» Ο ίδιος, ως υπεύθυνος Εξωτερικής Πολιτικής του ΠΑΣΟΚ, δήλωσε στις 7/1/07 ότι «καμιά χώρα δεν έχει το κοπιράιτ για να βαφτίσει μιαν άλλη, διότι θεωρώ ότι η εμμονή μας πείθει όλο και λιγότερο κόσμο και τελικώς έχει καταντήσει να μην έχει πρακτική σημασία». Όμως, όπως προαναφέραμε στο μέρος ΙΙΙ, ακόμη κι αυτή η χλιαρή αντίδραση της Ελλάδας στο Βουκουρέστι τον Απρίλιο 2008 είχε την πρακτική σημασία ότι χάλασε τα σχέδια Αμερικανών και Σκοπιανών για ένταξη στο ΝΑΤΟ και μετέστρεψε πολλές κυβερνήσεις προς τις ελληνικές θέσεις.

Επί πρωθυπουργίας Σημίτη δεκάδες δημόσιοι οργανισμοί (ΟΤΕ, ΕΛΠΕ, ΔΕΗ, Εθνική Τράπεζα κ.λπ.) υπέγραψαν συμφωνίες με το κράτος των Σκοπίων. Ο σημερινός πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ **Γ. Παπανδρέου**, ως υπουργός Εξωτερικών, λίγο πριν από τις εκλογές του 2000 επισκέφθηκε το Μοναστήρι. Αντί να έρθει σε επαφή με την ελληνική μειονότητα, επισκέφθηκε το σπίτι του Αλ. Ποπόφσκι, προέδρου της φανατικής ανθελληνικής «Ενώσης Φυγάδων του Αιγαίου» και του υποσχέθηκε ότι τα μέλη της θα επιστρέψουν και θα αποκατασταθούν στην Ελλάδα. Αυτό αποκάλυψε ο ίδιος ο Ποπόφσκι στον Τάσο Τέλογλου, στην ελληνική κρατική τηλεόραση, χωρίς ο Γ. Παπανδρέου να το διαψεύσει. Στην ιστοσελίδα του ως υπ. Εξ. ο Γ. Παπανδρέου προέβαλλε το ΚΕΜΟ (Κέντρο Ερευνών Μειονοτικών Ομάδων), που ιδρύθηκε με χρήματα του υπ. Εξ., με σκοπό να

αναγνωριστούν οι 5 μειονότητες που ζουν στην Ελλάδα και στερούνται δικαιωμάτων, μεταξύ τους και οι Σλαβόφωνοι!

Το ΚΚΕ δε δέχεται εντολές και υποδείξεις από τους Δυτικούς, αλλά είναι δέσμιος του ένοχου παρελθόντος του, κατά το οποίο υποστήριζε τη γραμμή της ΕΣΣΔ. Επειδή ακόμη και σήμερα δε θέλει να καυτηριάσει την απαράδεκτη στάση της ΕΣΣΔ, προσπαθεί να υποβαθμίσει το θέμα, ασχολείται μόνον όσο δεν μπορεί να το αποφύγει, ισχυρίζεται ότι το θέμα του ονόματος δεν είναι σημαντικό, εστιάζει μόνο στην ανάγκη «να φύγουν οι ιμπεριαλιστές από τα Βαλκάνια» (και βεβαίως πρέπει να φύγουν) και τελικά συντάσσεται με την κυβερνητική θέση για σύνθετη ονομασία, επιμένοντας, τουλάχιστον, ότι ο επιθετικός προσδιορισμός πρέπει να είναι γεωγραφικός. Αυτό προϋποθέτει την αναθεώρηση των ιδεολογημάτων περί «μακεδονικού έθνους» από τους Σκοπιανούς, αλλά αυτή η πλευρά του ζητήματος δεν προβάλλεται από το ΚΚΕ.

Στις 22/5/05 το ΚΚΕ συνδιοργάνωσε με το Κ.Κ. Αλβανίας και το Κ.Κ. «Μακεδονίας»(!) εκδήλωση στο χωριό Ψαράδες Πρεσπών για τη νίκη κατά του φασισμού! Τόσο πολύ ενοχλείται από το σφετερισμό του ονόματος της Μακεδονίας!

Εσχάτως, το ΚΚΕ έχει την αφέλεια να υπερηφανεύεται (κατά τη συνήθη πρακτική του) ότι «δικαιώνεται η γραμμή του», επειδή τα άλλα κόμματα (που ορθώς κατηγορεί ως υποταγμένα στις θελήσεις των Δυτικών) εγκατέλειψαν τη θέση του 1992 και προσεχώρησαν στη θέση του ΚΚΕ για σύνθετη ονομασία, χωρίς να αναλογιστεί γιατί τα κόμματα αυτά άλλαξαν θέση!

Ο ΣΥΝ επισήμως δέχεται την κυβερνητική θέση «με γεωγραφικό προσδιορισμό», αλλά κάνει όλη τη «βρώμικη δουλειά», με αήθεις επιθέσεις μέσω των ΜΜΕ (τα οποία προνομιακά τον προβάλλουν) εναντίον οποιουδήποτε τολμά να υποστηρίξει τα αυτονόητα για τον ελληνισμό.

Ο τ. πρόεδρος του και νυν πρόεδρος της Κ.Ο. του ΣΥΡΙΖΑ **Α. Αλαβάνος**, ως να ήταν υφυπουργός της κ. Μπακογιάννη-Μητσοτάκη, επισκέφθηκε τα Σκόπια σε εποχή που οργιάζαν οι προκλήσεις και η προπαγάνδα των Σκοπιανών και αφού επέστρεψε δήλωσε ότι «τουλάχιστον τις τελευταίες μέρες στέλνονται πολύ σκληρότερα μηνύματα αδιαλλαξίας από την Ελλάδα παρά από τους γείτονές μας» (εφημερίδες 7/11/07). Σε συνέντευξή του στο δημοσιογράφο Μπ. Παπαπαναγιώτου (NET 10/3/2008) κάνει σαφές ότι δεν θα είχε αντίρρηση ούτε για τη διπλή ονομασία: **«Καλό είναι να έχει ενιαία ονομασία και καλό είναι αυτή η ονομασία να είναι σύνθετη, με ένα γεωγραφικό προσδιορισμό. Από κει και πέρα υπάρχουν οι διαπραγματεύσεις...»**. Στη συνέχεια ρωτήθηκε από το δημοσιογράφο εάν θα πρέπει η όποια συμφωνία να εγκριθεί με δημοψήφισμα από τον ελληνικό λαό και απάντησε: **«Είναι το μεγαλύτερο αστείο που έχει ακουστεί ... στην Ελλάδα θα γίνει δημοψήφισμα για το όνομα μιας άλλης χώρας.»**

Ο νέος πρόεδρος του ΣΥΝ **Αλ. Τσίπρας**, πριν προωθηθεί στο σημερινό του αξίωμα, ήταν γραμματέας της νεολαίας του ΣΥΝ, οι θέσεις της οποίας φαίνονται στο σχέδιο απόφασης του 5^{ου} Συνεδρίου, όπου κατηγορούνται ακόμη και το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ ότι «ενεργοποιούν τα εθνικιστικά τους αντανakλαστικά, συμβαδίζοντας με ακραίες φωνές και ακροδεξιούς» και τονίζεται ότι **«οι νέοι και οι νέες του ΣΥΝ θεωρούμε ότι το όνομα Μακεδονία μπορεί κάλλιστα να χρησιμοποιηθεί από τους γείτονές μας και είναι αυτονόητο δικαίωμά τους»!** Με τέτοιες θέσεις είναι λογικό οι ξένοι και τα ελεγχόμενα ΜΜΕ να προωθούν το ΣΥΝ για συμμετοχή στην κυβέρνηση.

Η «Οικολογική Παρέμβαση», συνιστώσα του ΣΥΡΙΖΑ, δήλωσε ότι επίσημα χρησιμοποιεί το όνομα «Δημοκρατία της Μακεδονίας» για το κράτος των Σκοπίων, μεταφράζει μάλιστα την ιστοσελίδα της στο γλωσσικό ιδίωμα των Σκοπίων! Το ψευδώνυμο των Σκοπίων αποδέχονται στελέχη του ΣΥΝ με επιστολή τους στην «ΑΥΓΗ» στις 13/3/08.

Τη βρώμικη δουλειά συμπληρώνουν δωσίλογοι, τοποθετημένοι σε όλες τις καίριες θέσεις απ' όπου μπορούν να επηρεάζουν την ελληνική κοινή γνώμη (δημοσιογράφοι, πανεπιστημιακοί κ.λπ.), όχι ανιδιοτελώς, βεβαίως. Ένα επιχείρημά τους είναι ότι πρέπει να παραχωρήσουμε το όνομα της Μακεδονίας στους Σκοπιανούς, γιατί το χρησιμοποιούν τόσα χρόνια και είναι σκληρό για κάποιον να αλλάζει όνομα. Αλλά η αλλαγή ονομασίας δεν είναι ασυνήθιστη. Η Μπούρμα (Βιρμανία) μετονομάστηκε σε Μιανμάρ, το Σιάμ σε Ταϊλάνδη, η Δαχομέη σε Μπενίν κ.λπ. και, για να μη νομιστεί ότι αναφερόμαστε μόνο σε «τριτοκοσμικές» χώρες, η Μεγάλη Βρετανία (κοσμοκράτειρα μέχρι το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο) μετονομάστηκε σε Ηνωμένο Βασίλειο, για να ενταχθεί στην ΕΟΚ το 1973. Η Γαλλία δεν τη δεχόταν με το προηγούμενο όνομα, επειδή η ίδια έχει επαρχία με το όνομα Βρετάνη. Η Ταϊβάν ονομαζόταν «Εθνικιστική Κίνα» και είχε αναγνωριστεί με αυτό το όνομα από ολόκληρο το δυτικό κόσμο, αλλά, μπροστά στην επιμονή της «Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας», άλλαξε όνομα, αναγνωρισμένη πλέον σήμερα από όλους ως «Ταϊβάν».

Ο ΛΑΟΣ του κ. Καρατζαφέρη είναι το μόνο κοινοβουλευτικό κόμμα που «αντιδρά» στην κυβερνητική γραμμή, αλλά στην πραγματικότητα λειτουργεί ως άλλοθι, για να διευκολύνει το έργο της κ. Μπακογιάννη. Τον ίδιο ρόλο παίζει ο ΛΑΟΣ σε όλα τα εθνικά (ακόμη και κοινωνικά) θέματα. Συσπειρώνει κάποιους πατριώτες χωρίς πολιτική εμπειρία, που δεν αντιλαμβάνονται το ρόλο του, και αποτρέπει πολύ περισσότερους, κυρίως δημοκρατικής προέλευσης, να αντιδράσουν δυναμικά στον ενδοτισμό της πολιτικής ηγεσίας, ακόμη και να εκφράσουν τη γνώμη τους, για να μην εμφανιστούν ότι «ταυτίζονται με τον Καρατζαφέρη». Τα ΜΜΕ παίζουν κι εδώ πολύ «πονηρά» το ρόλο τους. Το έργο του ΛΑΟΣ συμπληρώνουν συνειδητά ή ασυνείδητα κάποιες πολιτικές ομάδες στο χώρο της ακροδεξιάς, κάποιοι ιεράρχες κ.λπ.

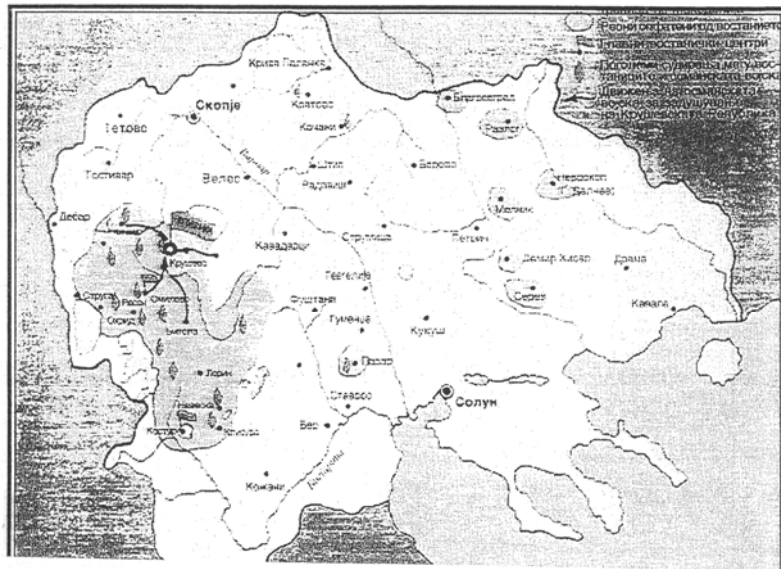
Επί της ουσίας, η ακροδεξιά με το να μην αποδέχεται ότι και άλλοι λαοί έχουν δικαίωμα να κατοικούν σε τμήματα του γεωγραφικού χώρου της ιστορικής Μακεδονίας, με το να ζητάει «σύνορα με τη Σερβία», με το να καλλιεργεί το μίσος μεταξύ των βαλκανικών λαών, με το να καλλιεργεί αυταπάτες ότι οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ θα μας δικαιώσουν, προτείνει μια γραμμή καταστροφής, όπως έκανε η χούντα το 1974, όταν πρόδιδε την Κύπρο, με τον ισχυρισμό ότι πάει να ... κατακτήσει την Κωνσταντινούπολη!!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τα «παπαγαλάκια» των ξένων, μέσω των ΜΜΕ τους, μας παροτρύνουν «να δεχθούμε έναν επώδυνο συμβιβασμό, να μη χάσουμε άλλη μια ευκαιρία και να ησυχάσουμε επιτέλους». Η ιστορία όμως αποδεικνύει ότι **ένας κακός συμβιβασμός δε φέρνει την ησυχία, αλλά ακόμη μεγαλύτερες δοκιμασίες**. Όταν ο θεός του σημερινού πρωθυπουργού Κωνσταντίνος Καραμανλής πίεσε το Μακάριο και δέχτηκε τον «επώδυνο συμβιβασμό» της Ζυρίχης και του Λονδίνου το 1959, ο ίδιος είπε ότι ήταν «η ευτυχέστερη ημέρα της ζωής» του και τα αντίστοιχα «παπαγαλάκια» της εποχής ισχυρίζονταν ότι «η Κύπρος «ησύχασε επιτέλους». Η Κύπρος όχι μόνο δεν ησύχασε, αλλά μετά 4 χρόνια άρχισαν σοβαρά επεισόδια και μετά 15 χρόνια υπέστη μια βάρβαρη εισβολή από τον Αττίλα, τις συνέπειες του οποίου ακόμη υφίσταται. Αν, μάλιστα, η Κύπρος έκανε δεκτό το σχέδιο Ανάν το 2004, θα ήταν ήδη ολόκληρη υπό τον έλεγχο της Τουρκίας και της Βρετανίας.

Εδώ που μας έφτασαν οι εθελόδουλοι που μας κυβερνούν **το πρόβλημα με τα Σκόπια δεν πρόκειται να έχει μια εύκολη ή γρήγορη λύση**. Πολύ περισσότερο εάν η πολιτική μας ηγεσία σύσσωμη (κυβέρνηση και αντιπολίτευση) συνυπογράψει μια οποιαδήποτε «λύση» με σύνθετη ή διπλή (άγνωστη στο διεθνές δίκαιο!) ή άλλη απαράδεκτη ονομασία, που θα ενισχύσει την επιθετικότητα εναντίον της χώρας μας και

δε «θα ησυχάσουμε επιτέλους». Ίσως έχουν τη δυνατότητα να περάσουν μια τέτοια απόφαση από τη σημερινή Βουλή, αλλά είναι βέβαιο ότι αυτή η απόφαση ποτέ δε θα γίνει αποδεκτή από τη συνείδηση του ελληνικού λαού, όπως δείχνουν ακόμη και οι δημοσκοπήσεις των ελεγχόμενων ΜΜΕ. Το θέμα θα παραμένει ανοικτό, μέχρι να σταματήσει η παραχάραξη της ιστορίας και του πολιτισμού της Μακεδονίας.

Πάνω: Στο σχολικό βιβλίο της 7^{ης} Δημοτικού (Ρίστοφσκι κ.λπ.) του κράτους των Σκοπίων, έκδοση 2005, στη σελ. 120 περιέχεται ο χάρτης αυτός, με τον υπομνηματισμό ότι με την παχιά γραμμή σημειώνονται «τα γεωγραφικά-εθνοτικά σύνορα της Μακεδονίας». Παρόμοιοι χάρτες υπάρχουν σε όλα τα σχολικά βιβλία των Σκοπίων.

Κάτω: Τον ίδιο χάρτη διέδιδε το αμερικανικό Πεντάγωνο επί 5 χρόνια στο «στρατιωτικό και πολιτικό προσωπικό των ΗΠΑ, τον Ηνωμένον Βασιλείον και της Αυστραλίας» για την εκπαίδευσή του, μέχρι να αποσυρθεί μετά τη διαμαρτυρία της ελληνικής κυβέρνησης. Η ελληνική Μακεδονία χαρακτηρίζεται ως «κατεχόμενη»!!

Η πρώτη σελίδα του βιβλίου των οδηγίων και ο χάρτης - όνειδος

Macedonia (FYROM) Country Handbook

1. This handbook provides basic reference information on Macedonia, including the geography, history, government, military forces, and the communications and transportation network in Macedonia. This information is intended to familiarize military personnel with local customs and area knowledge in an effort to assist them during their assignment to Macedonia.
2. This product is published under the auspices of the U.S. Department of Defense Intelligence Production Program (DoDIPP). This handbook has been published as a joint effort within the Department of Defense (DoD). This product reflects the coordinated U.S. Defense Intelligence Production Community position on Macedonia.
3. Dissemination and use of this publication is restricted to official military and government personnel from the United States of America, United Kingdom, Canada, and Australia.
4. The photos and text reproduced herein have been extracted solely for research, comment, and information reporting, and are intended for far use by designated personnel in their official duties, including local reproduction for training. Further dissemination of copyrighted material contained in this document, to include excerpts and graphics, is strictly prohibited under Title 17, U.S. Code.
5. This product is in response to [redacted].
6. All questions and comments concerning this handbook should be sent to: PHONE: (703) 784-6126 or (DSN) 278-6126 INTELINK: comsec.mca.jc.com/ma/ma.htm

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.....	σελ.
------------------	------

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	1
---------------	---

ΜΕΡΟΣ Ι

ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ.....	3
Ο σχηματισμός του πρώτου μακεδονικού κράτους	3
Η εδραίωση του μακεδονικού κράτους	3
Ο Φίλιππος Β΄ (359-336 π.Χ.)	4
Ο Αλέξανδρος Γ΄ ο Μέγας (336-323 π.Χ.)	4
Η ελληνιστική περίοδος (323-168 π.Χ.)	5
Η ρωμαϊκή εποχή (168 π.Χ.-330 μ.Χ.)	5
1 ^η βυζαντινή περίοδος (330-1204 μ.Χ.)	6
Η φραγκοκρατία (1204-1246 μ.Χ.)	7
2 ^η βυζαντινή περίοδος (1246-1430 μ.Χ.)	7
Η οθωμανική κατάκτηση	7
Η Μακεδονία στην Επανάσταση του 1821	9
Ο αγώνας μέχρι την απελευθέρωση (1830-1912) και οι βουλγαρικές επιδιώξεις	9
Οι Βαλκανικοί Πόλεμοι (1912-13)	14
Ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος (1914-18)	15
Ο Μεσοπόλεμος (1919-1940)	15
Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος (1940-45)	17
Η απελευθέρωση και ο Εμφύλιος (1945-49)	20
Η διαμόρφωση «μακεδονικής» συνείδησης (1950-90)	22
Το ανεξάρτητο κράτος των Σκοπίων	24

ΜΕΡΟΣ ΙΙ

ΠΑΡΑΧΑΡΑΞΗ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ	29
Το ιδεολόγημα του «μακεδονικού έθνους»	29
Οι αρχαίοι Μακεδόνες	30
Από την κάθοδο των Σλάβων (6 ^{ος} αι.) μέχρι το 19 ^ο αιώνα	34
Ο 20 ^{ος} αιώνας	36
Η «μακεδονική» γλώσσα	40
Ο επεκτατισμός ως αλυτρωτισμός	42
Μια άφαντη μειονότητα «καταπιέζεται»!	43

ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ

ΟΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΕΣ ΔΙΕΡΓΑΣΙΕΣ	45
Διάσκεψη για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη	45
Το ζήτημα των Σκοπίων στην ΕΟΚ	46
Η απόφαση 817 του ΟΗΕ	49
Το σχέδιο Βανς-Όουεν (1993)	51
Το ελληνικό εμπάργκο (1994)	52
Η Ενδιάμεση Συμφωνία (1995)	53
Η πρώτη πρόταση Νίμιτς (Απρίλιος 2005)	56
Η δεύτερη πρόταση Νίμιτς (Οκτώβριος 2005)	58
Νέος (τελευταίος;) γύρος διαπραγματεύσεων	58
Η σύνοδος του ΝΑΤΟ στο Βουκουρέστι	59

ΜΕΡΟΣ IV

ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΣΚΕ	62
Το κράτος των Σκοπίων	62
Οι «εταίροι», οι «σύμμαχοι» και οι «διαμεσολαβητές»	63
Οι βαλκανικές χώρες	65
Η Ρωσία και οι άλλες χώρες	66
Η Ελλάδα και τα Σκόπια	67
Για μια συμφωνία με το κράτος των Σκοπίων	69
Μια ελληνική στρατηγική	70
Τα ελληνικά πολιτικά κόμματα	72
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	74

ΆΛΛΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ Α.Σ.Κ.Ε.

ΑΣΚΕ-1: Από την αντιεισήγηση στη 10^η Σύνοδο της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ (30-31/7/1983) μέχρι την ίδρυση του ΑΣΚΕ (28/2/1984). Σελίδες 39, Β' έκδοση, 2005.

ΑΣΚΕ-2: Η πολιτική και στρατιωτική εξάρτηση της Ελλάδας. Ο αγώνας για την Εθνική Ανεξαρτησία. Σελίδες 135 (μικρό μέγεθος), έκδοση 1986.

ΑΣΚΕ-3: Κύπρος (ένα σύντομο ιστορικό, διαπραγματεύσεις-συμφωνίες, το σχέδιο Ανάν, η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε., μια άλλη πολιτική για την Κύπρο). Σελίδες 74, Β' έκδοση 2005.

ΑΣΚΕ 4: Η Ελλάδα στην ΕΟΚ/Ε.Ε. Η αποχώρηση από την Ε.Ε. όρος επιβίωσης και προόδου, (Η ιστορία της «ευρωπαϊκής ενοποίησης», ΕΟΚ/Ε.Ε. και δημοκρατία, ελληνική εξωτερική και αμυντική πολιτική και ΕΟΚ/Ε.Ε., η ελληνική οικονομία και η ΕΟΚ/Ε.Ε., ελληνικός πολιτισμός και ΕΟΚ/Ε.Ε.) Σελίδες 102, έκδοση 2006.

Γραφεία: Τζορτζ 12, 7^{ος} όροφος, πλ. Κάνιγγος, Αθήνα 106 77, τηλ. 210-3822315, Fax 210-3819887, e-mail: aske@mailbox.gr, ιστοσελίδα: www.aske.gr